

Dračia pečať

Pokračovanie príbehu: V Údolí hmiel

Názov: Dračia pečať

Autor textu a banneru: Tesska

Varovanie: sex, možné vulgarizmy, neslash

Popis: Hermionu zachránil Draco Malfoy dvakrát. Najprv pred dementorom, ktorý sa ju snažil pobožkať, potom pred smrťou, ktorú na nej zanechalo čierne znamenie. Lenže neobišlo sa to bez následkov. Draka pohltila kliatba do seba. Pred tým, ako vyslovil kúzlo však stihol kučeravej chrabromilčanke vyznať lásku a požiadať ju o pomoc.

Bude len na Hermione ako sa vyrovná s tým, že dvaja muži, ktorí za ňu položili život, oň prišli? Lenže Draco má aspoň nádej. Dokáže mu Hermiona pomôcť, alebo sa splnia zlé predtuchy, ktoré mávala v snoch?

1. kapitola - Na ministerstve

Hermiona sedela s Harrym v pracovni ministra mágie. Zatiaľ čo Harry sa snažil ministrovi rozpovedať, čo sa stalo, ona nad tým všetkým uvažovala. Zas a znova. Všetko sa to stalo len predvčerom a jej to stále pripadalo ako nemožné. Niečo, čo si len jej myseľ sama vykonštruovala, aby sa vyhla tomu hroznému a neodvratnému koncu, ktorý ju čakal. Lenže nie, ono sa to naozaj stalo. Spolu s Harrym a Ginny ostali na Rokforte i potom, čo ostatní odcestovali do svojich domovov. Ich táto cesta ešte len čaká. Ale až zajtra. Najprv museli ísť na výsluch ohľadom toho, čo sa udialo na oddelení záhad. Ale bola to vlastne len formalita. Ak ste nepočítali to, že pri tom zmizol Draco Malfoy. Horšie však na tom bolo to, že tu bol okrem vedúceho aurorov i Bill Weasley, jeho zástupca. Už len kvôli nemu sa necítila práve najlepšie. Vedela, že Bill je bystrejší ako jeho brat Ron, preto si iste ľahko dá dohromady, čo sa stalo a prečo. Preto radšej hľadela do zeme a obdivovala zložitú štruktúru podlahy.

„Chceš mi Harry teda vlastne povedať, že keď si mi vtedy písal ten list so žiadosťou, aby sme sa stretli, malo to byť ohľadom toho zvonu?“

„Presne tak, pán minister,“ odvetil Harry hľadiac do jeho čiernych očí.

„Aj tak ma zaráža jedna vec a síce, prečo ste sa sem potajme vkrádali, keď stačilo požiadať a bol by som ti vyhovel.“

„Iste a nasledovala by hromada otázok, na ktoré by som musel predtým odpovedať.“

„To nepochybne,“ uškrnul sa Kingsley, ale hneď zvažnel. „Neviem, či si uvedomujete vážnosť situácie. Podľa toho, čo ste mi povedali, Draco Malfoy jednoducho zmizol v horiacom plameni.“

„Áno,“ potvrdil znova Harry. „Bolo to tak. Hneď potom, čo prečítal ten nápis na zvone a vyriekol kúzlo, pohltilo ho to. Navlas tak, ako sa to hovorí v tej kliatbe.“

„Iste, spomína sa tam kliatba, len sme nevedeli aká,“ potvrdil i Roran Sarkány.

„A vy skutočne nemôžete ani len tušiť, kde sa mladý pán Malfoy nachádza?“ opýtal sa znova minister a oni obaja už po tretí krát pokrútili svorne hlavami. „Prepáčte, že sa opakujem,“ ospravedlňoval sa, „mám len obavy ako to všetko poviem madam Malfovej.“

„Viete, ide o to, že ak by ste sa nám s tým zverili skôr,“ vmiešal sa do toho Bill, ktorý doteraz len sedel a počúval, „možno by sa to tak nemuselo skončiť.“

„Ty tomu skutočne veríš, Bill?“ opýtal sa Harry prekvapene. „Ja si to nemyslím. Tá kliatba na zvone je dosť jednoznačná. Chcela svoju obeť. Ja neviem, ale ten, kto ten zvon zostrojil a vymyslel vôbec, mal zrejme čudný zmysel pre humor,“ odvetil skrušene mladý čarodejník a prstom si posunul okuliare ku koreňu nosa.

Bill Weasley len pokrčil plecami a prameň hnedých vlasov s ryšavým odtieňom mu padol do tváre. Ani on to nemal v živote ľahké, hlavne nie po tom, čo mu tvár doškriabala pred dvoma rokmi vlkolak Fenrir Greyback. Ale vzchopil sa. Bill sa prsto len tak nevzdával. Napriek tomu, že mu tvár hyzdili jazvy po škrabancoch, oženil sa azda s tou najkrajšou vílou Fleur, ktorá ho milovala celým svojim srdcom a už

bol i otcom malej Victory. Čo viac si mohol priať. Mal azda všetko ... až na dvoch bratov, ktorí zahynuli vo vojne a prišli v nej o svoje mladé životy.

Harry cestou premýšľal nad tým, čo hovoril Kingsley. A chápal ho. Vedel, aká je Narcissa Malfoyová naviazaná na svojho syna. Milovala ho tak bezhranične, že nepochyboval, že by preň bola schopná urobiť čokoľvek. Uvažoval, čo sa stane, keď sa dozvie, že Draco obetoval svoj život za život obvyčajnej mukelky. Bola by jej schopná i ublížiť? Pomstiť sa za smrť svojho syna, hoc v tom bola Hermiona celkom nevinne? Poznal ich minulosť. Vedel, čoho všetkého sú schopní, ale vedel už i to, že Narcissa nemá srdce z ľadu, ako si dlhé roky myslel. Napokon, bola to predsa ona, kto neprezradil Voldmerotovi, že Harry žije, hoci ho zasiahla smrteľná kliatba. Ale aj tak si teraz nebol istý, čo od tej ženy môže očakávať.

Keď ich konečne po dvoch hodinách vypočúvania prepustili, boli takí unavení, že spolu ledva komunikovali. Na chodbe sa ešte stretli s Noxissom. Minister s ním chcel súrne hovoriť a oni nepochybovali, že konečne dostane možnosť uviesť svoje dielo o Temných bytostiach celkom verejne a legálne. Alebo v tom horšom prípade o tom budú uvažovať ...

Len čo sa však dostali späť do hradu, Harryho si zavolala riaditeľka, aby sa i ona dozvedela, čo sa len dalo a získala tak informácie z prvej ruky.

Harry teraz sedel v známej kancelárii a prv než začal čokoľvek hovoriť, pozdravil Dumbledora a potom chvíľu uprene hľadel na Snapa. „Mal by som vám zrejme poďakovať, profesor,“ prehovoril napokon.

„Nestojím o vašu vďaku, Potter,“ precedil pomedzi zuby a otočil hlavu nabok, akoby ho i pohľad naň obťažoval.

Harry si len vzdychol a pokrčil plecami. „Takže čo by ste chceli vedieť pani profesorka?“ otočil sa k Minerve, ktorá trpezlivo čakala.

„Dúfam, pán Potter, že mi poviete všetko, čo sa stalo. A chcem, aby ste nič nevynechali. Som prinajmenšom zvedavá, ako len žena a riaditeľka v jednej osobe môže byť. Hlavne i preto, že i ja som tak trochu zodpovedná za pána Malfoya, keďže bol naším žiakom, hoci bol plnoletý a teda zodpovedný za svoje konanie celkom sám. I tak iste chápete, že sa ma to týka.“

„Samozrejme,“ prikývol Harry a rozpovedal jej teda všetko od začiatku tak ako chcela, okrem toho, že niektoré detaily si nechal pre seba.

„A čo teraz bude s pánom Malfoyom?“ ozvala sa Minerva po hodnej chvíli mlčania.

„Naozaj netuším, pani riaditeľka,“ odvetil rovnako skleslo.

„Myslíte si, že by sa mu dalo nejako pomôcť?“

Harry len pokrčil plecami.

„Tak dobre, pán Potter, nebudem vás viac trápiť otázkami, aspoň pre dnešok nie. Zajtra cestujete preč. Keďže Rokfortský expres počas prázdnin nepremáva, pocestujete krbom. Požiadala som na

zajtrajšom o spojenie s krbom v Brlohu. Myslím, že to tak bude najlepšie. Oznámte slečne Grangerovej, že zajtra o desiatej vás budem očakávať v riaditeľni, dobre?”

„Áno, pani riaditeľka.“ Harry sa vzdialil. Na chodbe pred chrličom ho už čakal Ron. Plachtil vzduchom hore – dolu očividne nevediac, čo so sebou. Bol nahnevaný, ale i sklamaný a nervózný.

„Čauko, Harry,“ pozdravil ho skleslo, strčiac si ruky do vreciek svojich nohavíc.

„Ahoj,“ odzdravil mu premýšľajúc o tom, či sa už stihol pohovárať s Hermionou. Ako sa už bol zaprisahal sám sebe, nemienil mu prezradiť, že Draco sa obetoval kvôli Hermione z lásky, ktorú k nej prechovával a už vôbec nie to, že ju tam pobozkal. To by ho iste zložilo. „Máš sa?”

„Nie veľmi dobre. Cítim sa ako hlupák!“

„Prečo?“ opýtal sa ho a vykročil po chodbe mieriac von z hradu. Potreboval sa prejsť a vonku bolo dnes tak krásne, slnečno.

„Kvôli tomu, čo sa stalo. Je mi zle pri pomyslení z toho, že to bol on a nie ja, chápeš?”

„Iste, chápem ťa,“ prikývol.

„Ale nie, nechápeš!“ odfrkol si Ron. „Nevieš, aké to je, byť s ňou a zároveň s ňou nebyť! Harry, ja už nevládzem! A to som si myslel, že sa to nejako samo vyrieši ...“ Ron si vzdychol a zvesil plecia. Niesol sa vzduchom popri svojom kamošovi a vylieval si všetku horkosť i bolesť zo srdca. „Vieš, nikdy som neofútoval okamih, keď som sa postavil pred tú kliatbu, aby som ju zachránil. Naozaj nikdy!“

„Ja viem, Ron, predsa nie si zbabelec. To by si nespravil. A napokon, veď ju ľúbiš.“

„Hej, ľúbim, len už si nie som istý, či cíti ona ku mne to isté,“ odvetil skôr sám pre seba. „Keď som sa kvôli nej obetoval, nemyslel som si, že sa toľko toho udeje. Ako som mohol tušiť, že práve ja budem na príčine všetkého, čo sa s ňou stalo?“ Harry chcel niečo namietnuť, ale Ron ho zarazil skôr, ako mohol prehovoriť.

„Nie, Harry, som si vedomý svojich chýb, ale za toto som vinu nechcel nieť. A predsa ju nesiem. Bol som svedkom toho, čo sa s ňou dialo a predsa som bol ako slepý! Trávil som s ňou dokonca celé noci a neprišiel som na to, že sa jej stav zhoršil! Som preto horší ako ten nepodarok Malfoy?! Čo sa to stalo? Ja to nechápem! Ako sa tak mohol zmeniť? Prečo to spravil?!“ sypal zo seba jednu otázku za druhou priam zúfalo.

„Možno sa naozaj zmenil a my sme to nevideli. Alebo sme to odmietali vidieť. Zaškatuľkovali sme si ho, tak ako to robili vždy oni. Bol pre nás len obyčajný slizolinčan, navyše s otcom zavretým v Azkabane, s menom pošliapaným v prachu. Stal sa nikým. Dokonca menej než nepriateľom.“

„To však nedáva odpoveď na otázku, prečo to spravil!“ zašvelil Ron a zadíval sa kamsi do diaľky. „Vieš, trochu som premýšľal. O všetkom. Zajtra s vami pociestujem domov. Chcem, aby moji rodičia vedeli, že som tu ostal týmto spôsobom.“

„Myslíš si, že je to dobrý nápad? Čo keby si sa radšej poradil s Ginny?“

„Už sa stalo. Nie je proti. Aspoň nie vyslovene.“

„A... ako pocestuješ?“

„Neviem, myslím, že kozubom a ani inak by to nešlo. Bude to zrejme dlhá cesta a preto chcem vyraziť ešte dnes. Ale neukážem sa tam skôr, ako na to Ginny rodičov nepripraví.“

„To je rozumný nápad.“

„Veru, aj na mňa, nie?“ uškrnul sa Ron na krivo, ale predsa sa zasmiali. „Mal by si ísť za Ginny. Bála sa o teba. Ja potrebujem byť chvíľu sám.“

„Hej, pôjdem. Ale si v pohode?“ staral sa a Ron prikývol. „Určite?“ uistoval sa.

„Jasné, nič sa neboj. Uvidíme sa zajtra v Brlohu,“ na chvíľu sa odmlčal a potom dodal. „Pozdrav odo mňa Hermionu. Nestihnem sa s ňou rozlúčiť. Povedz jej, že ju ľú...“ slová sa mu zasekli v hrdle. „Vieš čo? Radšej ju len pozdrav. A teraz už choď, prosím.“

Harry ho poslúchol, hoci vedel, že jeho priateľ na tom nie je vôbec tak dobre ako tvrdí. Bolo mu ho ľúto, ale na druhej strane ľutoval i Hermionu. Najhoršie na tom asi to, že nevedel, čo si o tom všetkom myslieť. Bolo by možné, aby sa Ron s Hermionou rozišli? To si ani len nedokázal predstaviť.

Ginny sedela v klubovni a trpezlivo ho očakávala. Len čo preliezol dierou za portrétom, vrhla sa mu okolo krku.

„Som rada, že si už späť,“ šepla a obrátila k nemu svoju tvár. Keď sa naňho usmievala bolo to, ako keby sa díval do tváre samotného slnka. Jasného, životodarného a len jeho. Slnka, ktoré je tu len preňho.

„Aj ja,“ odvetil a sklonil k nej tvár, aby ju pobožkal. Celkom krátko. Keď však uzrel jej oči žiariť ako hviezdy a ucítil sladkú chuť tých vábivých pier, sklonil sa k nej znova a tentoraz si dal na bozku záležať. Vychutnal si ho tak, ako po tom túžil od chvíle, keď sa k nemu pritúlila.

„Zhováral si sa s Ronom?“ opýtala sa ho, keď potom sedeli na gauči v objatí a on ju hladil po chrbte.

„Hej.“

„A? Čo si myslíš o jeho nápade?“

„Hovoríš o tom, že sa chce ukázať vašim?“

Prikývla a jeho tvár zvažnela. „Myslím si, že by to mali vedieť, hoci netuším, čo to s nimi spraví.“

„Veď to. Keby sme tušili, ako to dopadne.“

„A čo Hermiona? Kde je?“

„Spí. Madam Pomfreyová jej musela dať upokojujúci elixír a navyše s dávkou elixíru Bezseného spánku. Inak to nešlo. Stále sa budila a vykrikovala Dracovo meno. Šťastie, že pri tom nebol Ron,“ skonštatovala sucho, ale nezazlievala to priateľke. Sama sa jej divila, ako to všetko môže zvládať. Hoci

sama ani len netušila, čo by spravila, keby bola na jej mieste a keby z Harryho ostal len duch. Asi by sa zbláznila od žiaľu.

„To je dobre. Mala by sa vyspať poriadne. Bolo toho na ňu veľa.“

„Hej, bolo. Povieš mi aspoň ty, čo sa tam vlastne stalo? Ona mi totiž nechcela povedať celkom nič.“

„Ak mi sľúbiš, že sa to nik nedozvie, tak potom ...“

„Harry Potter! Snáď si nemyslíš, že som nejaká klebetnica!“ prskala napaprčene, pretože Harryho poznámka sa jej naozaj dotkla.

„Prepáč Ginny,“ ospravedlňoval sa rozpačito. „Ide len o to, aby sa nedozvedel nik to, čo ti poviem. Hlavne nie tvoj brat. Asi by ho to celkom zlomilo.“

„Je to až také zlé?“

„Podľa toho, z akého uhla pohľadu sa na to dívaš,“ odvetil, znova si vzdychol a rozpovedal jej všetko, čo chcela počuť. I to, čo nemohol povedať nikomu inému.

2. kapitola - Zúfalá matka

Kingsley Shakebolt prevrátil stránku v kalendári. Bolo presne prvý júlový deň. Vonku bolo jasno a slnečno, ale on vedel, že nad ním sa zbiehajú búrkové mračná a len čo vstúpi do vily Malfoy Manor spustí sa naňho hotový hurikán. Viac tú návštevu odkladať nemohol. Čakal akurát na príchod muža, v ktorom dúfal, že bude mať akú – takú oporu. Jeho ebenové čelo bolo pokryté vráskami a oči zastreté nepokojom. Skutočnosť, že mladý Malfoy zmizol len pred tromi dňami priamo z Ministerstva mágie a Merlin vie kde bolo viac ako nepríjemné. Nevedel ako, no tlač sa o tom už dozvedela a teraz číhali na uliciach obťažujúc zamestnancov ministerstva a drankajúc od nich akékoľvek informácie. Ešteže ho napadlo zariadiť to všetko inak. Zlostila ho najmä tá protivná blondína, Rita Skeeterová. Tá bola zo všetkých tých senzácie chtivých reportérov najhoršia. Ako prvá prišla s úvahou, že do všetkého bol znova zapletený Potter a jeho údajná priateľka, slečna Grangerová, ktorá sa psychicky zrútila po tom, čo minulého roku stratila vo veľkom boji snúbenca.

Pravdaže, niečo z toho sa pravdy dotklo, ale väčšina bola na hony vzdialená. Kingsley to vedel a vedel i to, že musí zabrániť šíreniu klebiet. Preto zvolal na dnes poobede tlačovú konferenciu, kde zodpovie na otázky novinárov a vysvetlí, čo sa stalo. Obával sa však toho, že presne tak ako oni i pani Malfoyová budú chcieť vedieť, čo hodlá podniknúť v celej situácii. Ako bude chcieť nájsť a zachrániť mladého Malfoya. To žiaľ zatiaľ sám netušil. Keď sa na dvere jeho kancelárie ozvalo zaklopanie a sekretárka mu oznámila príchod čakaného hosťa, náladu mu to nezlepšilo, ale potešilo sa.

Noxiss Malfoy bol skutočne impozantným mužom. Vyžaroval takú charizmu, ktorá pôsobila na všetkých vôkol. I jeho sekretárka naň zízala celkom očarene, hoci už mala po päťdesiatke. Kingsleyho to pobavilo. A viac o to, že ten muž si to zrejme vôbec neuvedomoval.

„Pán minister?“ otočil sa k nemu a len čo Kingsley k nemu natiahol svoju pravicu, pozdravili sa a potriasli si rukami. „Dobrý deň.“

„Dobrý deň aj vám, pán Malfoy. Rád vás vidím.“

„Musím sa priznať, že ma obsah vášho listu milo prekvapil. Ak teba potrebujete moju pomoc, máte ju mať.“

„Cením si to. Stretnutie s vašou švagrinou bude predpokladám pokojné, ale jeden nikdy nevie, kedy naňho vytiahne prútik. Hlavne po tom, keď sa dozvie, čo sa stalo jej jedinému synovi,“ pokúsil sa o žart, ale samému mu do smiechu nebolo.

„Iste, chápem to. Pokúsim sa jej to nejako vysvetliť. Podnikli ste už nejaké kroky v tomto prípade?“ informoval sa Noxiss, ale Kingsley len pokrútil hlavou.

„Zatiaľ nie. Nevieme, kde začať. Okrem toho, stále čakáme na Harryho. Chce sa k nám v hľadaní pripojiť. Viete, chce sa stať aurorom a toto preňho bude skvelá prax. Len dúfam, že s dobrým koncom. Mrzelo by ma, keby sa mladému Malfoyovi niečo stalo.“

„Samozrejme,“ prikývol Noxiss. Bol rád, že môže pomôcť. Ešte nemal tú česť, aby spoznal hrdú pani Malfoyovú. Teda osobne. Videl ju akurát tak na obrázkoch z článkoch novín. Bola krásna, to nepochybne, ale on mal iný vkus ako Lucius. Jeho nezaujímala chladná krása. Znova sa ukázalo akí sú s Luciusom rozdielny. Ako noc a deň. „Ešte som sa vám nestihol poďakovať.“

„A za čo priateľu?“ ozval sa prekvapene Kingsley vedúc ho po priestrannej dláždenej chodbe.

„Som vám vďačný za to, že chcete uverejniť môj rukopis – Temné bytosti v našom svete. Minister Fudge to rázne zamietol. Ale vy nie.“

„To preto, lebo je to skvelá kniha. Veľmi nám pomohla a sú tam veci, ktoré sa bežný čarodejník nemá odkiaľ dozvedieť. Minister Fudge urobil veľkú chybu, že ten návrh zamietol.“

„Kniha však ešte zďaleka nie je dokončená. Ešte stále je čo študovať. Rozhodol som sa písať ďalej práve kvôli slečne Grangerovej. Ak všetko dobre skončí, dostaneme sa úspešne až na koniec.“

„A teda i k druhému pokračovaniu. Prečo nie. Súhlasím, ale teraz sa poponáhľajme, Harry nás už iste očakáva.“

Kingsley mal pravdu. Harry ich už čakal na vrátnici, kde nepokojne stepoval na mieste. Bol oblečený celkom normálne. Neformálne a bez habitu, tak ako Noxiss. Len minister si dal záležať na bontóne, pretože on bol tým, kto musel vyriešiť túto záležitosť.

K Malfoy Manor sa premiestnili hneď čo opustili ministerstvo. Bol to veľký biely dom, postavený vo viktoriánskom slohu. Vyzeral tak honosne a starobylo, proste prepychovo. Ako stvorený pre Malfoyovcov. Harry si nevedel predstaviť, že by sa mali uskromniť s niečím menším alebo menej luxusným.

Dvere im otvoril domáci škriatok. „Dobrý deň, moja pani vás už očakávať,“ zapišťalo stvorenie v peknej bielej zástere a s čepcom na hlave.

„Aj tebe dobrý deň,“ pozdravil minister milo, „Frany, ak sa nemýlim, však?“

Škriatok prikývol a usmial sa. „Frany vás zaviesť k panej,“ oznámila im a viedla ich dlhou chodbou nespúšťajúc svoje veľké oči z Harryho.

Narcissa Malfoyová sedela za pracovným stolom v rozľahlej miestnosti obloženej dreveným obkladom svetlej farby. Zo stropu visel krištáľový luster, okná zdobili ťažké závesy a Harry len mohol predpokladať, že sú z brokátu. Nábytok bol tmavej farby, rovnakej ako tmavohnedý koberec popretkávaný zložitým vzorom smotanovej farby. Všade boli stočené pergameny, hromady kníh, rôznych prístrojov a iných vecí. Steny zdobili gobelíny a tapisérie. Trochu mu pripomínali tie, ktoré videl v Slizolinskej klubovni. Pani domu vyzeral uprostred toho všetkého ako kus sochy. Tak trochu neprirodzene. Ale nemohol sa jej čudovať. Bolo na nej vidno, že je napätá a zrejme tuší, že správy, ktoré jej nesú nebudú priaznivé ani dobré.

„Dobrý deň,“ pozdravila, keď vstala a prešla popred stôl, aby sa s nimi pozdravila. „Čomu vďačím za túto návštevu?“

Kingsley sa ujal slova ako prvý. „Madam Malfoyová, písal som, že prídem. Moja návšteva sa týka vášho syna a pán Potter a váš švagor súhlasili, že ma budú sprevádzať, čo je potrebné pre vysvetlenie toho, čo sa udialo.“

Narcissa sa zastavila pohľadom na Harrym, ktorý jej pozdravil a o čosi dlhšie ním spočinula na Noxissovi.

„Nech sa páči, posad'te sa,“ navrhla. „Dáte si niečo?“

Všetci svorne pokrútili hlavami a tak si sadla do pohodlného sofa potiahnutého damaškom smotanovej farby a oni ju nasledovali.

„Počúvam vás minister. Som nesmierne zvedavá, aká neodkladná záležitosť to bola, ktorá zdržala môjho syna v návrate domov.“

„Práve o to ide, madam. Nevieme, kedy sa pán Draco vráti a či sa tak vôbec stane,“ prehovoril bez okolkov minister, snažiac sa vhodne voliac svoje slová.

„Ako to myslíte?“ Narcissa zbledla ako stena. Jej biele ruky sa pestovanými nechtíkami priam zaťali do operadiel sofa a oči, ktoré na nich od prekvapenia vypúlila sa zdali byť ešte modrejšie.

„Myslím, že by sme mali začať od začiatku,“ prehovoril Kingsley a otočil sa k Harrymu. „Pomôžeš nám?“

Harry prikývol a uprel svoj smaragdový pohľad do tých mrazivých hlbín, ktoré tak veľmi pripomínali tie Dracove.

„Všetko sa to stalo tak náhle a my sme nemohli nič robiť,“ prehovoril Harry. „Chcem, aby ste vedela, že ma to mrzí rovnako, ako musím priznať, že sme sa v Dracovi mýlili.“

„Pán Potter, neviem o čo vám ide, ale môžem vám zaručene povedať, že už teraz som na smrť vystrašená. Tak poviete mi konečne o čo tu ide?!“ vyštekla zlostne, neschopná skryť viac svoje zúfalstvo. Ako sa zdalo, jej predtucha, že sa Dracovi niečo zlé stane sa teraz ukázala ako celkom reálna.

Harry sa pustil do rozprávania a povedal jej všetko, čo mohol a čo vedel. Od začiatku. Noxiss sa občas zamiešal do rozhovoru, aby jej čo – to objasnil v otázke dementorov, ale väčšinu času hovoril len Harry. Keď skončil, pani domu nevyzerala práve najlepšie. Bola na pokraji zrútenia. Nik sa jej nemohol čudovať. Manžel bol zavretý v Azkabane už celý rok a kto vie, kedy sa odtiaľ dostane. A ich jediný syn a dedič zmizol. Neslýchané! Nemožné!

„A to mi hovoríte len tak?“ ozvala sa s lesknúcimi očami. Bolo len otázkou času, kedy prepukne v plač. Zatiaľ sa však zo všetkých síl snažila ovládať.

„Sľubujem vám, že podnikneme kroky a opatrenia na jeho nájdenie a záchranu,“ dodal skrúšene minister. „Budú na tom pracovať moji najlepší ľudia.“

Narcissa trhane prikývla hlavou a vrhla pohľad na Harryho. „Nájdeme ho, sľubujem,“ zaprisahal sa i Harry a zdalo sa, že jej akosi odľahlo. Verila mu vari viac ako im?

Harry bol rád, že sa návšteva skončila. Minister jej sľúbil, že ju bude o stave vyšetrovania informovať a Noxiss jej vyjadril úprimnú ľútosť nad touto situáciou. Dokonca jej prisľúbil svoju pomoc, ak by ju potrebovala. Viac pre ňu urobiť nemohol.

Len Harry sa zdržal. „Madam Malfoyová?“ otočil sa k nej. Stála v chodbe bez pohnutia, jej tvár bola ako vytesaná z mramoru. „Naozaj som sa v Dracovi zmýlil. Dokázal nám všetkým, že nie je taký, za akého sme ho považovali. To, že sa obetoval za moju priateľku ... viete, myslím si, že to urobil z lásky.“

„Čo to hovoríš?“ šepala ledva počuteľne.

„Viem, čo si myslíte o mukloch, ale je to tak. Naozaj ma mrzí, čo sa mu stalo, ale sľubujem vám, že urobím všetko čo bude v mojich silách, aby sa k vám vrátil živý a zdravý.“

Narcissa prikývla. Už viac nemohla zadržiavať slzy, ktoré sa jej rinuli z očí po bledej tvári. Celá sa chvela. Aj nohy sa jej podlomili. Padla na dlážku a ostala tam ležať plačúca, so zaťatými päsťami. Stratila všetko čo mala. Ostala celkom sama. Vôbec nevedela, čo spraví, keď jej syna nikdy viac nenájdu. V mysli jej kolovali Harryho slová.

„Pohltilo ho kúzlo, ktoré vyslovil ... a on zmizol. Nevieme kde.“ „Obetoval sa, aby ju zachránil, bola to jeho vôľa, nemohli sme nič robiť, začaroval nás.“ „Myslím si, že to urobil z lásky.“ „Zmýlil som sa v ňom. Urobil to z lásky ...“

„Ako to mohol spraviť? Draco sa obetoval pre špinavú humusáčku?“ vzlykala nahlas. „Prečo? Kde sme spravili chybu? Kde? Prečo som si to nevšimla skôr, že sa tak veľmi zmenil?“ ešte dlho tam tak ležala a nariekala, kým sa napokon nepozviechala a ukryla sa pred denným svetlom i pred služobníctvom na poschodie. Tam si sadla na prázdnu manželskú posteľ s nebesami a dlho premýšľala, kým sa podvečer nevychytila náhlivo preč.

Hermiona sedela v kuchyni a popíjala teplé kakao. Jej otec pozeral večerné správy a mama balila posledné veci. Ako prvé sa dozvedela, že predsa nie je tehotná. Bol to len zápal slepého čreva. Preto mala tie nevoľnosti. Teraz, keď bolo vonku, bolo znova všetko v poriadku. Pokúšali sa ju znova

prehovoriť, aby odišla do Austrálie s nimi, ale ona nemohla. Nechcela zahodiť všetko za hlavu len tak, odrazu. A mala tu svoje záväzky. Smutne hľadela von oknom s podopretou hlavou a pozorovala západ slnka, ktoré sfarbilo horizont do krvavočervena. Oči sa jej znenazdania zaliali slzami, keď si spomenula na Draca Malfoya. Zachránil ju vari len preto, aby jeho život ukončila nejaká sprostá kliatba? Ako mu má pomôcť? Kde ho hľadať? Otázky sa jej rojili v hlave a dorážali na ňu ako jedovaté osie žihadlá a ona nevedela čo s nimi.

Pohľadom zavadila o hodiny visiace na stene. V tejto chvíli by mal byť Harry a Ginny už doma. Spolu s Ronom. Mala ich čakať celá rodina, aby im oznámili to veľké tajomstvo. Bola zvedavá ako všetci zareagujú, ale nemohla tam byť. Nie potom, čo sa stalo. Cítila, že sa Ronovi odcudzuje viac a viac a nemohla tomu zabrániť. Vzťah, ktorý mali teraz sa nedal nazvať normálny. On bol predsa duch a ona živý človek. Potrebovala cítiť a jediné čo cítila pri Ronovi bol mrazivý chlad, ktorý ju zakaždým ovanul. Už zabúdala ako chutí obyčajný bozk, kým jej to nepripomenul niekto iný. A práve kvôli nemu sa teraz tak zle cítila. Čo to mala za osud? Bolo jej súdené dvakrát zomrieť? Naozaj na ňu čaká koniec tak skoro, alebo si to osud tentoraz rozmyslí, keď mu nevyšiel ani druhý pokus? Zložila si hlavu na ruky a rozplakala sa. Celkom ticho, aby ju rodičia nepočuli. Nechcela, aby sa kvôli nej trápili. Túžila po tom, aby aspoň oni boli šťastný, hoc niekde ďaleko v tej Austrálii. Keď sa na dvere ozvalo zaklopanie, strhla sa. Rýchlo si utrela oči, ale tomu, aby nik nevidel, že ich má opuchnuté už zabrániť nemohla. Otvoriť šiel jej otec, ale o chvíľu sa objavil v kuchyni a oznámil jej, že má akúsi návštevu.

Keď vyšla do chodby, zvedavo si obzerala vysokú, štíhlu postavu. Bola otočená chrbtom k nej, preto ju nespoznala. Keď však hosť začul na chodbe kroky, otočila sa a uprela na dievča svoj prenikavý pohľad.

Hermiona zastala na mieste ako primrzená. Krvi by sa v nej v tej chvíli nedorezal. Dívala sa do rovnako opuchnutých očí od plaču, ktoré nepatrili nikomu inému ako Narcise Malfoyovej.

„Dobrý večer,“ pozdravila a premerala si Hermionu pohľadom. Tá sa striasla a po chrbte jej prebehol mráz.

„Dobrý, madam Malfoyová. Čomu vďačím za vašu návštevu?“ odvážila sa opýtať.

„Ty vieš, veľmi dobre to vieš,“ precedila pomedzi zuby, no Hermione sa nezdalo, že to bolo vyslovené so zlosťou. Skôr so skrytým zúfalstvom. „Draco sa obetoval, aby ťa zachránil. Vraj to urobil z lásky,“ dodala zamyslene a nevšimla si, že dievča pred ňou sa červená ako pivonka. Keď na ňu znova uprela pohľad, bol planúci a taký ... prosebný ... „Nesmiem prísť o jediného syna. Musíš mu pomôcť! Všetci vravia, že si najlepšia čarodejníca akú poznali ... dokonca i on mi to tvrdil ... Musíš mu pomôcť! Dlhúješ mu to!“ Posledné slová Hermiona chápala skôr ako príkaz a nevyslovené varovanie a nechcela si ani len predstaviť, čo by sa s ňou stalo, keby neposlúchla. Lenže ako to spraviť? Dívala sa celkom nemo na peknú blondínu zronenú žiaľom, ktorá unikala zahalená tmavomodrým habitom do noci, kým sa neozvalo známe „puk“ a ona sa neodmiestnila.

Keď jej na plece dopadla otcova ruka, strhla sa ľakom. „Kto to bol?“ opýtal sa jej, lenže ona len pokrútila hlavou, kým nebola presvedčená, že ako tak ovládne svoj chvejúci sa hlas.

„Jedna ... známa,“ odvetila a ponáhľala sa do svojej izby, kde sa zavrela, zamkla a izbu zabezpečila tak, aby ju rodičia nepočuli nariekať.

3. kapitola - V rezervácii

Bol to nový, celkom neopísateľný pocit. Aspoň tak sa zdalo. Mával obrovskými krídlami a jeho ohromné telo viselo vo vzduchu celkom ľahko. Vdychoval nozdrami svieži večerný vzduch a obdivoval krásu krajiny z tej nekonečnej výšky. Jeho oči sa upierali do diaľav, hoci ani sám nevedel, kam má namierené. Akoby ho niečo samé ťahalo kamsi preč, do neznáma. Možno to kúzlo, ktoré ho opantalo, zmocnilo sa ho a zmenilo ho v to, čím bol. Jeho červenkastá pokožka sa v lúčoch zapadajúceho slnka trblietavo leskla. Drobné jagavé šupinky vyzerali ako tie najskvostnejšie rubíny. Možno by ho v inej chvíli ten pohľad celkom potešil, lenže nebolo tomu tak. V mysli, ktorá sa nezmenila na zvieracu tak ako sa zmenilo jeho telo prevládal stále obraz tých nádherných, mandľových očí čokoládovej farby. Myšlienky na to dievča mu trhali vnútro. Srdce mu bolestivo bilo a s každým úderom mu pripomínalo tú, kvôli ktorej sa obetoval. Otvoril papuľu plnú hrozivo vyzerajúcich tesákov a z hrdla sa mu vydral žalostný rev. Bol prekliaty.

Drak sa niesol oblohou a bolo mu jedno, kto ho uvidí. Aj vtedy, keď zosadol pri brehu jedného škótskeho jazera, aby si zvlažil rozpálené hrdlo. Celkom pokojne sa obzrel na ľudí, ktorí v ľaku utekali kade ľahšie z jeho dosahu. Vedel prečo to robia. Aj on by na ich mieste spravil to isté. Chvíľu len tak zamyslene hľadel na svoj nový odraz na hladine jazera, ale to ho rozlútostilo ešte viac. Vedel to. Nebolo mu pomoci. Stratil svoju ľudskú podobu, šancu získať si srdce dievčaťa, do ktorého sa zaľúbil, stratil i svoju jedinú rodinu, ktorú mal. V mysli sa mu vynorila spomienka na mamu a napadlo mu, ako sa asi musí cítiť. Ako sa sužuje strachom a húta, čo sa mohlo stať jej jedinému synovi. Ešte viac ho to rozlútostilo a labou zlostne sčeril vodnú hladinu. Hneď na to sa vzniesol znova do vzduchu a letel ďalej.

Zdalo sa, že jeho cesta sa nikdy neskončí, avšak mýlil sa. Vôbec netušil, kde je, ale domyslel si to, keď zbadal vysoké pieskovcové skaly čnejúce k oblohe ako obrovské dračie zuby, pokryté stromami a krami. A pod nimi drobné chatrče a obrovské ohrady, kde odpočívali draci. Bol zrejme v Rumunsku. V dračej rezervácii.

„To kúzlo ma privábilo sem? Prečo?“ nechápal, ale poddal sa. Len čo sa priblížil ešte viac a zosadol na jednej z tých skál, uvedomil si, čo spôsobil. Dolu začali pobeť akýsi ľudia a snažili sa zistiť, čo sa stalo. Pochopil, že musel narušiť nejaké ochranné kúzla a vyvolal svojim príchodom poplach. Rozmyslel si to a chcel uletieť. Nechcel tu byť zavretý ako nejaký pes v akejsi klietke! Chcel slobodu! Stalo sa z neho síce zviera, ale túžil po slobode. Keď sa od zeme vznieslo do vzduchu pár postáv na metlách, nahnevane zavrčal a z nozdier vyfúkol dym. Nechcel im ublížiť, ale ak sa bude musieť brániť, urobí to.

„Obklúčte ho!“ počul ako na seba pokrikujú. „Nenechajte ho uletieť!“

Draco pred nimi cúval, kým sa nedostal po okraj skaly. Pozrel sa dolu. Bola to ohromná výška. „Zafrin, ty chod' sprava, Hans, ty zľava. Na tri chlapci...“ Nechcel čakať. Vrhol sa strmhlav zo skaly skôr, ako stihli čokoľvek urobiť.

Deň sa skláňal k odpočinku a noc nad ním preberala svoju vládu. Charlie Weasley sa len včera vrátil z Anglicka späť k svojej práci krotiteľa drakov. Hlavou sa mu prehánali všemožné myšlienky. Stále nemohol uveriť tomu, že jeho najmladší brat Ron bol tu. Teda ... istým spôsobom. Ich matka skoro skolabovala. No, samozrejme omdlela len čo ho zbadala a otec tam sedel hodnú chvíľu len tak s

otvorenými ústami, ako aj Percy, Bill s Fleur a Georgom. A samozrejme, aj on cívil na ten príznak, ktorý sa tak veľmi ponášal na Rona. Lenže toto nebol príznak, bol to Ron! Avšak keď sa všetci ako tak upokojili a zmierili sa s tým, čo sa dozvedeli, nasledovala hromada otázok, ktorou ho zasypali.

Charlie si vzdychol. Bol rád, že odtiaľ odišiel. Bolo to celé veľmi zvláštne. Nie, že by si nemal s Ronom čo povedať, alebo žeby nebol rád, že ... je, že ... existuje aj takým spôsobom, ale prišlo mu to veľmi divné. Chvíľu mu trvalo zmieriť sa s myšlienkou, že je jeho brat mŕtvy a teraz toto? To bolo preňho proste príliš. Potreboval si zvyknúť na tú myšlienku, potreboval sa s tým vysporiadať po svojom.

Na dvere jeho chatrče sa ozvalo zaklopanie. „Ďalej,“ zahučal ležiac na posteli. Keď dnu vstúpila mladá žena, ledva jej kývol hlavou na veselý pozdrav.

„Videla som ťa prísť, ale mala som ešte prácu. Moja Queera bola dnes veľmi nepokojná,“ švitorila a položila mu na nahrubo opracovaný drevený stôl tanier s večerou. „Nie si hladný? Dnes je šošovicový prívarok. Minuli sa im zásoby,“ vysvetlila, keď si len nahlas povzdychol.

„Vďaka Estrel,“ zahundral a posadil sa na posteli, zatiaľ čo Estrel ostala len ticho stáť pri stole. Ale len chvíľu.

„Stalo sa vari niečo doma?“

Neodpovedal. Zaškvrkalo mu v bruchu a tak sa presunul predsa len k stolu a lyžicou zabrdol do hustého kašovitého jedla. Bol taký hladný, že by zjedol aj vareného draka. Estrel nečakala, kým jej ponúkne stoličku. Sama si sadla, podoprela si hlavu rukou a trpezlivo čakala. Chodili spolu už tak dlho, že ho poznala ako vlastnú dlaň. Keď sa najedol a osprchoval, bol poddajný ako mača. Ani sa jej nepýtal, len ju schmatol do náručia a začal bozkávať s takou vášňou, od ktorej by sa vznietila i pramenitá voda.

„Nechceš sa ísť okúpať?“ opýtal sa jej zaliečavo, len aby jej myšlienky odpútal od svojich problémov. Nechcel, aby sa kvôli nemu trápila. Miloval ju. Vlastne uvažoval hodnú chvíľu o tom, že by bolo načase zasnúbiť sa. Dokonca jej už aj kúpil prsteň a čakal len na vhodnú príležitosť. Aj teraz ju chcel vziať domov a konečne predstaviť rodine. Napokon však bol rád, že sa musela ostať venovať svojmu drakovi, pretože jedno prekvapenie na rodičov a súrodencov bolo viac ako dosť.

„Nie je to veľmi bezpečné, hoci je to lákavá ponuka,“ zašvitorila a pritúlila sa v posteli k Charliemu, ktorý ju majetnícky objal.

„Prečo by to nebolo bezpečné?“ začudoval sa a skoro sa rozosmial. Jazierko pri jaskyni bolo tým najbezpečnejším miestom v celej rezervácii.

„Pretože v jaskyni sa usídlil drak,“ odvetila šibalsky a uškrnula sa, keď sa oprela bradou o jeho nahú hrud'. Vedela ako to naňho zaúčinkuje. Charlie mal rád výzvy.

„Aký drak?“ zamračil sa a jeho svetlohnedé obočie sa začudovane stiahlo.

„Poviem ti to, ak mi povieš, čo ťa trápi,“ vydierala ho a vyskočila z postele stiahnuc so sebou prikrývku, nedbajúc na to, že za ňou vyštartoval celkom nahý.

Zvýskla, keď ju schmatol do náručia a odniesol späť do postele, kde ju uväznil pod svojim mocným telom.

„Dobre, ty malá kupliarka, ale najprv ty,“ súhlasil a prekotúlil sa nabok, podoprúc si hlavu rukou. „Tak spusti.“

„Objavil sa tu predvčerom, nik nevie odkiaľ. Naši ho chceli chytiť, ale ubzikol im a schoval sa v tej jaskyni. Nedá sa k nemu dostať. Skúšali ho vylákať, ale nepodarilo sa im to. Ešte ani raz odtiaľ nevyliezol. Keby som ho nevidela vtedy ako priletel, neviem ako vyzerá. A musím ti povedať, že je to unikátny kus draka.“

„Vážne?“ zamyslel sa a v hlave už spriadal plán ako na toho nováčika.

„A teraz ty. Tak? Von s pravdou!“

Charlie sa prevalil odovzdane na lopatky a privrel oči akoby to malo zmierniť bolestné spomienky na chvíle v Brlohu. Nepomohlo to.

„Môj najmladší brat Ron... zdá sa, že tak celkom nezomrel.“

„Ako to myslíš?“ nechápala.

„Stal sa z neho duch. Už rok takto ... žije a my sme sa to dozvedeli len teraz.“

„Ale... prečo?“ Estera sa posadila na posteli a hľadela na smutnú tvár svojho priateľa.

„Nevieme prečo sa to stalo. Ani on tomu nerozumie. Jediný, kto o tom z rodiny vedel, bola naša sestra. Ginny totiž študovala posledný rok na Rokforte.“

„To je mi ľúto,“ hlesla. „Keby som ti tak mohla pomôcť,“ zaševalila.

„Ale ty môžeš,“ odvetil a zahľadel sa na ňu spod privretých viečok. „Pobozkaj ma,“ požiadal ju a ona mu nemohla odolať.

Bola už hlboká noc, keď sa Charlie Weasley pohodlne usalašil pred jaskyňou. Rozložil tam oheň a začal nad ním opekať poriadny kus mäsa. Vedel, že ak ten drak nevytiahol z jaskyne päty pár dní, musí byť ukrutne hladný. A s hladným drakom nebola veru žiadna sranda. Vtedy vedeli byť poriadne nebezpeční.

Len tam teda sedel, dával pozor na mäso, aby sa nepripálilo a podchvíľou pozrel do tmavej jaskyne. Nezdalo sa, že by tam vôbec niečo bolo. Keby občas nezachytil zvuky tichého vrčania a funenia, myslel by si, že si to Estrela len vymyslela, aby z neho dostala pravdu von.

„Tak čo kamarát?“ ozval sa k jaskyni. „Nerozmyslíš si to? Robím to pre teba. Isto musíš byť poriadne hladný,“ prihovárал sa mu. „Ja keď sa poriadne nenajem, som zúrivy ako býk. Aj ty budeš a o to to potom bude horšie. Ver mi.“

Nič sa však nestalo. Charlie to však neprestával skúšať. Zhovárал sa s ním, hoci si pripadal ako blázon. Drak sa zrejme ani len nepohol zo svojho miesta. Ale vedel, že je to len otázka času, kedy sa tak stane. Drak ho pozoroval a bol zrejme len opatrný. Lenže nemôže hladovať večne. No keďže bol unavený, nad ránom to proste nezvládol a zaspal.

Prebudil sa až na veselý rehot svojich priateľov, ktorí si ho doberali.

„Charlie, vari si si nemyslel, že ti hneď bude zobkať z ruky,“ posmieval sa Hans.

„Alebo si dúfal, že ho ukecáš?“ spytoval sa chechtajúci Zafrin.

„Mohli ste ma aspoň nechať vyspať, hlupáci!“ zahundral a potom si všimol, že mäso, ktoré piekol zmizlo. Na tvári sa mu objavil široký úsmev.

„Tak predsa som pokročil viac ako vy!“ dodal víťazoslávne a ukázal na dočista ohlodanú kosť. Hneď im povädli tie ich vystatovačné úsmevy. S hundraním ho nechali tak.

Charlie sa otočil k jaskyni a chvíľu len tak hľadel do vnútra. „Ja sa nevzdám,“ povedal a znelo to ako prísľub. Drak ticho zafunel ako odpoveď na jeho slová a Charlie sa vzdialil. Bolelo ho celé telo zo spánku na zemi. Potreboval svoju posteľ a poriadny spánok. V noci ho znova čaká šichta.

Harry sedel v starej Ronovej izbe a balil si nejaké veci. Ron sedel na posteli pri ňom a sledoval ho.

„Kam sa chystáš?“ opýtal sa zvedavo, lebo Harry mu o svojich plánoch nič neprezradil.

„Dokončiť, čo som začal a sľúbil. Musím nájsť Draca.“

„A zasa ten Malfoy!“ zahundral nahnevane jeho priateľ.

„Čo ti vadí?“

„Všetko! Do Salazara s ním! Nech pre mňa za mňa zhnije v pekle! Sám si za to môže!“

„Ron, čo je to s tebou?!“ Harry sa nevedel vynačudovať, čo sa to s Ronom deje. Nikdy nebol taký výbušný.

„Myslíš si, že neviem, že mi ukradol Hermionu? Je to všivavý, malfoyovský bastard! Možno sa kvôli nej obetoval, ale ja mu nemám za čo ďakovať! Nenávidím ho!“

„Nebuď detisnský!“ zahriakla brata Ginny, ktorá vstúpila do izby. „Správaš sa ako hlupák! Vari by si bol radšej, keby bola Hermiona mŕtva?“

„Možno!“ odsekol nahnevane. „Aspoň by bola so mnou!“

„Nebuď hlúpy Ron! Nikdy si nebol sebecký a viem, že to tak nemyslíš.“

Ron na to nepovedal celkom nič, len sa tváril naďalej urazene ako boh pomsty.

„Kedy chceš odísť?“ opýtala sa Harryho a on mykol plecami. „Asi zajtra. Neviem. Uvidím, čo Hermiona.“

„Ona ide s tebou?“ zakričal Ron hystericky a hneď na to vybehol z izby.

Ginny za ním nechápavo hľadela. „Obávam sa, že sa zbláznil. Ale nezávidím mu. Mal by si však uvedomiť, že Hermionu s ním nečaká žiadna budúcnosť.“

Harry len prikývol.

Hermiona ráno odprevadila rodičov na letisko. Teraz už bola naozaj sama. Keď predchádzala prázdny domov, zmocnil sa jej zvieravý, až sklúčujúci pocit. Spomenula si na Rona. Minulé leto za ním veľmi žiaľovala a v jeden večer sa opila. Vtedy mala jeden ešte zvláštny sen. Niekedy si myslela, že to ani nebol sen, ale skutočnosť. No nevedela pochopiť, čo by robil u nich doma Draco Malfoy. Zasmiala sa, no nebol to veselý smiech. Do očí jej to vohnalo slzy. Rozhodla sa však, že už nebude plakať. Nič to predsa nevyrieši. A ona mu musela pomôcť. Sľúbila to jeho matke, sľúbila to sebe. Dlhovala mu to. Urobil pre ňu viac ako ktokoľvek. Zachránil ju dvakrát. Toľko preňho spraviť musela. Vybehla do izby s úmyslom zbalíť si veci, lenže v chodbe ju zastavil Ronov hlas.

„Nemysli si, že ťa niekam pustím!“ zručol na ňu až sa zľakla.

„Ron?“ pozrela sa na jeho tvár skrivenú zlosťou a nespoznávala ho.

„Nikam nepôjdeš!“ zopakoval a ona konečne pochopila.

„Nebudeš mi nič prikazovať. Nikdy si to nerobil!“ odvrkla.

„Tak sa to zmení!“ nedal sa. „Vari si nevedomuješ, čo robíš?“

„A čo také robím?!“ oborila sa naňho. Už strácala trepezlivosť.

„Chceš sa zahadzovať s tým slizkým bastardom? Nevedomuješ si, že ma tým zrádzaš? Obraciaš sa mi chrbtom a šliapeš po našich citoch!“ vykričal jej do tváre.

Hermiona sa zahanbila, ale nemienil sa vzdať. Nikdy ani len nepomyslela na to, že by ona a Draco mohli mať nejakú budúcnosť. Nie, ani vtedy, keď ju pobozkal a vyznal jej lásku ... chcela mu len pomôcť. Dlhovala mu to.

„Ron, nezastavíš ma,“ odvetila bojovne.

„Prečo to robíš? Znamená pre teba viac ako ja?“ jeho tón sa zmenil. Už nebol nahnevaný, bol zúfalý.

„Ron, pochop ma. Dlhojem mu to. Nič viac. Neľúbim ho a nechcem s ním ostať. Chcem mu len pomôcť. Nemohla by som žiť s myšlienkou, že za mňa položil život a ja som pre jeho záchranu nepohla ani prstom.“

„Skutočne nejde o nič viac?“ opýtal sa a oči mu spokojne zaiskrili.

„Naozaj. Necháš ma teraz pobaliť sa?“ opýtala sa a keď prikývol, vybehla hore po schodoch do svojej izby. A Ron ju nasledoval.

4. kapitola - Odpustenie

Harry sa z Brlohu včas ráno premiestnil do tichej ulice, kde stáli rodinné domky. Nikdy nechápal, prečo sa táto ulica volá práve Prasličková, ale ani teraz sa tým nemienil zapodievať. Zahľadel sa na dom v tvare kocky, vystavaný z pálených tehál červenej farby. Aj škridľová strecha bola

podobného odtieňa. Bol to však na pohľad krásny dom. Okná v na bielo natretých rámoch vynikli a popínavý brečtan, ktorý sa plazil po stene domu siahajúc až k streche mu dodal akýsi zvláštny, možno až romantický nádych. Túto nádheru kazilo jedine sychravé počasie, ktoré sľubovalo ďalšiu pravidelnú dávku letného dažďa. Kovanou brámkou vošiel na chodník a zazvonil pri dverách. Nemusel dlho čakať.

„Ahoj,“ pozdravila mu veselo kamarátka. „Obujem sa a môžeme vyraziť,“ povedala a Harry prikývol.

„Premýšľal som, kde by sme mali začať, ale stále si nie som istý.“

„A čo tak Juhoslávia?“ navrhla zaväzujúc si šnúrky na botaskách.

„Podľa mňa je to zbytočná strata času,“ odvetil. „Hermiona, ja neviem ... ale nemali by sme počkať? Aspoň pár dní, aby sme zistili viac?“

Hermiona sa naň ani nepozrela, len pokrútila záporne hlavou. „Nebudem čakať, Harry. Nemôžem zbytočne strácať čas. Ale dobre teda. Niečo mi napadlo,“ povedala nahlas premýšľajúc, zatiaľ čo si husté vlasy sťahovala čiernou gumičkou do hrubého chvosta. „Myslím, že by sme mali ísť na ministerstvo a začať odtiaľ. Mali by sme znova preskúmať ten zvon. Možno nájdeme niečo, čo nám i ostatným uniklo.“

„Dobre, to je naozaj celkom dobrý nápad,“ súhlasil a len čo za sebou zamkla, vykročili. Nik z nich hodnú chvíľu neprehovoril, no potom to Harrymu nedalo. Musel sa opýtať.

„To, čo sa stalo na ministerstve... ja...“ zasekol sa a rukou si prehrabol neposlušné vlasy.

„O čo ide Harry?“ opýtala sa neisto a premýšľala, či sa jej snaží opýtať na ten Dracov bozk a jeho vrúcne vyznanie.

„Vieš, nič ma do toho nie je, len... Pochop ma, nechcem ťa súdiť, to by bolo to posledné, len som zvedavý, či i to k nemu niečo cítiš,“ vysvetlil kostrbato a ona si povzdychla.

„Včera som sa kvôli tomu tak trochu poškiepila s Ronom,“ prezradila. „Teda vlastne nie kvôli tomu, lebo on netuší, čo Draco spravil. Ron proste žiarli viac ako predtým.“

„A myslíš, že má dôvod?“ opýtal sa jemne Harry, snažiac sa z nej konečne vydolovať nejakú rozumnú odpoveď.

„Neviem,“ priznala pokrčiac plecami. „Je to ťažké. Celý uplynulý rok bol taký. Na jednej strane je Ron, ktorý ma nemôže ani poriadne objať, lebo je duchom a na druhej strane je Draco, ktorý ... Och, Harry, ja skutočne neviem, čo si počnem,“ vzdychla a schovala si tvár do dlaní. Harryho sa jej uľúostilo. Vedel, že to vôbec nemala ľahké, ale ak to mal niekto zvládnuť, tak práve ona.

„Ty to zvládneš. Si predsa tá najrozumnejšia a najšikovnejšia čarodejnica akú tento svet nosil, či nie?“ uškrnul sa a dal jej frčku do nosa.

„Nie som si tým už taká istá,“ odvrkla, ale i ona sa uškrnula. „Zatiaľ to nechajme tak a na nič sa ma nepýtaj dobre?“

Prikývol. „Podme. Som zvedavý, či nás tam vôbec pustia, keď sme sa im tam dvakrát celkom úspešne vlámali.“

Obaja sa srdečne zasmiali, ale tiež vedeli, že minister Kingsley urobí všetko preto, aby im vyhovel.

Narcissa Malfoyová sedela v obývacej miestnosti Azkabanu a trpezlivo čakala, kým privedú jej manžela. Bol tu už zavretý celý rok a každý vedel, že nie neprávom. Tentoraz súdnu radu nepresvedčil o svojej nevine, ani o použití kúzla Imperius, pod vplyvom ktorého mal byť, ako sa ich snažil presvedčiť. Ani len aukciu mu nestanovili, pretože vraj by na ňu ani nemal. Preto sa rozhodol inak. Priznať celú pravdu a všetky hriechy si tak poctivo odpykať. Vedel, že to bude ťažké, ale bol rozhodnutý to zvládnuť. Už len kvôli Narcisse a svojmu synovi.

Keď sa dvere na protiľahlom konci otvorili, Lucius uprel na manželku milujúci pohľad. Ale hneď vedel, že čosi nie je v poriadku. Ráznymi krokmi zmenšil vzdialenosť, ktorá ich delila a zovrel svoju manželku do náručia.

„Lucius,“ vydýchla s úľavou a vtedy sa jej ľadová maska rozplynula a ona sa srdcervúco rozvzlykala.

„Narcissa, láska ... prosím neplač, povedz mi, čo sa stalo? Cissa, prosím!“ žiadal ju, ale jeho žena ho len mocne objímala, s hlavou zaborenou v jeho hrudi roniac krokodílie slzy. Nenaliehal. Počkal, kým sa vyplače. Trpezlivo ju tíšil, hladiac po útlom chrbte. Zdalo sa mu, že odkedy tu bola naposledy ešte viac schudla a bola bledšia ako zvyčajne, o čom svedčili i tmavé kruhy pod jej krásnymi, nezábudkovo modrými očami. Spomedzi jej vzlykov vyrozumel len dvom slovám. Draco a zmizol. I jeho tvár nadobudla popolavý odtieň a mračil sa čím ďalej, tým viac.

„Náš syn zmizol,“ vyjachtala, keď sa ako tak upokojila a bola schopná súvislej reči.

„Ako to myslíš, že zmizol? Ublížil mu niekto? Alebo ušiel z domu?“ nechápal a dožadoval sa odpovede. Jeho manželka len pokrútila hlavou.

„Nie, nie je tak ako si myslíš,“ odvetila a rozpovedala mu všetko, čo sa dozvedela ona sama od ministra, svojho švagra i Harryho Pottera. Keď skončila, Lucius jej ruku zovrel vo svojej dlani a len tak nad všetkým premýšľajúc ticho hĺbal, kým napokon prehovoril.

„Pátrajú po ňom, vravíš?“

„Áno, ale nenašli ho.“

„Tak potom nepátrali poriadne!“ rozhorčil sa, vstal a začal sa prechádzať hore – dolu po miestnosti.

„Nemyslím si. Minister je dôkladný. Jeho ľudia prečesávajú celé Anglicko. Každé mesto, dedinu, osadu i samoty. Lesy, jaskyne i priepasti.“

„Možno ťa tými rečičkami chceli len upokojiť,“ zahundral nepokojne. „Vravíš, že to spravil kvôli tej ... kvôli tej ... mukelke?“ jeho hlas dostal nebezpečný odtieň, pri ktorom sa Narcissa zachvela. Prikývla.

„Ale prečo? Vari má Londýn a iné veľké anglické mestá málo slušných a pekných dievčat z čistokrvných čarodejníckych rodín? Ja to proste nechápem!“

„Lucius, doba sa mení. I ja som si myslela, že svojho syna dobre poznám a zistila som, že je to pravý opak! Ale preto ho ešte nehodlám zavrhnúť! Je mi jedno, či ju miluje alebo nie! Chcem, aby sa vrátil živý a zdravý! A ak to ty nemieniš akceptovať, tak potom ...“

„Už ani slovo!“ zahriakol ju, ale jeho pohľad okamžite znežnel. „Nepovedz nič, čo by si mohla oľutovať. Nemyslel som to tak ... len sa to celé snažím pochopiť, to je všetko. Nikdy by som ho nezavrhol. Nikdy, prisahám!“ odvetil a objal ju ešte tuhšie. „Veď je to jediné, čo máme,“ povedal tichším hlasom ako šelest lístia vo vánku.

„Čo budeme robiť, Lucius?“

„Neboj sa, niečo už len vymyslím. Teraz sa pokojne vráť domov a prestaň sa trápiť. Veď sa mi strácaš pred očami, láska. A ja chcem, aby si bola taká ako prv, keď sa náš syn vráti, počuješ?“ opýtal sa, palcom jej jemne nadvihol bradu a ich pery sa spojili v dlhom bozku.

Keď jeho manželka odišla a on znova osamel, vyžiadal si povolenie navštíviť knižnicu a zavrel sa tam, medzi štyrmi stenami. Nevedel presne, čo potrebuje nájsť, ale hľadal. Dúfal, že mu inštinkt našepká tak ako inokedy.

Noxiss sedel v kancelárii riaditeľky Rokfortu a bedlivo študoval dokument, ktorý sa chystal podpísať.

„Vyhovujú vám podmienky pracovnej zmluvy?“ opýtala sa ho Minerva, len čo dočítal.

Noxiss bol viac ako len spokojný. Usmial sa na postaršiu dámu a vyžiadal si od nej brko a bez váhania ho podpísal.

Hneď ako tak urobil, dokument potvrdila svojim podpisom i ona ako hlava Rokfortskej strednej školy čarodejníckej a jedným pohybom svojím prúťikom dokument skopírovala a kópiu dala Noxissovi Malforymu.

„Zrejme vám môžem ukázať i priestory, kde budete s dcérou bývať, však? Ale myslím si, že budete spokojný. Doteraz sa nik nestážoval a hlavne po rekonštrukcii hradu si to chvália nielen profesori, ale i žiaci,“ povedala a viedla ho preč zo svojej kancelárie.

„O tom nepochybujem, pani riaditeľka.“ Keď prechádzali chodbou a on náhodou vyzrel von oknom, uvidel sedieť v aleji na lavičke Jocelyn. Zastal ako na povel a riaditeľka zabratá do svojho monológu si až po pár krokoch všimla, že jej nový profesor zastal hľadiac z okna a nevníma ju.

„Pán Malfory?“ ozvala sa nechápavo a on sa náhlivo ospravedlňoval.

„Prepáčte mi, pani riaditeľka, ale nemohli by sme to nechať na inokedy?“

Minerva McGonagallová prikývla, hoci zaskočená jeho náhlým rozhodnutím. „Ale samozrejme. To nie je žiaden problém.“

„Tešilo ma madam a prajem vám pekný deň,“ pozdravil, uklonil sa jej a náhlivo vykročil po chodbe.

Minerva zvedavo prikrčila k oknu, lebo chcela vidieť to, čo zaujalo pozornosť jej nového profesora. Nebola však prekvapená, keď tam zočila práve Jocelyn Spiderwickovú. Už dávnejšie tušila, že medzi

nimi čosi je. Otázkou však ostávalo - čo? Okrem toho, spoločnosť sa jej zide. Hlavne teraz, keď ostalo na hrade len zopár profesorov. Dokonca i jej sestra s profesorom Bearom odišla na dovolenku kamsi k moru. Minerva sa šibalsky uškrnula. Veď kto vie, možno sa všetko zaonačí tak, že sa i táto sestra dostane pod čepiec do budúceho roku.

Jocelyn si vzdychla, keď prevracala ďalšiu stránku v knihe. Čítajúc túto nanajvýš nudnú beletriu premýšľala nad tým, či predsa len nemala prijať pozvanie svojej sestry a jej snúbenca, aby odcestovala na dovolenku s nimi. Jednoducho to nemohla spraviť. Veď by si pripadala ako piate koleso na voze. A navyše by sa cítila nielen hlúpo, ale i trápne. Keď začula približujúce sa kroky, otočila sa k príchodnému a prívetivý úsmev na tvári jej v okamihu zmizol.

„Ty?!“ osopila sa naňho, zabuchla knihu a vstávala, že odíde preč. Pre ňu bol Noxiss Malfory „Persona non grata“ číslo jeden.

„Jocelyn Spiderwicková!“ vybuchol hnevom. „Ak si okamžite nesadneš späť a nevypočuješ ma, prinútiš ma urobiť niečo, čo by som len veľmi nerád!“ vyhrážal sa jej, ale zjavne to zabralo, pretože naňho chvíľu zazerala a napokon si predsa len sadla.

„To už som spravila, keď som ťa...“ radšej si však zahryzla do jazyka, akoby mala vysloviť slovo - lúbila.

„Do kotla! Joce, takto to už ďalej nemôže ísť! Prečo si ma nevypočuješ? Odsúdila si ma bez toho, aby si poznala pravdu. A ty si vravíš madam Spravodlivá?! Správaš sa ako školáčka!“

„Ak ma mieniš urážať, naozaj tu potom nemám čo robiť, lebo toto počúvať nebudem!“ odvrkla mu a chcela vstať, ale chytil ju za plecía a znova usadil.

„Nie, to som nechcel. Prepáč,“ ospravedlnil sa rýchlo. „Tak vypočuješ ma?“

„Som vari tu, nie?“ odvetila, ale z jej hlasu bolo cítiť pohrdanie. Obával sa, že všetko, čo jej teraz povie pôjde jedným uchom dnu a druhým von, ale skúsiť to musel. Popravde, chýbala mu a stále k nej niečo cítil. A tak rád by zistil, čo to je ... lenže ako, keď odmietala všetko, čo súviselo s ním?

Noxiss teda neváhal a povedal jej svoju verziu príbehu presne tak, ako to povedal pred časom i jej sestre Alyssii. Keď skončil, zavládlo medzi nimi hrobové ticho. Keď sa teraz bez slova zdvihla, aby od neho mohla ujsť, nepodarilo sa jej to tak, ako si plánovala.

„To mi na to nepovieš celkom nič?!“ nahneval sa, zdrazil ju za plecía a otočil tvárou k sebe. No hneď svoj čin oľutoval. Po tvári jej stekali slzy ako hrachy.

„A čo by som mala?“ hlesla rozrušene.

„Aspoň to, že mi konečne odpúšťaš. Jocelyn, prosím, nič iné nežiadam,“ prosíkal, natiahnuc ruku k jej tvári, aby jej zotrel slzy, ktoré sa jej rinuli z očí. „Chcem byť tvoj priateľ, prosím. Zachráňme aspoň to málo, čo nám ostalo.“

Jocelyn po chvíli váhania napokon prikývla. „V poriadku. Ale daj mi čas.“ Vytrhla sa mu zo zovretia a upaľovala do hradu teraz už vôbec nezadržavajúc srdcervúci plač. Keď za sebou zabuchla dvere svojej kancelárie opretá chrbtom o dvere sa zosunula až na zem. Kniha jej s buchotom vypadla z rúk na podlahu, keď si dlaniami zakryla uplakanú tvár. Myslela len na to ako veľmi sa mýlila. Prečo len nepodozrievala Biancu? Prečo si od nej nechala narozprávať tie hlúposti, že Noxiss sa len pretvaruje,

že ju neľúbi a že ho kdesi videla s inou? Merlin, aká bola naivná a hlúpa! Dlho tam tak sedela a ronila slzy, kým sa konečne upokojila. Keď v čase večere zišla do jedálne, iba prítomných ticho pozdravila a sadla si na svoje miesto. Jedla a počúvala o čom sa ostatní zhovárajú. Tí sa však paradoxne bavili o novom profesorovi, ktorý má od septembra nastúpiť do školy kvôli vyučovaniu nového predmetu Temné čarovné bytosti. Zaúpela. Chcela čas a Noxiss jej ho poskytol. Ale nebolo od neho fér, dať jej len jeden deň. Podľa toho, čo totiž počula sa mal zajtra nasťahovať na hrad aj so svojou dcérou, aby si obaja zvykli na nové podmienky.

„Dočerta, prečo som len nešla na tú dovolenku s Alyssiou a Trevorom!“ zahromžila v duchu, ale nemohla nič robiť.

Charlie Weasley sedel vo svojom zrube a jeho pohľad sa upieral na jaskyňu za jazerom. Už to bolo viac ako týždeň, kedy tam sedával, či deň, či noc a toho draka sa mu ani len nepodarilo zahliadnuť. Stále ho nejako prekabátil. Preto musel vyhútať ako naňho. Toto sa mu ešte v živote nestalo. Akoby ten drak mal vlastný rozum. Márne sa tomu divil a márne sa tomu pokúšal prísť na koreň, vždy a zakaždým pohorel. Ale aspoň vedel, že drak je a má naozaj zdravý apatít, keďže zakaždým schrúmal to, čo mu upiekol, či uvaril. Bolo to čudné, lebo surové mäso jesť nechcel. Charlie si začínal namýšľať, čo to je za prefíkaného labužníka a popravde, nechcelo sa mu donekonečna drepieť pri ohni a kuchtiť. Preto vymyslel spolu s Estrell účinné kúzlo, ktoré dokázalo premeniť kusisko mäsa na upravený chod. Bol rád, že ju má. Čo by si bez nej počal ani len netušil.

„Veď ja ťa raz dostanem, to si píš, ty potvora,“ zastrájal sa sám pre seba a pustil sa do spriadania plánov s oveľa väčšou energiou.

5. kapitola - Polnočná premena

*L*avender Brownová sedela v kníhkupectve zavalená kopou nových kníh, ktoré bolo treba zaevidovať, roztriediť podľa žánru i podľa autora, aby ich neskôr mohla založiť do políc a vystaviť na predaj. Výsledky MLOKov ešte nedostala. Vlastne ešte nik z tých, ktorí končili tohto júna. Hneď po skúškach ich riaditeľka informovala, že sa tak stane až koncom augusta. Ona vedela byť trpezlivá, ale pri pomyslení na Hermionu sa dobromyseľne uškrnula. Vedela, že tá si bude od nervozity obhrýzať azda i nechty, kým neuvidí čierne na bielom, že zas a znova excelovala. Hoci to mala prvý polrok vážne nahnuté a pošuškávalo sa, že ju zo školy vylúčia len pre jej dobro. Ľutovala ju. Musela to mať ťažké a ona to vedela pochopiť. Iste, ona Rona Weasleyho ľúbila a on ľúbil ju. To, že sa pre ňu tak hrdinsky obetoval, keď ju mala zasiahnúť smrtiaca kliatba, to bol čin hodný chrabromilčana.

Vzdychla si a šmahom ruky zotrela slzu, ktorá sa jej vykotúľala z oka. Hermiona nebola totiž jediná, ktorá Rona Weasleyho ľúbila. Keď s ním v šiestom ročníku začala chodiť, mala dojem, že sníva. Jej sen sa stal na krátky čas realitou. Ale čo jej to bolo platné, keď sa s ňou potom rozišiel práve kvôli Hermione? Mala dojem, že jej vtedy pukne srdce. Vlastne jej aj puklo. Žiaľom. Preplakala toľko dní a toľko nocí, že sa snád' zdalo nemožné, keď zistila, že ešte stále má síz nadostač. Jej srdce sa však už nespamätalo. Možno i preto, lebo nechcelo. Dobré, vzdala sa ho, ale len navonok. Potajme však dúfala, že sa stane niečo, čo jej Rona a jeho srdce vráti späť. Nestalo sa tak.

Jej oči nevednej fialkovej farby sa upreli von oknom na jasnú oblohu. V Šikmej uličke bolo rušno ako vždy. Bol víkend a vtedy sa tu premávalo najviac čarodejníc a čarodejníkov. Či už ich kroky mierili do obchodov a po nákupoch, prejsť sa a zvedavo obzerať nový tovar vo výkladoch obchodov, alebo si len tak posediť a poklebetiť v reštauráciách a kaviarničkách.

Bolo to už viac ako rok, čo ostala celkom sama. Bez rodičov a malej sestry. Aj oni sa stali obeťami Voldemortovej skazy. Lavender však na nich nikdy neprestala myslieť a vedela, že v jej srdci ostanú navždy. Čo sa však týkalo i Rona. Preto si už skôr zaumienila, že musí čosi vymyslieť. Niečo, aby mohla byť aspoň v jeho blízkosti. Aj to jej postačí ku šťastiu.

Ron sa vážne nudil. I preto sa dnes vybral do Šikmej uličky. Tak dávno tu nebol, že sa s otvorenými ústami ostal dívať na nový model lietajúcej metly a pár iných vecí, ktoré ho zaujímali.

Už dlhšie premýšľal o tom, či predsa len nemá ostať v Rokforte, ako merať cestu domov. Chcel však vidieť rodičov. Túžil po tom, hoci nevedel, čo to s nimi spraví. Iste, najviac sa obával o matku. Našťastie sa však nič vážne nestalo. Síce zamdlela, ale len čo sa opäť prebrala a zistila, že sa jej to nespína, zasypala ho toľkými otázkami, že jej na ne nestíhal dávať odpovede.

A vtedy ju zbadal. Stála pri regáli s knihami za výkladom. Bledá v tvári, v ktorej sa zračil nesmierny smútok. Zlaté vlasy splývajúce skoro až po pás upravené len čelenkou. Jednoducho oblečená, ničím by nemala priťahovať jeho pohľad, pretože si vždy myslel, že jeho Hermiona je predsa krajšia, ale dnes ... dnes sa za ňou predsa len otočil. Len tam tak chvíľu stál a pozoroval ju. Už na škole si všimol, že sa zmenila, ale nevedel prečo, lebo sa o to nezaujímal. Počul však, že ostala celkom sama. Bolo mu jej ľúto, ale nemohol pre ňu nič spraviť. Mal svoje vlastné starosti. Stal sa z neho duch. Navyše zaľúbený duch, ktorý musel bojovať o lásku dievčaťa, ktorého srdce sa mu snažil ukradnúť ten zákerný slizolinčan.

Ron sa otočil od výkladu kníhkupectva a sklonil hlavu. Nebol nadšený, že Harry s Hermionou chceli pomáhať Malfoyovi, ale čo mohol robiť? Nechcel sa im otočiť chrbtom. Vždy boli spolu ... vždy ... dovtedy, kým nezomrel. Jeho smrťou sa všetko pokazilo. Aspoň jemu sa videlo. Keby mu tak aspoň Dumbledore vedel povedať, čo sa s ním stalo, že ostal na tomto svete a v tejto podobe. Lenže ten starý, fúzatý mudrc zlyhal! Ron to nechápal. Nebol predsa najväčším a najslávnejším čarodejom široko – ďaleko? Neporazil v bitke i Grindewalda? Nebál sa ho i sám Voldemort? Tak prečo mu nevie dať ten vychytralý starec odpoveď na jednoduchú otázku?

Vzdychol si a rozhodol sa, že radšej zájde za Georgeom. Možno v jeho krámiku príde na iné myšlienky, keď si pozrie jeho nové vynálezy. A ak nie, aspoň si skrátí čas ...

Narcissa Malfoyová mala plné ruky práce. O to viac, že jej manžel najal akési súkromné očko, aby i on mohol hľadať ich strateného syna s ich poverením ako rodičov, strachujúcich sa o svojho jediného syna. A hoci jej ten človek nebol dvakrát sympatický, už sa naučila, že nemá ľudí súdiť podľa zovňajšku. Presne ako Harryho Pottera.

„Vaše meno je Ernest Chadok?“ opýtala sa, keď si prezerala jeho odporúčacie papiere.

„Správne madam,“ potvrdil a uhladil si prameň vlasov pieskovej farby, ktorý mal zakryť jeho plešinu na vrchu hlavy. Žiaľ, neúspešne. Napriek tomu, v nej vzbudzoval dôveru. Bol vysoký, šlachovitý, na vystrčenej brade mal nepeknú jazvu, ale tá ho robila len hodnoverným a ostrieľaným a tak trochu desivým so svojim huňatým obočím a prísny výrazom.

„Ako vidím, máte bohaté skúsenosti s hľadaním nezvestných osôb. A bol ste bývalým aurorom. Prečo ste odtiaľ odišiel?“ vyzvedala, len aby sa o ňom dozvedela o čosi viac ako jej povedal vlastný manžel.

„Viete, chcel som skúsiť niečo iné. Okrem toho, rád pracujem ako samostatná jednotka.“

Narcissa iba prikývla. „Uvidíme, či sa osvedčíte i v tomto prípade.“

„O tom nepochybujte,“ povedal sebaisto.

„Čo odo mňa budete potrebovať?“

„Na začiatok malý preddavok,“ vyjachtal takmer okamžite bez premýšľania a začal jej vyratúvať všetky náklady na cestovania, podplácanie pri vypytovaní sa svojich špehov a samozrejme do toho nezabudol zahrnúť stravu a ubytovanie. „A to najdôležitejšie, samozrejme informácie o vašom synovi. Všetky, ktoré mi môžete dať.“

Prikývla. Urobila teda všetko, o čo ju ten chlap požiadal. Teraz už len ostávalo veriť, že sa aspoň jemu podarí nájsť jej syna, keď aurori zlyhali. Keď opustil ich dom, spomenula si na Harryho a Hermionu. Luciusovi by to nebola priznala, ale do nich vkladala svoje najväčšie nádeje. Bolo to smiešne. Ona a verila im dvom. Skoro sa nad tým rozosmiala, ale myšlienka na strateného syna jej to nedovolila. Bolelo ju to viac ako by si pripustila.

A ani jej manžel to necítil inak, hoci nosil občas tú masku tvrdého, neúprosného muža. Len ona vedela, aké je jeho srdce v skutočnosti. Teda v prípade, že sa to týkalo jeho najbližších.

Musela sa však vrátiť k práci. Nemohla viac zanedbávať svoje povinnosti, už aj tak stratila dosť času tým, že sa utápala v smútku. Iste, žiaľ a bolesť nad stratou jej syna a samota v tomto obrovskom dome budú jej každodennými spoločníkmi, ale pri práci na to všetko aspoň na chvíľu zabudne.

Harry s Hermionou a pánom Weaslym kráčali po chodbe vedúcej na oddelenie záhad. Trochu síce čakali, kým ich sem pustili, ale stálo to za to.

„Bol by s vami šiel Bill, ale viete, ešte stále pátrajú po mladom Malfoyovi,“ vysvetľoval.

„Darí sa im?“ opýtal sa zvedavo Harry, pretože i on to mal v úmysle a rád by získal akékoľvek informácie, ktoré by im v tom mohli pomôcť.

„Žiaľ nie. Akoby sa ten chlapec pod zem prepadol,“ zahundral Artur a ukázal na dvere bez zámky.

„Tak tu sme. Predpokladám, že viete, ako ich otvoriť. Nikdy som v tejto časti oddelenia nebol. Sem chodia len aurori. A pracovníci oddelenia.“

„Samozrejme, viem ako sa dvere otvárajú,“ hlesol Harry a vybral si z vrečka nohavíc prútik. Namieril si ho na dľaň a zamrmal kúzlo, vďaka ktorému sa na jeho koži objavila úzka tržná rana a on priložil ruku

na dvere a zašepkal heslo, ktoré ich bez problémov otvorili. Hneď potom si ranku zacelil a spoločne s pánom Weaslym vstúpili dnu.

„Toto by ma nikdy nenapadlo,“ odvetil zadumane Artur, hľadiac na samootváračie dvere.

„Ani mňa. Keď sme tu boli s Dracom, prišli sme na to celkom náhodou.“

„A to heslo,“ mrmlal si ďalej zástupca. „Celkom príznačné, nemyslíte?“

„Iste, pán Weasley,“ pritakala i Hermiona, ktorá to celé len mlčky sledovala. Ešte i teraz jej mráz behal po chrbte, keď si spomenula na vtedajšie udalosti i na to, že jej život visel na vlásku. Vošla dnu ako posledná. Pred očami sa jej vynoril obraz Draca, jeho oči ... tvár, z ktorej vyžarovalo odhodlanie ... a ten bozk... Zachvela sa.

„Hermiona, budem potrebovať tvoju pomoc,“ vyrušil tok jej myšlienok Harry a ona zmätene prikývla.

„Samozrejme, o čo ide?“ opýtala sa a podišla k nim bližšie.

„Vidíš tieto znaky? Draco si ich predtým prepisoval, aby si ich mohol v pokoji preložiť, ale nikdy mi vlastne neprezradil, čo znamenajú. Myslíš, že by si ich mohla preložiť?“

„Že sa pýtaš,“ nadurdila sa a hneď si aj vytiahla z tašky čistý kus pergamenu a husacie brko a usilovne prepisovala runy zo zvona na papier, zatiaľ čo sa Harry s pánom Weaslym snažili zistiť, či niečo neprehliadli. Nič však nenašli. Ani keď použili zaklínadlá na odhalenie skrytého tajomstva. Aj Hermiona už skončila s prepisovaním a teda, nemali tam už čo pohľadávať. Keď sa otočili na odchod, Harry sa spokojne usmial.

„Tak aspoň niečo,“ zahundral si popod nos.

„Toto tu predtým nebolo,“ pripustila i Hermiona a podišla bližšie k zárubni dverí, kde sa teraz celkom jasne črtali akési znaky. Znova runy. Harry len prevrátil očami. Už začínal premýšľať o tom, či si nemá vziať u kamarátky pár súkromných hodín, pretože ako mohol vidieť, toto písmo bolo zrejme kedysi dosť obľúbené.

„Dokážeš to preložiť, Hermiona?“ opýtal sa jej pán Weasley zaujato a pozorne si prezeral všetky znaky.

„To sa pýtate naozaj?“ zvolala skoro urazene a znova si vytiahla pergamen a brko a začala prepisovať, pričom si papier rozdelila hrubou čiarou.

Keď konečne opustili Ministerstvo mágie, bol čas obeda a obom im poriadne škvrkalo v žalúdkoch.

„Mali by sme sa ísť najesť,“ zašvitorila a premýšľala, na čo by tak asi mala chuť. Harry len prikývol. Bol taký hladný, že by zjedol v tej chvíli čokoľvek. Zašli do malej reštaurácie a objednali si. Zatiaľ, čo jedli, Hermiona vytiahla z tašky pergamen a študovala nakreslené znaky.

„Tak ako?“ opýtal sa Harry a hlavou kývol k pergamenu.

„Neviem preložiť bez slovníka všetko, ale píše sa tu niečo o prekliatí a o čase. Vrhnem sa na to, len čo sa vrátíme domov. Nechceš ísť do Brloha, však?“ ozvala sa opatrne, čakajúc na Harryho odpoveď.

„Nie. Ak ti to nevadí, zatiaľ budeme u vás, kým sa nerozhodne, kam sa vydáme.“

„Dobre. Súhlasím. Lepšie ako nič. Možno budeme mať šťastie,“ hlesla, hoci to neznelo veľmi veselo a poskladala pergamen späť, vložíac ho do svojej čiernej tašky. Bolo načase dať si oddych a venovať sa jedlu, kým jej úplne nevychladne.

Charlie Weasley bol naozaj trpezlivý, ale i on mal toho všetkého už dosť. Dva týždne sa nič nestalo. Len sedel pred jaskyňou, čakal a vypekal a vyváral pre toho maškrtného draka v nádeji, že sa predsa len odváži vytiahnuť päty z jaskyne. Dnu za ním liezť nemohol, pretože by to bolo viac ako nebezpečné. Keď už však jeho zúfalstvo dosiahlo vrchol, uvažoval i nad tým.

Hviezdy nad jeho hlavou žiarili ako diamanty. Radšej by bol teraz s Estrel a nie tuto a celkom sám. Pritiahol si deku viac okolo tela. Noci tu bývali vždy chladné. I v horúcich letách. Keď začul tiché kroky, otočil sa, aby videl, ktorý z jeho kolegov si z neho prišiel robiť posmech tentoraz. Usmial sa. Bola to Estrel, jeho dračie dievča, ako ju zvykol nazývať.

„Ahoj,“ pozdravila mu a prisadla si k nemu.

„Ahoj, láska,“ odvetil a natiahol k nej ruku, objímuc ju okolo pliec a pritúliac ju k sebe.

„Stále nič?“ opýtala sa a i ona vrhla pohľad k jaskyni.

„Nie, stále trucuje,“ odvetil Charlie nespokojne.

„Neboj sa, verím, že sa ti to raz podarí. Komu inému ak nie tebe? Ved' aj preto si zástupca predáka, či nie? Lebo si najšikovnejší a najschopnejší,“ skladala mu komplimenty.

„Zabúdaš na Mathiasa, on je tu ten naj a všetci to vieme,“ odvetil. Bol rád, že mu Mathias dovolil postarať sa o nového draka. Zvlášť i preto, že ostatní sa do toho veľmi nehrnuli. „Ale ja som hneď druhý naj a to nie je veru vôbec zlé,“ uškrnul sa a Estrel sa zachichotala. Spokojne si vzdychla, keď ju jemne chytil za bradu, zdvihol jej tvár k sebe a vtisol jej na pery vrúcny bozk.

„Ak chceš, pospi si, ostanem strážiť,“ navrhla mu, lebo videla aký je unavený. Prstom jemne obkružila tmavé kruhy pod jeho očami a on len vďačne prikývol. Zložil sa vedľa nej, pričom ju objal okolo pása. Keď bola pri ňom, zaspávalo sa mu veľmi ľahko. Ako keby mu matka spievala uspávkany.

Estrel mu prstami nežne vošla do vlasov a ískala mu, kým nepočula, že tichučko odfukuje. Usmiala sa a obrátila mäso napichnuté na kole, otáčajúce sa nad ohňom. Voňalo tak lákavo. Keby nebolo toho kúzla, ktorým ohraničili malé územie okolo jaskyne, aby vôňa pripravovaného jedla nezašla ďalej, teraz by sa rezerváciou ozýval nespokojný rev a zúrivé fučanie. Iste, nielen tento drak bol maškrtník, no ostatní neboli taký priberčivý.

Vôbec netušila koľko môže byť hodín, keď sa vystrašenými očami zahľadela na jaskyňu, ktorá bola teraz ožiarená akýmsi zvláštnym červenkavo-zlatým svetlom. Trvalo to len chvíľu, nie viac ako pár minút. Horela od zvedavosti, čo sa to deje. Úkosom pozrela na Charlieho, no ten tvrdo spal. Opatrne sa vymanila z jeho objatia a s prútikom pripraveným v ruke našľapovala k jaskyni, ticho ako myška. Keď začula tichý vzdych, ktorý znel viac ako ľudsky, zamračila sa a mala dojem, že jej preskočilo. Keď sa to však ozvalo znova, už neváhala.

„Lumos,“ šepala a koniec jej prútika sa rozsvietil. Nemusela ísť ďaleko. Zastala pri vstupe do jaskyne a prútikom prechádzala po jej tmavých kútoch. Odrazu ohúrene vyvalila oči. „Pre Merlina!“ zhíkla a bežala späť k Charliemu, aby ho rýchlo zobudila.

6. kapitola - Tajomstvo kliatby

„Vstávaj! Charlie, vstávaj!“ triasla ním, len aby sa čím skôr prebral. Zdalo sa jej, že mu to trvalo celú večnosť, kým zaklipkal očami a zívola.

„Čo sa deje?“ opýtal sa rozospato, no potom sa chvatne posadil. „Stalo sa niečo s dracom?“ vyhrkol a už aj bol na nohách s prútikom pripraveným v ruke. So strapatou hrivou a desivým výrazom v tvári vyzeral priam neodolateľne. I preto sa azda zamilovala práve doňho. Uchechtla sa, keď si spomenula, prečo ho vlastne budila.

„Mal by si niečo vidieť,“ poznamenala, „ale skloň prútik. Nebude ti ho treba.“ Keď sa na ňu i naďalej len nechápavo pozeral, hlesla len: „Tak poď, ukážem ti toho tvojho draka,“ a vykročila späť k jaskyni ubezpečiac sa, že ju nasleduje. Len čo osvietila kúzlom vnútro jaskyne, Charlie Weasley od prekvapenia onemel.

„A ten sa tu kde do paroma vzal?“ zrukol vydesene i prekvapene a mladý muž zastonal a pohl sa, ležiac na zemi celkom nahý. „Nepozeraj sa!“ okríkol vzápätí žiarlivo svoju priateľku, ktorá si zaujato prezerala štíhle mladíkovo telo, kľúč od vlasmi zakrytej tváre cez dokonalú krivku mužského chrbta, ďalej ani nehovoriac ... Ako perfektná napodobenina boha Adonisa. Ale potom svoje hriešne myšlienky stopla. Predsa len, Charlie bol dokonalejší. Aspoň v jej očiach určite. A ešte jej niečo napadlo, keď si spomenula, čo povedal.

„Ty toho chlapca vari poznáš?“ opýtala sa uveličene, keď sledovala, ako Charlie rýchlo vyčaroval prikrývku a prikryl ňou mladíkovo telo.

„Že či,“ sykol pohrdlivo a keď sa k nemu zohol, nie veľmi jemne ním potriasol. „Vstávaj Malfoy! Počuješ? Vstávaj doparoma!“

Draco sa len s námahou preberal. Striasol sa chladom. Avšak už sa necítil tak mizerne, ako keď sa zmenil v prvú noc. To bol preňho poriadny šok. Teraz cítil okrem toho i záchvev radosti a nádeje. Zem, na ktorej ležal ho chladila, ale vedel, že ho čosi hreje. Otvoril oči, ale zreničky sa odmietli prispôbiť. Nosom nasal vzduch. Vedel, že tu nie je sám a jeho tajomstvo bolo prezradené.

„No tak už vstávaj! Musíš to vysvetliť!“ začul nad sebou mužský hlas.

„Nechaj ho, daj mu čas,“ počul tiché dohovárania. Takže tá levanduľová vôňa, ktorú cítil patrila zrejme tej žene.

Pomaly sa zdvíhal zo zeme. Keď zakašľal, znelo to, akoby bol ten najtuhší fajčiar pod slnkom a mal dojem, že mu z úst vyšiel i kúdol dymu. Zaklipkal očami a zdvihol hlavu, pozrúc na votrelcov.

Charlie o krok ustúpil a tváril sa dosť ostražito. Bol to Draco Malfoy, tým si bol istý. Spoznal by ho kedykoľvek ... ale tie jeho oči ... „Čo to bolo dopekla za kúzlo?“ premýšľal v duchu. „Žeby nepodarená premena na animága?“

„Weasley?“ zachripel Draco a pritiahol si plstenú deku bližšie k telu, pretože stále na sebe cítil zvedavý pohľad mladej ženy, stojacej rozhodne a nebojácne po jeho boku.

„Malfoy?“ odpovedal mu rovnako Charlie, až doňho Estrel podráždene štuchla laktom. Bola prvá, kto sa odvážil urobiť prvý krok. Pristúpila k nemu bližšie a natiahla ruku.

„Ahoj, ja som Estrel,“ povedala s milým, priateľským úsmevom, keď mladík jej ruku zovrel vo svojej na krátku chvíľu. „Ako si sa sem dostal? To ty si ten drak, však?“ sypala naňho jednu otázku za druhou a on len spýtavo preskakoval pohľadom z jedného na druhého. Keď konečne stíchla, pozrel sa priamo na Charlieho.

„Ak vám odpoviem na tie vaše zvedavé otázky, urobíte pre mňa niečo na oplátku aj vy?“ opýtal sa a čakal, akú odpoveď dostane. Lenže Charlie bol nerozhodný a on to videl. „No tak Weasley, potrebujem pomoc. A cítim, že čas sa mi kráti. Nechcem ostať drakom už navždy!“ zvolal zúfalo.

„Prečo by som ti mal pomáhať? Dobre vieš, že ty i tvoja rodina...“

Draco ho však nenechal dokončiť. „Toto nie je o mojej rodine ani o tom, čo sa stalo v minulosti! Ale dobre, ak mi nepomôžeš...“

„Nie, počkaj,“ zasiahla do rozhovoru Estrel, hoci nechápala o čom sa to dohajujú. „Jasné, že ti pomôžeme. Ja i Charlie. Ale najprv nám povedz, čo sa stalo,“ požiadala ho a on po chvíli prikývol a začal rozprávať.

„Takže už viete všetko. A ja potrebujem od vás len jediné, aby sa to nik iný okrem vás z rezervácie nedozvedel.“

„Myslím, že to môžeme ľahko zariadiť. Ale ty by si pre zmenu mohol vyjsť konečne z tej jaskyne,“ navrhla Estrel, ale Draco pokrútil hlavou.

„Nie, stal by som sa ľahkým terčom. Nechcem byť priviazaný niekde ku kolu v ohrade chránenej kúzlami. Nie som predsa žiadne zviera!“ zavrčal.

„Ach, to ma nenapadlo,“ hlesla, keď sa do rozhovoru vmiešal Charlie.

„Ale ak by si sa predsa rozhodol opustiť jaskyňu, môžem ti zaručiť, že nebude priviazaný ku kolu. Síce budeš v ohrade chránenej kúzlami, ale len dovtedy, kým sa nepresvedčím, že ti môžem naozaj dôverovať.“

„Keby som chcel,“ zachripel Draco, „už si mohol byť dávno mŕtvy. Hneď ako si mi tu zaspal v tú prvú noc.“

Charlie sa uchechtol. „Dobre, takže sa dohodneme?“

„Nie. Zatiaľ nie. Musím si to premyslieť. Mohol by som vás poprosiť ešte o niečo?“ opýtal sa, keď obaja prikývli. „Nemusíte mi stále vypekať ani vyvárať po nociach. Stačí mi tanier normálneho jedla. O viac nestojím. A noci sú tu chladné a ja nemám prútik. Keby som vás mohol poprosiť o nejaké tie veci, bol by som vám vďačný.“

„Len toľko?“ opýtal sa Charlie, ako keby čakal, že bude chcieť luxusne zariadiť tú prekliatu jaskyňu. Draco prikývol. Boli už na odchode, keď na nich ešte zavolať.

„Mohol by som dostať dva pergameny, brko s atramentom a nejakú sovu, po ktorej by som poslal pár listov?“

„Ale samozrejme,“ hleslo dievča a hneď mu všetko pričarovalo. Draco sa potešil. „Veci ti donesiem o chvíľu.“

Keď kráčali späť k svojmu zrubu, Charlie bol ponorený do vlastných myšlienok. „Myslíš si, že si to nevymyslel?“ opýtal sa jej a ona pokrútila hlavou.

„To je hlúposť. Ved' je to strašné, čo sa mu stalo. Kto by si niečo také vymýšľal?“

„Asi máš pravdu a zo mňa sa stáva paranoik. Donesieš mu tie veci?“

Prikývla. „Dobre. Vydelím mu niečo zo svojho šatstva. Jeho milosť sa bude musieť uskromniť,“ zahundral si popod nos a len čo vošiel dnu, začal so zhládúvaním nejakých zvyšných vecí, ktoré nepotreboval.

Draco v tú noc napísal len dva listy. Jeden z nich poslal matke, ten druhý mladej žene, na ktorej mu záležalo z celého srdca. Museli vedieť, že je v poriadku a kliatba ho neobrala o život, ani ho nevrhla do ničoty. Len ho premenila na obludné zviera, ktorých sa desila väčšina ľudí. Vedel však, že nemá čase nazvyš. Vlastne to bola skôr zlá predtucha. Tušil, že ak mu nepomôžu čím skôr zlomiť moc kliatby, ostane takouto obludou už navždy.

Charlie i Estrel dodržali slovo. Doniesli mu veci i sovu, po ktorej mohol poslať listy. Estrel mu dokonca priniesla čosi pod zub. Keď znova osamel, čakal po sediačky na východ slnka. Díval sa na vrcholky hôr, ktoré sa slnečnými lúčmi začali sfarbovať do smaragdovo zelena, ale kde tu prevládla i olivová farba meniac sa ešte na oveľa svetlejšiu. Teraz videl svet inými očami. Videl to, čo predtým ani nevnímal. Keď slnko vyhuplo spoza hôr, znova zo seba zhodil šaty a poskladal ich do úhľadnej kôpky. A potom celkom nahý, ukrytý v jednom z tmavých kútov jaskyne vyčkával, keď sa i jeho slnečné lúče dotknú, aby ho znova premenili do podoby zvieratá.

Hermiona v noci nemohla spať. Sčasti aj preto, lebo ju trápil ten preložený text zo zvona aj ten druhý, ktorý sa objavil na zárubni dverí v tej miestnosti, kde bol zvon schovaný. A znova mala zlé sny, v ktorých ju drak žiadal o pomoc a ona netušila ako. Jediné, čo ju utešovalo bolo to, že Harry je s ňou a spí vo vedľajšej miestnosti. Kedykoľvek sa s ním mohla pohovárať. Lenže teraz o pol štvrtej ráno sa jej to nezdalo práve najvhodnejšie. Už aj tak pre ňu robil veľa. Viac ako dosť. Namiesto toho, aby svoj čas trávil s Ginny, alebo prípravou na štúdium aurora, ktorého ho čakalo, alebo dokonca opravou domu v Godrickovej úžľabine ako plánoval, bol teraz s ňou a pomáhal jej napraviť, čo ona domrvila.

Ale koho iného mala požiadať o pomoc? Rona? To by bolo márne. Len by jej píliť uši zakaždým, keď by spomenula Draca Malfoya. Nemal ho rád a neveril mu. Ľutovala to, pretože Draco za posledný rok neraz ukázal, že sa skutočne snažil zmeniť a jej bolo teraz celkom jasné, že sa mu to aj podarilo. Vlastne to bol priam malý zázrak. Nikdy by si ani len nebola pomyslela, že je také čosi skutočne možné, ale opak bol pravdou.

Vstala z postele, vkĺzla do papúč a natiahla na seba župan. Potichu zišla z poschodia do kuchyne až zastala pred chladničkou. Prstom prešla po tvárach jej usmievajúcich sa rodičov. Len včera od nich prišiel list spolu s fotkou. Mali sa dobre. Ale Austrália? Znova pokrútila hlavou. Asi si nikdy neprestane vyčítať, že ich neposlala radšej do Francúzska, Toskánska, alebo niekde bližšie. No bolo to pre ich bezpečnosť. Predpokladala, že Voldemortova moc až tam nedosiahne a mala pravdu. Ale bolo to tak ďaleko ... Chýbali jej. V tomto obrovskom dome ostala celkom sama. Cítila sa v ňom ako väzeň. Zaplašila pochmúrne myšlienky a zobrala si z chladničky mlieko a z kredenca vytiahla pohár. Naliala si doň mlieko, sadla si za stôl a pomaly pila. Jej myšlienky sa znova roztúlali.

Takto tu sedela presne pred rokom. Vtedy sa nevedela spamätať z Ronovej smrti a večer zmizla z domu, aby si prechádzkou prevetrala hlavu. Lenže ... nedopadlo to tak, ako chcela. Opila sa tak, že o sebe pomaly nevedela. Vlastne doteraz netušila, ako sa jej podarilo dostať sa domov. Ešte i dnes, keď zavrela oči cítila vôňu, ktorá sa jej s tou nocou spájala. Zmes bergamonu, cédrového dreva a ešte čosi, na čo si nevedela spomenúť, no i tak sa jej z toho zatočila hlava a telo jej ovládli pocity, ktoré ju priam spaľovali za živa. Rozochvela sa a jej dych znel odrazu akosi prerývane.

„Draco, kde si?“ šepala do ticha izba, hľadiac na pokojnú bielu hladinu mlieka v pohári. Stále neprišla na to, ako rozlúštiť to tajomstvo kliatby. V texte sa nepísalo o obetovaní iného života. Jedno bolo isté. Veľa času im neostávalo. To tam stálo čierne na bielom. „Kúzlo má svoju moc od rána po poľnoc. Hodiny tikajú tik a tak, kto poradí ti? Hľadáj v hodinách dvoch bratov temný znak.“ Čo to malo znamenať? V akých hodinách? A temný znak? Zasa boli bližšie k temnej mágii? To už toho nebolo dosť? Vzdychna si a dopila svoje mlieko uvažujúc o tom, že to hneď ráno musí povedať Harrymu. Možno on bude niečo vedieť. Ak nie, naozaj netušila, čo budú robiť. Okrem toho, potrebovala zájsť na Rokfort. Bola tam totiž jedna kniha, ktorá by jej v tomto preklade veľmi pomohla. Ba dokonca oveľa viac ako jej školská učebnica a slovník.

Keď vyšla späť do svojej izby, vyľakala sa, lebo do okna jej ťukala zobákom neznáma sova čierna ako samotná noc, ktorá ešte vládla za oknom. Len veľké jantárovo žlté oči jej žiarili z malej okrúhlejšej hlavy.

7. kapitola - Pospiatky

Obrázok Hermiona sa poponáhľala, aby otvorila okno, len čo si v izbe zažala nočnú lampu. Len čo to spravila, sova zletela na stôl a nastrčila svoju paprčku, kde mala uviazaný list. Vlastne boli dva. Na jednom bolo jej meno, na tom druhom bolo meno Narcissa Malfoyová napísané pekným a úhľadným písmom. Len čo si vzala svoj list, sova znova vyletela do noci s hlasným húkaním a ona sa s nedočkavosťou trasúcimi rukami pokúsila otvoriť obálku čo najšetrnejšie. V tejto chvíli ľutovala, že nemá rotnogenové oči, aby sa dozvedela, kto jej to píše v túto nočnú hodinu. Alebo skorú rannú?

Sadla si na posteľ a prebehla text rýchlym pohľadom, spočínúc očami na podpise. „Draco,“ šepala a chvejúcou sa rukou si prikryla ústa, aby jej neušiel hlasný vzlyk. Oči sa jej okamžite zahmlili, čo sa jej do nich tlačili slzy. Až teraz sa vrátila k úvodu listu, aby si ho celá rozochvená a plná očakávania i nezodpovedaných otázok mohla prečítať.

„Drahá Hermiona,

prepáč, že Ti píšem až teraz, ale skôr to nebolo možné. Stalo sa toho toľko a mám Ti tak veľa čo povedať...

Možno to odo mňa bude veľmi smelá žiadosť, ale naliehavo Ťa prosím, aby si sem prišla čím skôr. Viem, že mi neostáva veľa času. Si jediná, ktorá mi môže pomôcť. Vkladám do Teba všetky svoje nádeje.

Prosím, príď a pokiaľ možno aj s Potterom. Nájdeš ma v Rumunsku. Som v rezervácii, kde pracuje Charles Weasley.

Hermiona, neprejde deň, či noc, aby som na Teba nemyslel. Budem Ťa čakať...

S láskou,

Draco M.“

Hermiona si list prečítala ešte trikrát, kým si v hlave zoradila myšlienky. Harryho teraz budiť nechcela. Určite by sa jej za to nepoďakoval. Povedala si, že počká do rána.

Ráno si však prispala. Vstala až čosi po desiatej. To bolo slnko už vysoko na oblohe a ona sa ponáhľala do kúpeľne, aby absolvovala raňajšiu toaletu. Keď si čistila zuby, v duchu si sľubovala, že tie ponocovania musia prestať. Hneď ako sa osprchovala, vhupla do džínsov a do trika a ponáhľala sa do kuchyne, odkiaľ sa šírila lákavá vôňa oneskorených raňajok.

„Dobré ráno, sedmospáč,“ pozdravil ju zvesela Harry a na pripravený tanier jej vylovil z hriankovača čerstvé a ešte teplé hrianky.

„Aj tebe prajem dobré ráno,“ hlesla a pustila sa do ich natierania. „Ľutujem, že som si prispala, ale nepočula som zvoniť budík. V noci som nemohla spať a ešte aj tá sova ... a takto to dopadlo,“ sťažovala sa. „A to sme mali ísť do Rokfortu po tie knihy.“

„Veď pôjdeme, nič to, že sme sa oneskorili. Aj tak sme sa nedohodli na presnom čase. Nič sa teda nedeje. Ale aká sova?“ opýtal sa, prisadnúc si k nej. Až teraz si všimol do úhľadného štvorca poskladaný kus pergamenu a ukázal naň. „Môžem?“

„Nie!“ vykrikla, až jej zabehlo a on ju musel pobúchať po chrbte. „Už je to lepšie, ďakujem, Harry,“ vyjachtala, utierajúc si oči, keď jej do očí vohnalo slzy, čo sa tak dusila.

„Prepáč, nechcel som,“ ospravedlňoval sa, zamračene sledujúc pohľadom inkriminovaný list.

„To nie je tvoja vina... vieš, ale...“ skúsila mu to vysvetliť, ale pochopil.

„Je od Malfoya?“ opýtal sa, akoby to tušil a ona hanblivo prikývla. Uvažoval, čo také jej v ňom písal, že mu doň nedovolila nahliadnúť.

„Prosí nás, aby sme sa za ním prišli,“ odvetila, zamyslene prežúvajúc.

„Ale kde?“ zháčil sa Harry.

„Och, prepáč,“ hlesla, keď si uvedomila, že mu to neprezradila. „Neveril by si, ale je v Rumunsku. V dračej rezervácii.“

„To je ale skvelá správa!“ zvolal naradostene. „Je úžasné, že sa ozval. Nikdy by nás ani len nenapadlo hľadať ho tam, i keď netuším, prečo tam trčí. Zrejme sa to dozvieme až na mieste. Alebo ti napísal niečo viac?“

Hermiona pokrútila hlavou. „Nie, nenapísal,“ a začervenala sa, keď si spomenula na jeho slová.

„Dobre, môžeme to oznámiť na ministerstve a tiež madam Malfoyovej, nie?“

„Asi to nebude potrebné,“ zamietla jeho nápad. „Vieš, keď mi včera sova doniesla ten list, bol pri ňom ďalší práve pre madam Malfoyovú.“

„Dobre, takže nám ušetril jednu návštevu. Tak dojedz a vyrazíme. Najprv pôjdeme na Rokfort po tie knihy a potom ... hor sa do Rumunsku.“

V Rokforte ich privítala Minerva McGonagallová, ale nemohla sa im venovať, lebo sama mala plné ruky práce. Zastavila ich až keď boli na odchode.

„Máte teda, čo ste chceli?“ opýtala sa ich so záujmom a oni prikývli.

„Áno, pani riaditeľka,“ keď sa na konci chodby vedúcej k riaditeľni objavil malý, zavalitý chlapík a ona naňho vrhla spýtavý pohľad.

„Tak čo, Tadeus? Sú opravené?“ opýtala sa bez ďalších rečí, ale on len pokrútil hlavou.

„Žiaľ nie, Minerva. Skúšal som to viac ako trikrát a to len kvôli tebe! Inak by som si s tým ruky nešpinil, to dobre vieš.“ Potom sa otočil k Harrymu a premeral si ho skúmavým pohľadom. „Nie ste vy pán Potter?“ opýtal sa.

„Som,“ prikývol Harry, načo sa pán Tadeus natešene usmial a podával mu svoju pravicu.

„Veľmi ma teší, mladý muž a dovoľte mi poďakovať sa vám, za celú našu rodinu,“ chrľil zo seba a Harry zhovievavo prikývol.

„To je v poriadku, pane,“ odvetil skromne. „Ak sa smiem spýtať, kto ste a čo opravujete?“

„Och, som Tadeus Fletcher a som hodinár. Tuto pani riaditeľka ma pozvala opraviť jedny hodiny, ale žiaľ, nedarí sa mi to. A to som vo svojom remesle vychytený. A verte mi, mladý muž, že neklamem. Lenže tie hodiny sú ako zakliate!“ zlostil sa, venujúc svoju pozornosť znova riaditeľke. „Skutočne Minerva. Nepreháňam, ak ti tvrdím, že sa zbláznili!“

„Skôr si sa pomiatol ty,“ zahundrala McGonagallová a Hermione mykalo kútikmi úst.

„O aké hodiny sa vlastne jedná?“ opýtala sa a vrhla zvedavý pohľad na nevysokého muža.

„Och, tie v slizolinskej klubovni. Sú známe ako hodiny dvoch bratov,“ povedal, tajomne sa zatváriac. „Raz vám možno vyrozprávam ich príbeh, ale teraz nemám času nazvyš. Minerva, naozaj ľutujem. Nedá sa s nimi nič robiť.“

„A čo mám s nimi teda urobiť?“ zháčila sa, zamračiac sa na priateľa, ktorý bol na odchode.

„Čo len chceš,“ zakričal jej z konca chodby. „Ale vyhodíť ich by bola škoda. Je to vzácna starožitnosť,“ začuli ešte a potom sa pán hodinár stratil.

„No, aby som všetko zvládla sama,“ ponosovala sa riaditeľka skrúšene a založila si ruky v bok.

„Môžem sa na ne pozrieť?“ opýtal sa Harry, ale ani nepočkal na dovoľenie.

„Samozrejme, pôjdeme s tebou,“ povedala Minerva a spolu s Hermionou ho nasledovali.

Harry cestu do slizolinskej klubovne poznal už dávno. Nebol preňho problém dostať sa tam ani dnes. Keď sa ocitol v ich spoločenskej miestnosti, zarazil sa.

„Nevraveli ste, že nefungujú?“ opýtal sa, lebo hodiny tikali a teda išli.

„Vravela. Naozaj nefungujú. Nevšimli ste si totiž, že idú dozadu namiesto toho, aby napreďovali? Pozrite sa,“ nabádala ich a oni obaja pristúpili bližšie.

Skutočne, hodinové ručičky sa posúvali dozadu. „Toto som ešte nevidela,“ poznamenala zamračene Hermiona.

„Kedy sa to stalo? Pokiaľ viem, keď som ich videl naposledy, išli normálne,“ čudoval sa Harry, stojac priamo pred nimi.

„Kedy? Tak na to sa pamätám celkom presne. Bolo to v deň, keď zmizol pán Malfoy,“ odvetila ustarane profesorka a sadla si do kresla potiahnutého zeleným damaškom. „Neviem, čo budem robiť. Proste sa nedajú opraviť.“

Hermiona ani Harry ju však nepočúvali. Obaja si v hlavách dávali dohromady to, čo vedeli. Keď sa na seba pozreli, ohromene zistili, že dospeli k tomu istému názoru.

„Poznám históriu tých hodín,“ povedal Harry prelomiac ticho v chladnej miestnosti. „Draco mi o nej rozprával. Hermiona, ako znel text zobrazený na zárubni dverí v miestnosti oddelenia záhad?“ opýtal sa a ona spamäti opakovala.

„Kúzlo má svoju moc od rána po polnoc. Hodiny tikajú tik a tak, kto poradí ti? Hľadaj v hodinách dvoch bratov temný znak.“

„Toto sú hodiny dvoch bratov, Hermiona! Prečo ma to nenapadlo skôr? Boli sme tak blízko!“

„O čom to hovoríte, pán Potter?“ zaujímala sa riaditeľka, zbystriac svoju pozornosť.

„Ide o tú kliatbu, ktorá má v moci Malfoya, madam. Zdá sa, že to nejako spolu súvisí. Len musíme prísť na to, ako ...“ povedal a pristúpil k hodinám bližšie, aby si ich mohol znova a tentoraz poriadne obzrieť.

„Mal by tu byť teda nejaký znak... temný znak...“ vravel akoby sám pre seba.

Hermiona hľadala s ním. „Lenže čo to môže byť? Myslia tým temný znak všeobecne, ale špeciálny temný znak hodinárov?“ uvažovala nahlas.

„Temné znamenia sú rôzne,“ vmiesila sa im do rozhovoru Minerva. „Navrhovala by som, aby ste hľadali niečo nezvyčajné. Ja budem musieť ísť. O päť minút mám stretnutie s ministrom. Skoro by som na to bola zabudla. Občas neviem, kde mi hlava stojí, toľko mám povinností,“ postťažovala si a nechala ich, aby hľadali sami. Ani po pol hodine však nenašli nič, čo by aj vzdialene pripomínalo temný znak. A čo bolo horšie, nebolo na nich nič. Žiadne znak.

„Možno sme niečo prehliadli,“ nevzdávala sa Hermiona nádeje, mysliac na Draca a sledujúc pohľadom ručičky hodín. Uvažovala, čo to mohlo znamenať. Žeby mu tieto hodiny odratúvali ostávajúci čas?

„Alebo sa jednoducho mýlime,“ zašomral nespokojne Harry, ktorý to už chcel vzdať.

„Počkaj,“ zastavila ho. „Odtiahnime ich od steny. Nepozreli sme si ich zadnú stranu,“ poznamenala a on urobil, čo chcela. Keď ich obišiel zozadu, netrvalo mu ani päť minút, kým to našiel. Celkom dolu v ľavom rohu bolo niečo, čo mohli považovať za znak.

„Čo je to?“ opýtala sa, kľaknúc si a pozrúc si to zblízka.

„Myslím, že symbol, ktorý hľadáme,“ povedal a i on si ho prezrel zblízka. Ten znak nebol väčší ako galeón. Bol na ňom vyobrazený had obtočený okolo ruže s trňmi v ozubenom koliesku hodín.

„Nič mi to nehovorí, ale keď sme už tu, asi sa vrátim do knižnice,“ povedala zamyslene. „Znaky a temné znamenia by sa nám zrejme hodila tiež. Hlavne, keď sa nechceme zdržiavať.“

„Veru. Ale načo to tu je... vyzerá to ako...“ Harry zatlačil a ozvalo sa akési šťuknutie. Vtedy sa z boku hodín uvoľnila drevená stena a ukázal sa drevený šuflík. „Pozri sa!“ vyhrkol Harry a už zaň potiahol, aby ho otvoril celkom. „Čo to je?“

„Neviem, pergamen je prázdny,“ zvolala udivene a prezerala si ho otáčajúc z jednej i druhej strany. „Ale počkaj, čosi ma napadlo,“ hlesla. „Aparicium!“ zvolala a spokojne sa usmialo, keď kúzlo na odstránenie neviditeľného atramentu zabralo. Dlho sa však z tohto malého úspechu netešila.

„Je to odkaz na strojcu tých hodín, zdá sa,“ povedala znechutene jeho kamarátka, pozerajúca sa na starý, zašlý kus pergamentu. „Počúvaj,“ prikázala Harrymu.

„Ak ste našli túto tajnú skrinku v našich hodinách, ste zrejme veľmi dobrí čarodejníci a predpokladám, že niekto vám blízki podľahol kliatbe zvona, aby zničil to, na čo bol ten zvon určený.“

Ak chcete vedieť, čo sa stene, alebo ak chcete pomôcť tomu, kto ten zvon rozozvučal, veľa času vám neostáva. Kým dôjde ručička spať na dvanástku, bude príliš neskoro. Ponáhľajte sa, ak vám na tom človeku záleží. Jeho osud je vo vašich rukách. Nájdete ma len s jeho pomocou. Kúzlo ho privedie priamo za mnou, na môj hrad.

S úctou, Jules-Louis Audemars.“

„Tak a je to jasné. Ide sa do Rumunsku,“ hlesol Harry a ona len prikývla, pozrúc na ručičky hodín. Boli skoro v polovici cesty a to neprešlo viac ako štrnásť dní. Rýchlo si to v hlave prerátala a zhrozila sa. Ostávalo im približne dvadsať dní, ak nie menej.

„Ideme?“ ozval sa Harry a vyrušil ju tak zo zamyslenia a ona prikývla.

„Hej, ale počkaj ešte. Vezmeme ich so sebou.“ Vytiahla prúť a povedala: „Reducio!“ Hodiny sa pred ich očami zmenšili do takej veľkosti, že si ich Harry mohol pokojne vopchať do vrečka.

„Ak ti to nebude prekážať, Harry, ja si ich vezmem,“ šepala a vzala si ich k sebe. „Teraz môžeme ísť,“ prikývla a vložila hodiny do batôžka, kde mala zbalené ostatné veci. Stačilo im vyjsť za školské pozemky a odmiestniť sa.

8. kapitola - V dračom objatí

Jocelyn sa stále ukrývala vo svojej kancelárii. Škriatkovia z kuchyne jej tam nosili raňajky, obedy i večere. Vedela, že sa takto nemôže schovávať donekonečna, ale čo iné jej ostávalo, keď sa Noxiss Malfory presťahoval na Rokfort spolu so svojou dcérou? Nechcela ich vidieť. Ani jedného z nich. Aspoň zatiaľ nie.

Keď sa napokon odvážila vyjsť zo svojich izieb, natrafila na chodbe priamo na Noxissovú dcéru. Dievča zastalo na mieste len čo ju uzrelo a pozeralo na ňu svojimi veľkými modrými očami. I Jocelyn na malý moment zastavila a premerala si ju rovnako zvedavým pohľadom.

„Dobrý deň, pani profesorka,“ pozdravila ju a ona sa na ňu usmiala. Nech sa akokoľvek hnevala na jej otca, či nebohú matku, ktorá mohla za to, že jej ukradla snúbencu, nemohla by pripísať vinu ešte aj jej. Hoci si spočiatku myslela, že sa jej hnev preniesie i na ňu, teraz s potešením zistila, že k nej necíti žiadnu nenávisť. Ale nepristavila sa pri nej. Iba čo jej odzdravila a prešla okolo, keď sa na konci chodby objavil práve on.

„Určite mieri do Veľkej siene na raňajky,“ pomyslela si spokojne a bola rada, že ich predbehla, keď si privstala. No pri pohľade naň sa zamračila. Vôbec netúžila stretnúť sa s ním, ani zhovárať a tak iba zrýchlila krok, s úmyslom prejdúc popri ňom, akoby sa nič nedialo.

Noxiss si však jej výraz usadený v tvári vysvetlil po svojom a s obavou sa pozrel na svoju dcéru. Nezdalo sa, že by sa medzi nimi dvoma niečo bolo stalo, ale aj tak sa nemohol upokojiť. Keď sa ho však dcéra opýtala na to, kto bola tá žena, Jocelyn si nevoľky spomenula na tú noc, keď k nemu pred časom neohlásene vtrhla. S trpkými spomienkami sa otočila na späť a odpovedala jej miesto neho, pričom ho prebodla svojim nahnevaným pohľadom, z ktorého šľahali blesky.

„Som nikto! Všetkým, Nox? Tak si jej to povedal i vtedy, nie?“ vchrstla mu do tváre jeho vlastné slová a zmizla preč. Vedela, že nemala vôbec reagovať, ale bolo to silnejšie ako ona. Vedela, že ju to raní a ona sa znovu rozcitolivie, keď si na to spomenie.

Bola už skoro pri dverách vedúcich do jej izieb, keď ju dostihol a schmatnúc ju za lakeť, nie práve najjemnejšie k sebe otočil, až od ľaku zhíkla.

„Zbláznila si sa?“ oboril sa na ňu. „Čo to malo znamenať?“

„To sa pýtaš ty mňa? Neuveriteľné!“ vyprskla ako divá mačka a pokúšala sa všemožne dostať z jeho pevného zovretia. Nepovolil. Namiesto toho ju telom pritlačil k stene, aby jej znemožnil akýkoľvek pohyb.

„Kedy mi už konečne odpustiš?! Všetko som ti predsa vysvetlil!“ zvolal a v jeho hlase sa miešala bolesť so zúfalstvom. „Dobre, uznávam, nemal som jej povedať, že si nikto. Ale bola chorá! Chcel som ju dostať čím prv späť do postielky. Čo to nechápeš?! Chceš svoju nenávisť, ktorú ku mne cítiš obrátiť i proti nej? Ale to ti nedovolím, počuješ?!“ zasyčal hrozivo, keď jej vzápätí zobral tvár do dlaní, jeho oči na chvíľu znežneli, hoci stále odrážali jeho stiesnené pocity. A keď sa bez slova varovania sklonil k jej ústam, aby ju pobožkal, bola taká omráčená a zaskočená jeho spontánnym konaním, že ju ani nenapadlo protestovať. Ten bozk v nej rozduchal starú túžbu, ktorá v nej za tie roky tíško tlela a teraz sa nanovo rozohorela priam zničujúcim plameňom. Keď sa od nej po chvíli, ktorá jej pripadala ako večnosť odtrhol, dychčiac rovnako prerývane ako ona, pokrútil strápene hlavou.

„Nikdy som ťa neprestal milovať, ale nedonútiš ma, aby som sa musel rozhodovať medzi tebou a svojou dcérou, Joc,“ zamrmľal, konečne ju pustiť. Ruky mu klesli pozdĺž teda a on od nej odchádzal so zvesenými pleciami, zatiaľ čo ona sa zviezla na zem popri stene. Chvejúcou sa rukou priloženou k ústam a očami rozšírenými od prekvapenia.

„Prišiel k takýmto záverom?“ hlesla neveriacky a s povzdychom zavrela oči. „Miluje ma. Nikdy ma neprestal milovať!“ Odrazu sama nevedela, či sa má z toho radovať, či smútiť. Azda i preto sa stalo oboje a ona sa usmievala cez slzy. Už vedela, čo k nej Nox ešte stále cíti, i po všetkých tých rokoch, napriek tomu, že bol ženatý s inou ... Stále ju ľúbil. Teraz bolo rozhodnutie na jej pleciach. Len na nej bolo, či poslúchne hlas srdca, či rozumu.

Ani Ron Weasley to v poslednej dobe nemal ľahké. Samému mu bolo v Brlohu otupno. Teda, ak nerátal sestru a rodičov. Harry a Hermiona mu veľmi chýbali. Predsa len bol zvyknutý, že chodili na tie ich dobrodružné výpravy spoločne. Teraz sa však museli rozdeliť kvôli jednému odpornému slizolinčanovi, ktorého nemohol vystáť i napriek tomu, že zachránil jeho dievčaťu život. Nevedel celkom presne o čo Malfoyovi išlo, ale videl dosť na to, aby tušil, že sa mu to nebude páčiť.

Väčšinu času preto trávil v Šikmej uličke. V bratovom obchode na svoje problémy dokázal ľahšie zabudnúť. A to i vtedy, keď sa iba túlal jej uličkami. Dokonca i takými, kde by sa predtým ani len neodvážil ísť. Ani Zašitá ulička už preňho nebola žiadne tabu. Ale chodil tam len veľmi nerád. V poslednej dobe sa mu až pričasto stávalo, že sa zatúlal priamo pod okná svojej bývalej priateľky a pozoroval svetlá v oknách, kým nezhasla. Alebo ju sledoval cez výklad kníhkupectva pri práci. Bola stále rovnako pekná, i keď musel trvať na tom, že Hermiona bola ...

Z priesvitných úst sa mu vydral žalostný povzdych. „Hermiona,“ zašepkal, „kde si?“ Nikto mu však neodpovedal. Do tmy sa ozvalo akurát zamňaučanie akejsi vystrašenej mačky od neďalekých kontajnerov s odpadkami a tiché sovie zahúkanie. Už sa chcel otočiť na odchod, keď v dverách za jeho chrbtom zaštrngotali kľúče a von vyšla postava zahalená v plášti s kapučňou.

„Lavender?“ napadlo mu okamžite, pretože to bol jej byt. „Ale kam by išla v takúto nočnú hodinu?“ spytoval sa sám seba a bol rád, že ho nezbadala. Ukryl sa hlbšie do tieňa náprotivného domu a rozhodol sa nasledovať ju. Ako sa zdalo, mala naponáhlo. Neohliadala sa však dozadu, akoby pred niečím utekala. Strhla sa len pri zvuku hodín na Krivej veži, keď odbili jedenástu hodinu. Zahla za neďalekým rohom a Ron si už, už myslel, že smeruje práve do Zašitej uličky, kde sa dnes tiež túlal. Lenže ona odbočila a zahla inam. Prešla nevelkým námestím, okolo fontány raracha a zastavila sa

celkom pri poslednom dome na konci ulice. Pozoroval ju, ako zaklopala a nervózne sa poobzerala okolo, kým vošla dnu. Na malú chvíľu ju zalialo matné svetlo sviec, ktorých žiara vystupovala z domca a vzápätí zmizla vo vnútri. Chcel ju nasledovať, ale neodvážil sa prejsť tými dverami, nad ktorými visel akýsi čudný znak. Preto len pristúpil bližšie k oknu a nakukoval dovnútra cez neho. Lavender tam sedela na stoličke a o čomsi sa zhovárala s nejakou starenkou. Ich rozhovor netrval dlho. Zdalo sa, že nie je celkom spokojná, keď odtiaľ vychádzala preč. Skoro cez neho vlastne prešla, no ani si to nevšimla. Bola príliš zamyslená. Ron sa za ňou dlho díval, až ju napokon nechal zmiznúť z dohľadu. Viac ju nesledoval. Ani sám nevedel prečo ...

Lavender sa vrátila z nočnej návštevy v nie práve najlepšom rozpoložení. Síce sa dozvedela, čo potrebovala, lenže náladu jej to sotva zlepšilo. Napokon si otvorila knihu, ktorú dostala od starej čarodejnice a pustila sa do jej čítania. Už len jej titul hovoril sám sa seba: „Ako sa stať duchom.“ Ak však chcela pokračovať v ceste za svojím cieľom, potrebovala to vedieť.

Hermiona si naposledy skontrolovala obsah batôžka za Rokfortskou bránou a spokojne prikývla. „Tak teda môžeme, ale podaj mi ruku,“ požiadala Harryho, pretože ani tento spôsob prepravy veľmi neobľubovala. Nebol to práve príjemný pocit, keď sa vám zdvíhal žalúdok a vy ste proti tomu nemohli bojovať.

„Dobre,“ pritakal Harry a zovrel jej ruku vo svojej dlani. „Pripravená?“ opýtal sa starostlivo a ona prikývla. „Tak na tri,“ povedal a začal odratúvať. Hneď potom sa obaja svorne premiestnili. Ocitli sa priamo uprostred Dračej rezervácie v Rumunských horách a netrvalo im to ani minútu.

Lenže Hermiona pri dopade krivo stúpila a teraz poskakovala okolo Harryho na jednej nohe. V rovnakom momente sa okolo nich začali zbiehať tunajší pracovníci, mieriac na nich svojimi prúťkami ako na nebezpečných votrelcov.

„Myslím, že sme sa mali prv ohlásiť a dať vedieť, že prídeme,“ poznamenal Harry po šepky, keď pocítil na ramene Hermionine nechty, ktorými sa doň s rastúcimi obavami zakvačila.

„Harry,“ hlesla šokovane hľadiac na hŕstku mužov, ktorá na nich mierila prúťkami snažiac sa ich obklúčiť, pokrikujúc na nich v rodnom jazyku. Samozrejme, že im nerozumeli, ale aj tak to Harry musel skúsiť.

„Sme priatelia,“ zavolal na nich, preskakujúc z tváre na tvár a hľadajúc nejaké známky porozumenia. „Hľadáme Charlieho Weasleyho,“ pokračoval a hoci sa pri tom mene pár mužov na seba začudovane pozrelo, svoje prúťky nesklonili.

Odniekiaľ sa však ozvalo dunivé dračie zaručanie a hneď na to i prekvapené zvolanie a pokrik, ktorý ho sprevádzal a neveštil nič dobré. Muži, ktorí ich doteraz držali medzi sebou v kruhu - v obklúčení sa rozprchli, hľadajúc si nejaký úkryt. Tí smelší si kúzľami privolali svoje metly a vzniesli sa do vzduchu, hoci poriadne opodiaľ, aby mohli z bezpečnej vzdialenosti zasiahnuť, ak by bolo treba.

„Harry?“ hlesla Hermiona nechápajúc ich reakciu. „Čo sa to deje?“ spytovala sa, ale odpoveď neprišla od Harryho. I on s úžasom hľadel na ohromného draka karmínovej farby, ktorý vyliezol zo svojho chráneného úkrytu a mieril priamo k nim. Keď sa mu vydral z papule ohlušujúci rev, Hermione

vstávali vlasy dupkom. Mala pocit, že zamdle každú chvíľu. Nohy jej priam vrástli do zeme a nebola schopná pohybu. Drak nad ich hlavami zakrúžil, vyslal po mužoch visiach vo vzduchu na svojich metlách dávku horúceho ohňa chrliaceho z papule a vrhol sa strmhlav k Harrymu a Hermione.

Hermiona vykrikla a Harry sa prikrčil, zvierajúc ju v náručí a snažiac sa okolo nich v poslednej chvíli vyčarovať ochranný štít. Ako zhypnotizovaný sledoval draka, ktorý v poslednej chvíli roztiahol šupinaté krídla a mätko zosadol vedľa nich na zem. Sklonil k nim svoju hlavu a obtočil okolo nich svoj chvost, akoby ich chcel chrániť, na čo znova zareval a hnevivo sa pozrel na každého jedného krotiteľa drakov.

Harry nemohol uveriť vlastným očiam. Drak stál celkom pri nich. Mohol cítiť horúčosť, ktorá sálala z jeho šupinatej kože, ale nezdalo sa, že by mal v úmysle ublížiť im. Lenže ostatní chlapi to tak nevnímali. Snažili sa draka všemožne prinútiť, aby sa stiahol a nechal tých dvoch nezvaných návštevníkov na pokoji a pokiaľ možno, celých.

Vtedy vybehol konečne zo svojho zrubu i Charlie a zdesene sa díval na situáciu dole v rezervácii. Zbehol z kopca postaveného na úpätí hory s prútikom v ruke, kričiac na svojich druhov a vydávajúc im rozkazy v ich rodnom jazyku. Harry si vydýchol. Zdalo sa, že aj drak sa upokojil, keď ho zbadal a venoval svoju pozornosť tentoraz len im dvom.

Obaja boli stále v jeho dračom objatí. Hermiona sa triasla na celom tele, ale to nebolo nič v porovnaní s tým, keď k nim drak sklonil svoju hlavu a uprel na nich svoj pohľad. Ticho zafunel a z hrdla sa mu vydral akýsi zvuk, podobný spokojnému mačaciemu pradeniu. Tiché vrčanie naplnilo Hermionu i Harryho zvláštnym pokojom. Bola to práve ona, kto natiahla po chvíli ruku a dotkla sa jeho ňufáka. Drak spokojne zavrel oči a zdalo sa, akoby si jej dotyk vychutnával.

„Draco,“ šepala Hermiona a jej kamarát, ktorý ju stále zvieral v náručí len prekvapene vytreštil oči. Drak akoby na znak súhlasu jemne štuchoľ ňufákom do jej ruky a a spokojne prikývol na znak porozumenia.

9. kapitola - Bratia hodinári

*H*ermiona stála pred mohutným drakom v Harryho objatí, ktoré pomaly poľavovalo, keď i jemu došlo, čo sa deje. Krotitelia drakov, ktorí predtým vysadli na metly teraz s nechápavými výrazmi v tvárach pomaly pristávali a zosadali, zastrkujúc svoje prútky spať za opasky, podľa Charlieho príkazov.

„Harry! Hermiona! Ste v poriadku?“ spytoval sa ich, konečne sa dostanúc až k nim. Vrhol na draka rozčúlený pohľad, ale drak si len posmešne odfrkol, akoby ho to dianie okolo vôbec nezaujímalo.

„Ahoj Charlie,“ pozdravil ho Harry a znova pohľadom preskočil na karmínového draka. „Myslím, že si v najbližších minútach budeme mať čo povedať.“

„Samozrejme, ale najprv vysvetlím situáciu predákovi. Počkajte ma tu,“ požiadal ich, „hneď sa vrátim.“

Hermiona z draka nespúšťala pohľad. A ani on z nej. Ostali obaja stáť uprostred dračej rezervácie a drak sa uložil vedľa nich. Celkom pokojne si ľahol na zem a zložil svoje obrovské krídla, ktoré predtým rozpínal, aby ich mohol chrániť.

„Ako je to možné?“ šepala Hermione neveriacky, dívajúc sa do jeho veľkých očí.

„Muselo ho nejako zasiahnuť to kúzlo. Spomínaš si na to, ako doň vstúpil jeho vlastný patronus?“ opýtal sa jej zamyslene. „Zrejme to bolo preto, aby ho ochránil. A možno i kvôli nemu sa zmenil v... no... v draka.“

Práve vtedy sa k nim vrátil Charlie a hoci sa netváril príliš nadšene, bol rád, že ich vidí. „Dobre, že ste tu. Neuveríte mi, čo vám poviem,“ hlesol nedočkavo a oni na seba len pozreli. Nechceli mu kaziť radosť zo správy, ktorú pre nich mal, hoci im to samým bolo už celkom jasné. Aj to, že Charlie o Dracovom tajomstve vedel.

Nechali ho, nech ich zavedie do svojho zrubu. Na verande dreveného domca postávalo dievča a už zďaleka sa na nich usmievalo.

„Harry, Hermione, to je Estrel,“ predstavil ich navzájom a potom ich popohнал downútra. Len čo sa usadili a on pred nich postavil poháre s minerálkou, oznámil im, že má niečo, čo by zrejme radi vedeli.

„A to je?“ opýtal sa Harry, snažiac o akýsi prejav nadšeného záujmu, ale asi sa nesnažil veľa, pretože Charlie zvažnel.

„Vy to už viete!“ vykrikoval sklamane. „Ako a odkiaľ?“ spytoval sa, keď si k nim prisadol a upil si zo svojho pohára.

Harry pozrel na Hermionu a keď prikývla, začal rozprávať. Charlie len ohúrene počúval a nevedel sa vynačudovať.

„Takže... on sa obetoval?“ opýtal sa, civiac na ňu ako vyoraná myš.

„Presne tak. A to kúzlo ho zrejme zmenilo v to, čím je teraz,“ odvetil Harry.

„Hej, v draka,“ zadumane odvetil. „A viete aj to, že sa v noci premieňa?“

„Ako?“ zahabkala Hermione. „Na čo iné by sa mohol meniť? Veď je drakom, či nie?“

Charlie ukázal dokonalý chrup v širokom úsmeve. „Vy to neviete?“ uchechtol sa. „Ako si potom myslíte, že vám napísal?“

A vtedy Hermione svitlo. „Mení sa späť v človeka?“

Charlie prikývol a ona sa otočila k Harrymu. „Harry, o tom predsa hovoria i tie verše. Kúzlo má svoju moc od rána po polnoc!“ zhíkla natešene.

„No samozrejme,“ vmiešala sa do rozhovoru Estrel. „Keď som ho našla ... bolo len chvíľu po polnoci.“

Hermiona sa zamračila. „Našla? Ako našla?“

„Sedeli sme s Charliem pred jaskyňou kde sa ukrýval. Bola som vtedy na strážni, keď sa to stalo.“

Hermiona sa viac nepýtala, lebo tušila, že sa jej to nebude páčiť. Ale v mysli jej kolovali nepríjemné otázky a predstavy zmiešané s plavovlasým mladíkom a touto dračou dievčinou.

„Budete mať svoj vlastný zrub,“ povedal odrazu druhorodený Weasley. „Je to ten povýše nášho. Predpokladám, že sa tu zdržíte, však?“

„Iste. Dovtedy, kým neprídeme na to, ako ho vrátiť do jeho skutočnej podoby,“ zamrmal Harry. „A bez premien.“

„Tak dobre. Ak niečo budete potrebovať, viete, kde ma nájdete. My teraz musíme ísť makať. Majú nám priviezť dvoch drakov z Japonska a tí sú poriadny dravci. Bude s nimi fúra práce.“

„Dala som vám priniesť do zrubu nejaké jedlo, pre prípad, že by ste boli hladní,“ oznámila im Estrel nasledujúc Charlieho.

Obaja jej poďakovali, zobrali svoje batohy a išli sa vybaliť.

Narcissa Malfoyová chodila po salóne oveľa nepokojnejšia ako bola predtým, keď jej prišiel list od syna. Azda i preto, lebo detektív jej nedal žiadne uspokojujúce správy a synov list bol veľmi stručný a nejednoznačný. Vedela, že sa pred ňou niečo snaží skrývať a mohla len hútať a domýšľať si, čo za tým je. Znova, už asi po tisíci raz sa začítala do listu.

„Drahá mama,

nerob si o mňa starosti. Aspoň zatiaľ nie. Hoci sa momentálne nenachádzam poblíž, neustále na Teba myslím. Netráp sa pre mňa. To, čo som urobil a čo z toho vyplynulo, prosím, nedávaj to za vinu nikomu. A už vôbec nie Hermione. Nechápem, prečo som doteraz nenabral odvahu priznať sa so svojimi citmi k nej aspoň tebe. Mama, milujem to dievča celým svojim srdcom. Tak, ako som nikdy nikoho nemiloval. Musel som spraviť všetko preto, aby som ju ochránil. Ty ma isto pochopíš.

Poslal som list i jej a požiadal ju, aby ma navštívili i s Potterom. Verím, že ak mi niekto dokáže pomôcť, tak je to jedine ona. Je to naozaj najšikovnejšia a najbystrejšia čarodejníca akú som kedy stretol. A to, že je mukelka ... Na krvi predsa nezáleží. Mne už nie ...

Lúvim ťa,

Tvoj syn Draco.“

Zhlboka sa nadýchla a vysmrkala si nos do hodvábanej vreckovky. Z očí jej neprestávali tiecť slzy. Napokon si sadla do kresla s vysokým operadlom a srdcervúco sa rozvzlykala. „Draco, synček, kde len môžeš byť?“ vzlykala a nechala list vyklíznúť z ruky a ľahko dopadnúť na husto tkaný koberec. Vôbec netušila ako to povie svojmu manželovi. Nemohla mu povedať, že má silné tušenie, že to celé s ich synom nedopadne dobre. Bolo jej zle už len pri pomyslení, že by mal ich jediný syn zomrieť a niekde v cudzine, preč od domova. Bolo to také bolestivé a nemysliteľné ... Tie kvárivé myšlienky ju dohnali k tomu, aby sa modlila a prvý raz z hĺbky duše si želala, aby bola tá mukelka naozaj taká úžasná, ako ju opísal jej syn. On veril, že jedine ona mu môže pomôcť. A čo ostávalo jej, úbohej, žialiacej matke? Veriť spolu s ním, ak sa nechcela dočkať nejakého hrozného konca ...

Harry sedel pred jaskyňou, kde Draco znova zaliezol, len čo pominul hurhaj, ktorý spoločne vyvolali a dával pozor, aby nevyhasol plameň ohňa, kým Hermiona spala zmožená celodennou únavou. Strhol sa až po polnoci, keď zaspával po sediačky i on a odrazu ho ožiarilo akési čudné svetlo vychádzajúce z útrobov jaskyne. Ostal však nehybne sedieť a čakal, kedy Draco vyjde von, zmenení späť na človeka. Dočkal sa, len čo na seba mladík hodil odev, ktorý tam mal prichystaný práve pre takéto príležitosti.

„Ahoj Potter,“ pozdravil ho ticho, kráčajúc priamo k nemu a sadnúc si na zem povedľa Hermiony, ktorá stále nerušene spala.

„Malfoy,“ odvetil rovnako šepky Harry a odvrátil pohľad od mladíka sediaceho oproti nemu, ktorý natiahol k jeho kamarátke ruku a nežne jej odhrnul z tváre prameň zatúlaných vlasov.

„Rád ťa vidím,“ šepol Draco, keď znova upriamil svoju pozornosť naňho a Harry hoci prekvapene, prikývol.

„Nápodobne,“ hlesol. „A teraz mi povedz, čo sa stalo,“ požiadal ho.

„Sám to nechápem,“ spustil Draco zamyslene hľadiac do pukotajúceho ohňa. „V jednej chvíli som si myslel, že zomriem a potom toto ...“ šepkal, očami neustále zabiehajúc k spiacej Hermione. „Nie, že by som nebol rád, že to dopadlo aspoň takto, ale ...“ povzdychol si. „Nie je to to, čo by som chcel.“

„Samozrejme, veď kto by už len túžil po niečom takomto,“ zahundral si Harry. „Ale stále nevieme ako ti pomôcť. Na niečo sme však prišli. Našli sme spojitosť s hodinami vo vašej slizolinskej klubovni a tebou.“

„Spojitosť? Akú spojitosť?“ opýtal sa zamračene uvažujúc nad tým, čo tým Harry myslel.

„McGonagallová nám potvrdila, že hodiny nasadili spätný chod v deň, keď si zmizol. Idú však čudne a tak si myslíme, že ukazujú čas, ktorý ti ostáva do zlomenia kliatby. A musím skonštatovať, že nám ho veľa neostáva.“

„Ešte niečo?“ opýtal sa ho a Harry prikývol.

„Iste. Tiež sme našli v hodinách tajný otvor. Stálo tam len potvrdenie toho, čo sme si mysleli. Hodiny naozaj odratávajú tvoj čas. Tiež tam bolo napísané, že ak ti chceme pomôcť, sám nás máš doviesť k autorovi toho odkazu. Podľa všetkého ním je akýsi Jules-Louis Audemar.“

„Pre Merlinu! Takže tá legenda je predsa len pravdivá?“ zašomral si popod nos a Harry sa zamračil.

„Legenda? Aká legenda?“

„Legenda dvoch bratov, hodinárov,“ zašomral a cítil ako mu celé telo stárplo. Vedel, prečo je to tak. Ochromil ho strach. Strach z toho, že je tu celkom reálna možnosť, že ostane zvieraťom už navždy.

„Myslím, že je na čase, rozpovedať celý ich príbeh,“ pozrel sa na spiacu Hermionu. Len nerád, ale musel ju prebudiť. Bolo dôležité, aby ten príbeh počula i ona.

Hermiona sa rozospato prebudila na príjemný pocit tepla, ktorý však nesálal z ohňa, pri ktorom spala, ale z ruky, ktorá sa jej dotýkala a jemne ňou potriasla, aby ju prebrala. Len čo otvorila oči, jej

čokoládový pohľad sa vpil do tých jeho, avšak nezvyčajných. Neboli také, na aké bola zvyknutá. Toto boli oči jaštera, hoci s modrými dúhovkami. Na malú chvíľku sa vydesila, ale ruka, ktorá sa jej stále dotýkala jej vlievala do rozochveného tela akýsi zvláštny pokoj.

„Ahoj,“ pozdravila červenajúc sa za to, že z neho nemôže spustiť oči. I Harrymu venovala iba kratučký pohľad a svoj zrak uprela na bledú tvár plavovlasého dračieho muža.

Draco jej šeptom odzdravil, hoci by ju bol miesto toho sto ráz radšej zovrel v náručí a pobožkal ju tak, ako o tom sníval od chvíle, čo sa premenil v to divé, nepoddajné zviera.

„Je čas, aby ste sa dozvedeli príbeh dvoch bratov,“ povedal jej. „Preto som ťa prebudil.“

„To je v poriadku, Draco. Som naň veľmi zvedavá,“ odvetila a pohodlnejšie sa usadila na svojej deke.

Draco sa zadíval do ohňa. Chvíľu bol ticho a premýšľal, kde začať. Napokon sa rozhovoril. „Ako už viete, hodiny vyrobili v roku 1825 dvaja bratia hodinári. Mukel Jules-Louis Audemars a jeho brat, čarodejník Edward, ktorí pochádzali z jednej dediny La Vallée de Joux. Myslím, že to bolo v Švajčiarsku. Ale na tom nie je nič zvláštne, pravda,“ zamrmľal si popod nos. „Ako sa vraví: Cherchez la femme,“ povedal, uprúč na mizivý okamih svoj pohľad na Hermionu s jemným úsmevom, ktorý pohasol v rovnakej chvíli, keď od nej pohľad odvrátil. „Obaja bratia sa nanešťastie zamilovali do jednej ženy. Kvôli nej sa pohádali a kvôli nej Jules zabil nechtiac svojho brata. Vraví sa, že príčinou jeho smrti boli práve tie hodiny, ktoré vyrobili. Pobili sa a Edward narazil hlavou hodín do jedného z ich rohov. Bol na mieste mŕtvy. Jules sa zrútil. Za bratrovraždu ho potrestal sám osud. Jeho smútok bol taký hlboký a veľký, že privolať Pôvodcu.“

„Pôvodcu?“ zamumlal Harry, netušiac, kto to mohol byť.

„Hej. Pôvodcu. Prvého zo všetkých dementorov. Ten už dlho blúdil svetom a hľadal svojho nástupcu. A našiel ho práve v Julesovi. Lenže Jules mal napriek všetkému dobré srdce a nikdy nikomu nebol schopný ublížiť. Preto sa z neho nestal dementor v skutočnom zmysle slova. Preto ho ostatní nazvali „Šedý duch.“

„Lenže čo to má všetko spoločné s nami?“ šepol Harry, stále nechápajúc súvislosti.

„Nechápeš to?“ opýtala sa zmätene Hermiona. „To on dal vyrobiť ten zvon! On môže za to, že sa stal z Draca drak!“

Harry na ňu vrhol začudovaný pohľad. „Ale ako je to možné?!“

„To netuším, ale dozvieme sa to,“ povedala rozhodne, pozrúc za obzor, kde sa ukazovali prvé slnečné lúče. Začínalo svitať.

Draco sa s nimi rozlúčil a vrátil sa späť do svojej jaskyne, aby tam počkal na svoju premenu, zatiaľ čo oni rozoberali zas a znova všetko, čo už vedeli, i to, na čo ešte odpovede potrebovali.

10. kapitola - Vo vzduchu

Keď bolo krásne počasie, tak ako už dlho nie a preto sa Lavender Brownová rozhodla stráviť ho inak ako zamorená prácou v malom kníhkupectve. Ale aj tak neodolala, aby so sebou

nevzala jednu, jediná knihu. Tú, ktorá ju momentálne zaujímala najviac. Sadla si v parku na lavičku a chvíľu len tak pozorovala deti pri hre. Už dávno si uvedomila, že jej také niečo nie je súdené. Ako mohlo byť, keď muž, ktorého ľúbila celým svojim srdcom a nikdy neprestala nebol medzi živými? Posmutnela a zahľadela sa na ošúchaný obal knihy.

„A keby aj bol, zrejme by teraz bol niekde s ňou,“ povzdychla si a zaplašila slzy, tlačiace sa jej do nevšedných očí fialkovej farby. Bolo to vari čudnou iróniou osudu, že jej veľká rodina bola odrazu fuč a ona ostala celkom sama? Naveľa predsa len tú knihu otvorila a začítala sa do jej obsahu. No len čo prevrátila prvý list, ozvalo sa jej za chrbtom tiché odkašľanie a ona sa otočila. Nemohla uveriť vlastným očiam.

„Ron, čo tu robíš?“ opýtala sa zmätene, snažiac sa ukryť knihu v záhyboch levanduľového habitu.

„Ahoj, Lavender,“ pozdravil nenútené a prisadol si k nej bez opýtania. „Máš sa?“ opýtal sa, prehliadnuc jej otázku.

„Ďakujem, mám sa celkom fajn,“ šepla, hypnotizujúc ho svojim pohľadom. Vpíjala do seba každý jeho detail tváre, každé gesto, každé jedno slovo ...

„Trochu sa nudím. Harry s Hermionou sú teraz preč,“ odvetil.

„On a ona... chodia spolu?“ spýtala sa prekvapene, ale Ron sa nad tým len zasmial.

„Ako ťa to napadlo? Nie, kdeže,“ odvetil okamžite a úsmev z tváre mu nezmizol do chvíle, kým nespomenul Malfoya. „Sľúbili, že pomôžu Malfoyovi. Vieš predsa, čo sa mu stalo. Každý o tom vie,“ zašomral a podoprel si rukou bradu.

„A teba to očividne trápi,“ dodala uvedomujúc si, že jej snahy o jeho srdce, nech by boli akékoľvek nezištné a úprimné sú asi zbytočné, pretože on stále neprestal milovať tú kučeravú mukelku.

„Ani si nevieš predstaviť ako veľmi,“ zašomral zvierajúc ruky v pästí.

„Tak prečo si nešiel s nimi?“ ozvala sa hlasom slabším ako šelest lístia vo vetre a on sa k nej konečne otočil.

„Sám neviem,“ odvetil a zamračil sa.

„Ešte stále ju ľúbiš?“ opýtala sa a snažila sa zo všetkých síl o to, aby nebolo poznať, ako veľmi sa jej trasie hlas. V rukách zvierala knihu skrytú pod habitom tak tuho, až jej obeleli hánky.

„Samozrejme,“ odvetil začudovane, netušiac, prečo sa ho na to vôbec pýta a ona prikývla.

„Iste. Tak by si mal byť teraz s ňou, nie?“ nadhodila a vstávala. „Prepáč, musím už ísť. Ja ... ja mám veľa práce, veď vieš,“ jachtala a ponáhľala sa preč z jeho dosahu, utierajúc si slzy kotúlajúce sa dolu jej bledými lícami, potkynajúc sa na rovnej ceste.

Ron za ňou nechápavo hľadel a uvažoval, čo to malo znamenať a prečo tak náhle zmizla, vyhovárajúc sa na prácu. Vedel, že to bola výhovorka, ale dôvody ostali visieť vo vzduchu. Nemyslel však na to. Uvažoval nad tým, čo mu poradila a prišlo mu to ako výborný nápad. Prečo tu vlastne ostal trčať ako taký somár?! Len preto, že na to mali svoje dôvody? Nezmysel. Iste, nemohol sa premiestňovať ani

inak cestovať a cesta mu potrvá dlhšie, ale nič mu nezabráni v tom, aby sa dostal do Rumunska a bol s Hermionou. A ak na tom bude trvať i naďalej, pomôže jej ako len bude vedieť zachrániť toho hlupáka Malfoya. Iste, prečo by to pre ňu nespravil? Veď ju miluje, tak nie je čo riešiť ...

Hermiona strávila celý deň nad knihami. Skúšala nájsť niečo, nejakú štrbinu, ktorá by svedčila o tom, že nie je všetko stratené.

„Tak ako?“ opýtal sa jej Harry, ktorý sa vrátil do zrubu ošľahaný vetrom, s červenými lícami a vlasmi strapatejšími ako kedykoľvek predtým.

„Nijako,“ odvetila skleslo. „Mysela som si, že niečo nájdem v pojednaní o animágoch a v im príbuzným článkom, ale zmýlila som sa. Nič tam nie je,“ hlesla bezradne.

„Nesmieme to vzdávať. Možno nám to vyjde. Zajtra ráno vyrazíme. V tom liste stálo, že kúzlo nás k tomu človeku zavedie, nie?“

„Hej, iste,“ prisvedčila, vstanúc zo stoličky a pošúchala si boľavé oči. Niet divu, že boli začervenané, keď trávila nad knihami väčšinu svojho voľného času. „Ale aj tak mám obavy. Čo ak to nevyjde a on ... čo ak ...“ nevládala to ani len vysloviť. Harry k nej podišiel a objal ju okolo pliec.

„Tak potom budeme žiť s vedomým, že sme preňho urobili čo sa dalo,“ povedal a ona si len sťažka vzdychla.

„To mi pripadá tak málo, tak žalostne málo po tom, čo pre mňa urobil. Nezmierim sa s tým Harry. Nedokážem to.“

„Ach, Hermiona, keby to bolo také jednoduché,“ odvetil a vtisol jej na čelo bratský bozk.

Hermiona prečkala večer ako na ihlách. Vedeli, že v dnešnú noc sa s Dracom musia dohodnúť na ďalšom postupe, aby sa dostali ďalej, len ako po nové stránky starých kníh. Trpezlivo čakali, kým odbije polnoc a on sa premení.

Len čo sa tak stalo, prišiel k nim a sadol si vedľa Hermiony, ktorá sa pod jeho upreným pohľadom nielen začervenala, ale i zachvela.

„Ako ste sa rozhodli?“ opýtal sa ich a očakával, že mu povedia nejaké noviny z toho, čo sa im podarilo zistiť, alebo prinajmenšom to, čo sa chystajú robiť.

„Prekážalo by ti, keby sme hneď ráno vyrazili?“ opýtal sa ho Harry a Draco na nich spýtavo pozrel.

„Kam?“ opýtal sa nechápavo.

„Vieš,“ ujala sa slova Hermy. „Podľa toho listu ťa má dovieť kúzlo priamo k človeku, ktorý je za to všetko zodpovedný.“

„Takže to preto som počas dňa taký nepokojný?“ zašomral viac sám pre seba ako pre nich. Už v prvý deň mal chuť roztriahnuť krídla a odletieť preč. Tam, kde ho to ťahalo ... niekam do neznáma. Ale nemohol. Myšlienky na Hermionu, ktoré sa zachovali v ľudskej časti jeho mozgu boli silnejšie a keď sa k nim pridali horúci cit vyvierajúci zo srdca ... To bolo to, čo ho tu držalo. Ona.

Vzhladol k nim však ospravedlňujúco a jeho oči sa v žiare ohňa zaleskli. „Ale nie som si istý, či vás unesiem oboch.“

„Ako to myslíš?“ opýtal sa s obavami Harry. „Veď ako drak si obrovský,“ zvolal neveriaci.

„Ako som povedal. Charlie na mne už lietal. Viem, že jedného človeka zvládnem, ale dvoch? To si netrúfam,“ dodal ospravedlňujúco.

„Tak pôjdem ja a je to vybavené,“ rozhodol Harry, no pre toto rozhodnutie bol zrejme jediný za.

„Mala by som ísť ja, Harry,“ namietla Hermiona s povzdychom.

„Ale ty sa bojíš výšok, o lietaní nehovoriac!“ zvolal neveriaci Harry.

„Strach sa musí prekonávať a je načas, aby som tak spravila. Okrem toho, už sme leteli na drakovi, spomínaš si? Vtedy, keď sme ušli z Gringottbanky,“ povedala a on chabo prikývol.

„Dobre, ale...“ pokúsil sa namietat, no Hermionin pohľad ho zastavil. Napokon iba prikývol. „A čo bude mojou úlohou?“ opýtal sa neveselo, pretože len veľmi nerád zostával bokom, mimo diania, hlavne keď si bol na sto percent istý, že by pre Draca Malfoya zmeneného v draka ako zviera nebol navyše ako príťaž. Ale nepovedal nič. Aj tak bolo napätie medzi nimi také hmatateľné, že sa dalo krájať. Usúdil, že pár hodín, možno dní osamote im prospeje a oni to medzi sebou ... nejakým spôsobom vyriešia.

„Myslela som, že by si mohol zistiť viac o tých dvoch bratoch. Neviem, trebárs i navštíviť ich rodnú dedinu, alebo aspoň miestnu knižnicu. V archíve predsa musí niečo byť.“

„Možno máš pravdu,“ pritakal a nedbalo mykol plecami. „Čiže ja sa zrejme môžem znova vybalit,“ zahundral.

Všetci počkali do svitania. Hermiona si kúzlom zmenšila batoh a strčila si ho do vrečka bundy. Len čo sa Draco znova premenil v to mohutné zviera, opatrne mu vysadla na chrbát, usalašiac sa medzi jeho krídlami. Harry sa na to celé díval s nevôľou a mal sto chutí strhnúť ju z jeho chrbta a vysadnúť tam sám. Báľ sa, aby sa jej niečo nestalo, no na druhej strane vedel, že je v dobrých rukách. Ale aj tak nepremeškal šancu pripomenúť mu to.

„Dávaj na ňu dobrý pozor. Ak sa jej skríví na hlave čo i len vlások, odskáčeš si to Malfoy!“ zašepkal, ale bol si istý, že mu drak rozumel každé jedno slovo, pretože naňho nachvíľu uprel svoj pohľad a zlostne zafunel. Akoby tým chcel dať najavo zlosť, že mu stále nedôveruje. Napokon rozťahol krídla a zadnými nohami sa odrazil od zeme, vzlietnuc, za Hermioninho hlasného zvyšknutia.

11. kapitola - Spojenie myslí

Hermiona zatínala zuby, len aby nezvýskla, keď sa vzniesla na drakovom chrbte do vzduchu. Nehovoriac o tom, že sa ho držala ako kliešť. Kým naberali výšku, mala oči stále zatvorené, ale keď pocítila, že dračie telo pod ňou nabralo rovnováhu, skusmo ich otvorila.

„Pre Merlina,“ zvolala a jej hlas znel neurčito. Drak vytočil hlavu, pozrúc na ňu svojim veľkým jantárovým okom. Prečo sa jej zdalo, že sa usmieva? „Harry neklamal, bojím sa lietania,“ zvolala, ale drak len pokojne zafunel. Akoby jej chcel povedať, že s ním sa nemá čoho obávať.

Snažila sa držať Harryho rád a nepozerať dolu. Bola by padnutá zrejme na hlavu, keby tak urobila. Určite by dostala závrat. Prišlo by jej nevoľno, zakrútila by sa jej hlava a ona by sa ľahko zviezla z dračieho chrbta a padala by voľným pádom, až kým by z nej neostal iba mastný farebný fľak, niekde na zemi. Merlin, ako len milovala pocit pevnej pôdy pod nohami!

Z hrdla sa jej vydralo slabé zastenanie. „Dobre, Hermiona! Vzchop sa!“ povzbudzovala sa v duchu. „Si predsa chrabromilčanka!“

Skoncentrovala sa, aby mohla svoju rozháranú myseľ upriamiť na niečo iné. Až teraz si všimla žiarivú guľu na oblohe, ktorá ich sprevádzala svojimi lúčmi. I páperovo-biele oblaky boli oveľa vyššie ako sa jej zdalo. Pohľadom skĺzla na draka, na ktorého chrbte sedela. Koža pod jej rukami bola horúca, ale nepálila. V slnečnom jase žiarili šupinky jeho kože ako kvapky tej najčervenejšej krvi, alebo toho najskvostnejšieho vína ... Musela sa prinútiť, aby od neho odtrhla zrak. No len čo tak spravila, znovu sa jej orieškovohnedé oči zatúlali k nemu. Z Draca sa stal vskutku pozoruhodný kus jaštera. Jeho dĺžka vrátane chvosta bola viac ako trinásť metrov. Na výšku mohol mať čosi okolo piatich metrov a Charlie povedal, že na mladého draka je veľmi dobre stavaný. Tiež jeho farba kože bola neobyčajná. Hermiona vedela o drakoch takmer všetko. Aj draci ako zvieratá sa delili na dobrých a zlých. Málokto mal pochopenie pre tajomstvá dračej mágie a ich múdrosť. Všeobecne o nich panovala mienka, že sú to inteligentní a múdri tvorovia. Boli od prírody veľmi odolní. Ich koža bola veľmi silná a dokázala odraziť každý šíp. Rovnako ako aj mala schopnosť absorbovať neuveriteľné množstvo magickej energie. Avšak draci boli mali aj veľa užitočných vecí, pre ktoré boli chytaní a zabíjaní. Medzi najvzácnejšie kúsky patrila ich koža, jazyk a krv, ale aj zuby a pazúry.

„Hermiona?“

Rusovlasá dievčina sediaca skoro nehybne na dračom chrbte sa strhla. V hlave sa jej ozval iný hlas. Ako to bolo možné? Vzápätí si však veľmi logicky dokázala odpovedať i sama.

„Sme vo vyššej nadmorskej výške, vzduch je redší a môj mozog nie je dostatočne okysličovaný. To preto. A ja som sa bála, že mi preskočilo,“ vydýchla si v duchu, keď to začula znova.

„Hermiona, počuješ ma? Vnímaš ma? Prosím, odpovedz mi, nech viem, či to funguje,“ žiadala ju ten zvučný, melodický hlas a ona s vytreštenými očami pozrela do jantárového dračieho oka, ktoré sa na ňu upieralo.

„Draco?“ ozvala sa prekvapene a skoro zabudla zavrieť ústa.

„Prosím, povedz, že nie som blázon,“ žiadala ho a hlas v jej hlave sa srdečne rozosmial.

„Ako si na to prišla?“ opýtal sa veselo.

„Lebo sa so mnou zhováraš, zrejme takto,“ odvetila urazene.

„Chcel som si overiť jednu teóriu. S nikým som to zatiaľ neskúsil.“

„Takže ti mám byť vlastne vďačná, že si si zo mňa spravil pokusného kráľika?“ hnevala sa.

„Nie, tak som to nemyslel,“ odvetil pokojne ten zamatový hlas v jej hlave. „Jednoducho som sa napojil na tvoju vlnovú dĺžku,“ pokúsil sa jej vysvetliť. „Chvíľu to trvalo.“

Hermiona sa zamračila. „Ako to, že ťa počujem?“

„Zabudla si na vlastnosť, ktorú sú schopní draci ovládať?“

„Narážaš na telepatiu?“ ozvala sa zadumane. „Nikdy som tomu neverila. Myslela som si, že sú to len rečičky, ale zrejme to budem musieť prehodnotiť.“

„To by som prosil.“ Znova to urobil. Znova sa zachichotal a jej sa z toho rozochvelo celé telo.

„Povedz mi, počuješ i to, čo si myslím?“ opýtala sa opatrne.

„Nie, to nedokážem, hoci ...“

„Čo?“ vyprskla ako pajedná mačka.

„Hoci by som rád,“ dokončil. Bola to čistá pravda. Tak rád by nakukol do mysle tej krásnej, kučeravej hlavy. Tak rád by vedel, na čo myslieva ... Či aspoň jedna myšlienka patrí občas i jemu ... Vedel, že si ju nezaslúži. Bola preňho pridobrá. Iste, bola mukelka a on pochádzal z čistokrvnej čarodejníckej línie. Ale mal pocit, že neznamená celkom nič. Nemohol sa s ňou rovnať, hoci bol Malfoy.

„Naozaj sa bojíš lietania tak veľmi?“ skúsil zmeniť tému rozhovoru.

„Neviem. Mám pocit...“ habkala, „pri tebe... cítim sa bezpečne.“

Draco mlčal. Možno preto, že ho jej slová zahriali pri srdci. Možno preto, že si uvedomil, že Hermiona vie, že by nedovolil, aby sa jej niečo stalo a ochránil by ju vlastným telom, položil by za ňu vlastný život. Vlastne ... to už spravil. Dlho premýšľal nad tým, čo by sa stalo, keby predsa len s Potterom nenašli spôsob na jeho záchranu. A čím dlhšie nad tým uvažoval, tým viac bol presvedčení o tom, že by to nemal premárniť. Mal by to využiť. Toto sú možno ich posledné spoločné chvíle, kedy ešte môže byť človekom. A on chcel vedieť, aké by to bolo, keby...

Z hrdla sa mu vydralo tiché vrnenie. Bol rád, že si nemôžu nahliadnuť do myšlienok. „Vidíš ten kopec?“ opýtal sa jej a ona pritakala. „Tam pristaneme, na tej čistine. Potrebuješ sa najesť a oddýchnuť si.“

Hermiona súhlasila. Bola dojatá tým, aký je pozorný a starostlivý. Zosadli na lúke a ona sa vďačne usadila do vysokej trávy, vyberúc fľašu s vodou a jedlo, ktoré si zbalila na cestu.

„Ty nebudeš?“ opýtala sa ho so záujmom.

„Nie,“ odvetil, pozorujúc ju.

„Nebudeš hladný?“

„Nie, Charlie sa o to postaral. Aj tak predpokladám, že to nebude dlhý výlet, lebo cítim, že sme blízko,“ riekol zamyslene.

„Aj tak je zvláštne, že sa ten človek nachádza práve tu, že tu žije...“ zamrmlala.

„Prečo? Rumunsko je pochmúrna krajina. Len si spomeň čo sa hovorí o Transylvánii a upíroch.“

Po tele jej prebehol mráz, ale on sa len usmial. Hermiona sa ho na cestu nepýtala. Urobila to len raz a on jej odvetil, že sám neviem, kam majú namierené. Ale ťahalo čo čosi stále dopredu. Jediné, čo mohla s istotou povedať bolo, že leteli stále na sever. Lesy tu hustli a vyzerali pomaly ako čierna džungľa. Bola by rada, keby to už mali za sebou, ale...

„Mám dojem, že tam sa naša cesta končí,“ povedal a ona uvidela črtať sa v diaľke starý, polozrúcaný hrad.

Jocelyn Spiderwicková sedela v záhrade hradu a venovala sa svojej obľúbenej činnosti, čítaniu. Dnes bol deň ako stvorený na nejaký piknik, prechádzku a možno i výlet. Od toho incidentu s Noxom pred dverami svojho kabinetu sa mu vyhýbala ešte viac, nevediac, čo si má o tom všetkom myslieť. Vedela, že rozhodnutie ukončiť ich dlhoročné nedorozumenie bolo len na nej, ale ona sa na to akosi necítila stále pripravená. Keď za sebou začula v tráve šuchot číchsi krokov, modlila sa, aby nepatrili Noxovi. Nepatrili. Skusmo sa otočila a zbadala za sebou nerozhodne postávať jeho dcéru.

Vzdychla si a usmiala sa na ňu. „Ahoj Bianca.“

„Dobrý deň prajem,“ hleslo dievča nesmelo. „Otec odišiel do Londýna a mne bolo samej otupno. A keďže tu okrem vás a škriatkov a duchov nik nie je ...“ snažila sa vysvetliť, na čo sa Jocelyn srdečne rozosmiala.

„Takže som bola tvoja jediná voľba? To je milé,“ uškrnula sa a kývla na dievča, aby si k nej šla prisadnúť.

„Môžem sa vás niečo opýtať, pani profesorka?“ ozvala sa uprúč na ňu svoje krásne očka husto orámované tmavými mihalnicami.

„Nech sa ti páči,“ povzbudila ju a horela zvedavosťou, čo z toho dieťaťa vylezie.

„Hneváte sa na môjho ocka?“

Bianca na ňu uprela svoje zvedavé očka a Jocelyn zvažovala. Uvažovala, čo jej povedať. Chcela byť úprimná, nechcela jej klamať.

„Myslím, že nie. Kedysi som sa naňho skutočne hnevla, pretože mi veľmi ublížil. Ale už dlho sa naňho nehnevám. Len som chcela, aby vedel, že mi veľmi ublížil. Ešte stále ma z toho občas bolí srdce, keď si na to pomyslím. Ale nie, už sa naňho nehnevám,“ šepala.

„To je dobre, pretože budem potrebovať tvoju pomoc,“ ozvalo sa jej za chrbtom a ona sa strhla. Neznášala, keď ju takto prekvapoval. Ale on si ju teraz nevšímal. Jeho dcéra radostne zvýskla a skočila mu do náručia. Objal ju a vtisol jej na čelo bozk. Až potom jej znovu venoval svoju pozornosť.

„Pôjdeme?“ opýtal sa a na perách mu pohrával úsmev, ktorý tak dobre poznala. Mohla odmietnuť, keď sa jej z toho tak divo rozbúchalo srdce? Prikývla a nasledovala ho do hradu.

12. kapitola - Na hrade

Hermiona sa zachvela. Nie, že by jej bolo chladno. Večerná obloha bola krásna a lúče zapadajúceho slnka ju sfarbili odtieňmi počnúc oranžovou, končiac jemnou fialovou. Podúval jemný vánok. Ale nič z toho ju teraz nezaujímalo. Mala obavy. Nie o seba, ale o draka, na ktorom letela ponad krajinu. Hrad, ktorý sa črtal v diaľke pred nimi sa čoraz väčšmi približoval. Už videla jeho polozrúcané sivé múry, vystavané z kameňa. Stál ako mohyla týčiaci sa na kopci k nebesám.

„Hermiona?“ Draco pootočil v letku hlavu a jeho jantárové oko sa na malú chvíľu zahľadelo na jej poblednutú tvár.

„Áno?“ ozvala sa nesústredene, ale nepozrela naň. Uprený pohľad svojich mandľových očí jednostaj upierala na zrúcaninu pred nimi.

„Neboj sa,“ ozval sa v jej hlave jeho pokojný, zamatový hlas. Bol taký ukľudňujúci ... Ale aj tak nemohol zmierniť obavy oňho.

„Čo ak ... čo ak tam nik nie je? Ten odkaz tam bol zrejme ukrytý celé desaťročia. Čo ak ten niekto už dávno nežije? Pozri sa na tú zrúcaninu Draco ... Nemám z toho dorý pocit. Niečo ... niečo mi našepkáva, že to neskončí dobre.“

„Nemáš sa čoho báť, som predsa s tebou. Nedopustím, aby sa ti niečo stalo, to predsa vieš, či nie?“ opýtal sa a na znak svojich slov vypustil do vzduchu prúd horúceho ohňa, ktorý mu vyšľahol z otvorenej tlamy plnej ostrých tesákov.

Hermiona sa nešťastne pousmiala. „Ako keby som sa bála o seba, hlupáčik,“ pomyslela si a pohľadom pohľadila jeho krásnu karmínovú, šupinatú kožu.

„Ak tam nik nebude, vrátíme sa,“ ozval sa po chvíli mlčania a ona len prikývla. Už len kvôli nemu dúfala, že to tak nebude a že v tom starom hrade naozaj niekto bude. Hoci kto, kto im dá odpovede na otázky. Ktokoľvek, kto im prezradí ako Dracovi pomôcť. Nič viac si teraz neželala.

„Zosadneme pod kopcom, ale pristaneme priamo na nádvorí hradu?“ spytoval sa, obhliadajúc si pozorne skalnaté okolie.

„Nebude lepšie počkať, kým sa nepremeniš späť v človeka?“ opýtala sa a v hlase jej zaznievala citeľná neistota. Nevedela, čo bude lepšie. Mať pri sebe Draca v jeho ľudskej podobe, ale mať pri sebe draka, s ktorým sa cítila istejšie?

„Počkáme do polnoci. Ale nepôjdeme tam hneď. Najprv si obzrieme hrad a zistíme, či je tu bezpečne. Kým nastane polnoc, zistíš, či tu nie sú nejaké ochranné kúzla. Do hradu sa vyberieme krátko pred svitaním, ak proti tomu nič nemáš.“

„Myslím, že to tak bude asi najlepšie,“ pritakala a chytila sa ho lepšie, lebo začali klesať v jemných špirálach na zem.

Urobili presne to, na čom sa dohodli. Hermiona nezistila prítomnosť žiadnych ochranných ani iných kúzel a Draco si pozorne obzrel zrúcaninu hradu z výšky. Ani on však nevidel nijaký náznak života v holých kamenných zrúcaninách a hoci ho to sklamalalo, nedal to na seba poznať už len kvôli Hermione, ktorá by sa preto určite veľmi zožierala. Aj tak sa však odmietal vzdať akejkoľvek nádeje. Bola totiž jeho jediná.

Napokon sa zložili na lúke pod hradom. Hermiona sa znova najedla. Sedela opretá chrbtom o bok svojho draka, lebo jeho horúčosť pokožky ju príjemne hriala a dodávala jej pocit tepla v tomto chladnom večernom kraji. Schúlená k jeho boku, v ochrannom kruhu obranných kúzel zaspala, počúvajúc jeho tiché vrnenie spojené s tlkotom srdca.

Draco sa v duchu pousmial. Nikdy by si nebol pomyslel, že raz také čosi zažije. Toto dievča po jeho boku mu už teraz dalo viac ako si len zaslúžil. Iste, obetoval sa pre ňu, ale neľutoval to. Čo mohlo byť krajšie, zábavnejšie a dobrodružnejšie ako byť s Hermionou na takejto výprave. Hoci dokonca išlo o jeho vlastný život ... Ale aj tak, nemenil by za nič. Vyvrátil hlavu dohora a zadíval sa na hviezdnu oblohu, odratávajú minúty. A potom sa to stalo a on sa znova premenil na človeka, zastanúc len krôčik – dva povedľa nej celkom nahý. Našťastie, Hermiona mala tuhý spánok. Ani sa jej však nečudoval. Po celodennom lete s krátkymi prestávkami ... rýchlo sa obliekol, vďačný za to, že mu nechala na boku veci na prezlečenie, ktoré pribalila a hladný ako vlk sa vrhol na prichystanú desiatu. Keď bol konečne sýty, ľahol si spať na deku vedľa nej, zohrievajúc ju vlastným telom, z ktorého i teraz, v jeho ľudskej podobe sálala horúčosť. Natiahol k nej ruku a poodhrnul jej vlasy z tváre. Chvíľu ju len tak pozoroval, potom sa k nej sklonil a opatrne, bez toho, aby ju zobudil jej vtisol na líce bozk. Potom si konečne ľahol a objal ju, prepletúc si s ňou prsty rúk. Počul ako si ticho, spokojne povzdychla a sama vyhládala blízkosť jeho tela, pritúliac sa k nemu. Nepoznal krajší pocit ako bol toto...

Draco sa zobudil skôr ako ona. Vlastne ani poriadne nespál, hoci bol unavený. Ako mohol, keď zvieral v náručí ju a po rozume mu chodili myšlienky, ktoré mu pokojný spánok nemohli priniesť? Zobudil ju jemným pohladením po líci, hoci by bol radšej, keby ju mohol prebudiť bozkom. Ale nechcel ju vystrašiť.

„Vstávaj, mali by sme ísť,“ povedal a pomohol postaviť sa jej na nohy. Bola taká rozkošná, keď bola rozospatá.

„Sníva sa mi to, alebo cítim kávu?“ opýtala sa prekvapene a on sa usmial.

„Nie, nesníva. Myslel som si, že by sa nám hodila. Dúfam, že ti nevadí, že som sa tak trochu prehraboval v tvojej taške,“ dodal ospravedlňujúco.

„Ale kdeže,“ zašemetila, načiahnuc sa za hrnčekom, ktorý jej podával. Aj on si ju spravil. Predsa len potreboval trocha kofeínu, aby ho to trochu prebralo. Nesmel byť ospalý, hlavne keď nevedel, do čoho idú.

Dopili kávu, uhasili tlejúci oheň, ktorý Draco založil a vybrali sa do hradu, netušiac, čo tam môžu nájsť a či tam vôbec niekoho nájdú. Obaja mali v rukách svoje prútiky prv ako prekročili hradnú bránu, ktorá musela byť za svojich čias isto skvostná, ako zvyšok hradu. Teraz tu stáli prevažne zrúcaniny. Hermiona sa odrazu zachvela a premkol ju zvláštny pocit. Zastala na mieste civiac niekam do horného okna zrúcaniny ľavého krídla tohto spustnutého zrúcaniska.

„Čo sa deje?“ opýtal sa s obavou, pretože hoci on nič nezbadal, zacítil prítomnosť niekoho ďalšieho. Inštinktívne sa načiahol za jej rukou a ona sa nebránila.

„Zdalo sa mi, že v tom okne hore som niečo zazrela,“ zašepkala a kývla hlavou tým smerom.

„Tak sa budeme musieť presvedčiť, čo to bolo, však?“

Neprotestovala. S prúťkom pripraveným v ruke na ich obranu, zvierajúc ho pred sebou ho nasledovala ticho ako myška. Ale pocit, ktorý ju vtedy premkol, ju neopustil. A čím boli bližšie, tým bol intenzívnejší. Bolo to ... akoby bol v ich blízkosti dementor. Akoby z nej razom vyprchalo všetko šťastie.

Ani Draco na tom nebol najlepšie. Možnože bol teraz odolnejší, ale i on cítil ten čudný, stiesňujúci pocit.

Z nádvoría husto porasteného zelenou trávou prešli k vchodu a Draco doň opatrne nakukol, len čo vhodil kúzlom do vnútra slnečnú guľu, ktorá ožiarila prastarú miestnosť.

„Myslím, že by si mala vyčarovať svojho patronusa. Celá sa chveješ,“ poznamenal a zovrel jej ruku vo svojej dlani pevnejšie. Hermione ho poslúchla bez meškania. O malú chvíľu okolo nich už poskakovala jej strieborná vydra, vytvárajúc im spoľahlivú obranu.

Opatrne vyšli po roztrúsených schodoch na horné poschodie, našľapujúc skoro po špičkách, keď Draco spozornel. I on teraz zahliadol niečo na konci chodby. Niečo, alebo niekoho, kto zmizol do druhej miestnosti o nič zachovalejšej ako tie ostatné. Poponáhľali sa. Hoci mali obaja obavy, zvedavosť ich predsa len prekonala.

„Je tu niekto?“ ozval sa Draco do hrobového, mraziaceho ticha a s údivom zistil, že kamenné steny, dlážku i popraskaný strop pokrýva jemná vrstva ľadu. Hoci sa Hermione zachvela, on chlad nepociťoval. Veď prečo aj, keď ho hrialo kúzlo, ktoré z neho spravilo draka?

„Tak ste prišli,“ ozvalo sa z náprotivného kúta miestnosti hlbokým hlasom, ktorý znel skôr spýtavo ako hrozivo.

„Kto ste?“ Hermione nechala hovoriť Draca. Asi aj preto, lebo drkotala zubami, snažiac sa zo všetkých síl ovládnuť.

„Kto som?“ zopakoval po ňom neznámy a pristúpil o krôčik, zostávajúc ešte stále ukrytý v tieni. „Myslím, že mená nie sú dôležité,“ povedal po chvíli, akoby uvažoval. „Nie sú snáď dôležitejšie odpovede na otázky, ktoré vás sem doviedli?“

„Pripúšťam,“ hlesol Draco a snažil sa pohľadom preniknúť tmu. Videl však len obrysy tmavej postavy stojacej v tieni, zahalenej plášťom.

„Chceš vedieť, ako sa zbaviť kliatby, nie? Preto ste tu,“ povedal a Hermione cítila, že jeho pohľad sa tentoraz upriamil na ňu. Striasla sa ešte viac a pristúpila bližšie k Dracovi. Vydra pred nimi poskakovala o poznanie rýchlejšie, plieskala svojim chvostom a cerila zuby na postavu stojacu nehybne v kúte.

„Presne tak. Preto sme prišli. Moji priatelia ...“ hlas sa mu zasekol, keď vyslovil to slovo. Uvedomil si totiž jeho pravý význam, ale nebol si stále istý, či môže nazývať Pottera svojim priateľom, i keď jeho srdce nazývalo Hermionu už dlho svojou láskou. Keď na ruke pocítil jemný tlak, čo mu ju Hermione povzbudivo zovrela, pokračoval. „Moji priatelia našli v hodinách odkaz a tak sme dúfali, že nám pomôžete, alebo aspoň poradíte.“

„Hm, dúfali ste,“ poznamenal zamyslene. „Ale neviem, či by som mal. Som Strážca smutných duší, ktorých vy, nazývate dementormi. Tým, že ste rozozvučali ten zvon, väčšina z nich padla. Zahynuli, i keď isto podľa vás ich životy boli ničotné. Veď prečo aj nie, dementori nemajú dušu. Sú to len tmavé príznaky, nie?“

Hermiona zacítila z jeho hlasu hnev. I keď ho zatiaľ schovával. Jej zlé tušenie sa len zväčšovalo.

„Pomôžte nám Jules,“ oslovila ho konečne. „Veď snád' nežiadame veľa, či nie?“ Hlas sa jej triasol.

„Odvaha ti teda rozhodne nechýba, mladá dáma,“ povedal zamyslene. „Si tu s ním, si pri ňom, ale i tak sa tvoje srdce bije s tvojim rozumom. Bolo by zaujímavé sledovať, ktoré nakoniec zvíťazí, ale nemyslím si, že to uvidím,“ povedal napokon a zdalo sa jej, že posmutnel.

„Poznáme tajomstvo vašich hodín, poznáme vaše tajomstvo. Alebo nie ste Jules-Louis Audemares?“ Hermiona sa ho snažila nejako obmäkčiť. „Nemohli ste zato, čo sa vtedy stalo. Bola to nehoda.“

„Ako to môžete tvrdiť? Boli ste vari pri tom?“ hlas muža, prezývaného Šedý duch znel neisto, nervózne. Akoby ho i potej dlhej dobe trýznili myšlienky na vtedajšie udalosti. Rozhovoril sa sám.

„Nemalo sa to stať. Bola to moja vina. Bol som zamilovaný a žiarlil som... pochabé ľudské city... Catalina milovala väčšmi môjho brata, Edwarda a ja som sa s tým nevedel zmieriť. Som za jeho smrť zodpovedný, ale stihol ma zaslúžený trest. Čoskoro sa však skončia i moje muky,“ povedal a znova sa k nim o krok priblížil. Zdalo sa, akoby plával vzduchom.

„Pomôžeme vám, ale prezradte nám, ako premôcť to kúzlo!“ naliehala Hermiona prosebne.

„Kúzlo sa nedá premôcť, vari ste to nevedeli? Nemôžete ho premôcť, kým nezastavíte čas a to nejde...“ zasmial sa spokojným smiechom, z ktorého jej naskakovali po tele zimomriavky.

„Tak prečo potom ten odkaz!“ zvolal Draco nešťastne. Uvedomil si, že mu niet pomoci, ale chcel vedieť, prečo mu dal nádej, keď mu ju vzápätí doslova ukradol pred nosa.

„Musel som ťa sem predsa dostať, či nie?“ Znova urobil krok vpred a Draco inštinktívne ustupoval, tlačiac Hermionu späť do chodby, skrývajúc ju za seba. „Vari si si nemyslel, že budem celé veky Strážcom ja. Potrebujem nástupcu a ty si ten najvhodnejší. Potom, čo si sa dnes dozvedel nepotrvať dlho, kým tvoje ľudské srdce zomrie. A potom si budeš priať len jedno. Nech sa to všetko čím skôr skončí. Lenže ja ťa nenechám trpieť. Pomôžem ti,“ povedal prehnane milo, čo Draca donútilo len prikričiť sa v obrannej pozícii, lebo očakával útok.

„Nechcem žiť ako vy,“ povedal Draco s opovrhnutím. „Ak mi nemôžete pomôcť, dobre. Isto existuje iný spôsob.“

Šedý duch sa len zasmial a konečne pristúpil tak blízko, že sa dostal do pásu mesačného svetla. Vyzeral ako iný dementori, len bol naozaj šedý... a zhováral sa s nimi.

„Nedostaneme sa odtiaľto. Ani ty, ani ona,“ povedal chladným hlasom. „Len čo získam jej dušu... premením ťa,“ povedal a zaútočil tak bleskovo, že Draca síce prekvapil, ale i tak stihol zareagovať, keďže strieborná vydra, ktorú mu poskytla Hermiona mu dala potrebný čas. Ako sa zdalo, Jules zrejme zabudol na to, že vydra ho k nim nepustí. Nemohol sa tomu čudovať, keďže bol pôvodne mukel.

„Expelliarmus!“ zvolal a sledoval, ako to Strážcu odhodilo, avšak nezastavilo. Kým sa však stihol pozbierať, skríkol na Hermionu: „Bež! Utekaj!“ A sám sa náhlil za ňou. Strieborná vydra však zmizla, keď ju Hermiona prestala ovládať, lebo útok ju rozrušil. Draco jej to nemusel opakovať dvakrát. Vzala nohy na plecia. Nechcela, aby z nej niekto vysával dušu. A už vôbec nie ten odporný, slizký, smradľavý príznak, ktorý im mal pomôcť. A oni namiesto toho teraz pred ním ozlomkrky utekali.

„Neutečieš mi!“ zaškriekal za nimi, prenasledujúc ich. Šedý plášť vial za ním ako búrkový mrak.

Draco kútikom oka zachytil zlatisté lúče trblietajúce sa tesne nad krajinou. Svitalo. Teraz ocenil ten nápad, počkať dlhšie a nejsť tam hneď po premene. Vedel, že ako drakovi mu nič nehrozí a i Hermionu ľahšie ochráni. Zdalo sa mu, že to trvalo celú večnosť, kým zbehli späť na nádvorie, ale Draco sa v behu znova otočil a prekvapene zastal.

„Kde dopekla je?“ opýtal sa, keď Hermiona vykrikla. Draco s hrôzou sledoval, ako sa zviezla na zem s vystrašeným výrazom v tvári.

„Nie! Ona nie!“ zavolal, namieril v behu prútik na dementora, ktorý sa nad ňou skláňal a zasiahol ho. Avšak veľmi to nepomohlo. Trvalo len pár sekúnd, kým sa pozbieral, dohnal sa k nemu a zahnal sa naňho. Ruka s dlhými pazúrami vykonala svoje a pretrhla jeho odev na hrudi. Draco zreval od bolesti a podlomili sa mu nohy. Keby ho nebol dementor držal pod krkom, padol by na zem.

„Povedal som ti, že ma nezastavíš! Trpím už príliš dlho!“ zasyčal mu do tváre.

Vtedy sa Hermiona znovu pozviechala a roztraseným hlasom zvolala: „Expecto Patronum!“ Jej vydra vrazila do dementora, ktorý v okamihu pustil Draca a hnala ho od nich čo najďalej.

„Si v poriadku?“ opýtala sa so slzami v očiach, keď k nemu kolenačky podišla, prezerajúc si ranu a pozorne ju skúmajúc. Na jeho hrudi sa objavili štyri dlhé, krvavé škrabance. Mala dokonca dojem, že sú také hlboké, až mu vytrčalo mäso. Prišlo jej zle, ale ovládla svoj žalúdok natoľko, aby sa jej nezbúrilo.

Draco dýchal ťažko, ale nebol ani len bledý. Rana ho bolela, ale vedel, že o chvíľu bude po všetkom.

„Zahojí sa sama, len čo sa premením. Neboj sa o mňa.“ Okom zachytil nové slnečné lúče, ktoré ich zahalili. Nestihol sa vyzliecť, keď sa začal v tom istom okamihu premieňať. Hermiona prekvapene uskočila a dívala sa s otvorenými ústami na toto nevšedné divadlo. O chvíľu pred ňou stál ohromný karmínový drak.

„Ponáhľaj sa,“ upozornil ju. „Tvoja vydra slabne. Musíme sa odtiaľto dostať preč, čím skôr!“ Poslúchla. Okamžite mu vysadla na chrbát a on sa vzniesol do vzduchu. Leteli preč. Našťastie sa nezdalo, že by ich dementor sledoval.

13. kapitola - Pod hviezdami

Harry navštívil tú švajčiarsku dedinku ako sa dohodli, ale nedozvedel sa zhora nič. Akurát, čo sa tam stretol s Noxissom a Jocelyn.

„Dobrý deň, pani profesorka, máte sa?“ opýtal sa úctivo.

„Ďakujem za opýtanie, mám sa dobre. Ale čo vy Harry? Čo tu pohľadávate?“

„Ak mám hádať,“ vmiešal sa do rozhovoru Noxiss, „to isté, čo my. Prišli ste na niečo Harry?“

„Žiaľ nie, pán Malforý. Dúfam, že Hermiona s Dracom mali väčšie šťastie.“

„Ako to?“ opýtal sa so záujmom.

„Rozhodli sa ísť priamo k zdroju všetkých tých problémov,“ prezradil mu a rozpovedal, na čo všetko prišli.

„Myslíte si, že je tomu všetkému na príčine ten mukel, Jules-Louis?“ premýšľal nahlas Noxiss.

„Podľa všetkého, áno,“ odvetil Harry. „A zrejme i jediný, ktorý vie, ako zničiť tú kľiatbu. Aspoň tak to stálo na tom odkaze.“

„Dúfajme, že to nebola nejaká pasca,“ nadhodil zadumane Noxiss a rukou si prehrabol havranie vlasy.

I Harrymu to napadlo, ale rovnako ako dúfal Noxiss i on si to nechcel pripustiť. Znamenalo by to, že sú znova na začiatku a nemajú v rukách nič. Ako mu teda inak mali pomôcť? Dracovi plynul čas, nemohli si dovoliť strácať drahocenné minúty prerastajúce do hodín a dní. Bol to príliš veľký luxus.

Noxiss a Jocelyn sa s Harrym rozlúčili pred rodným domov bratov Audemaresovcov. Jocelyn si všimla, aký je Noxiss nepokojný, ale vôbec netušila, ako by jeho obavy zmiernila.

„Naozaj si myslíš, že by to mohla byť pasca?“ opýtala sa a on len mykol plecami.

„Netuším. Len ma to napadlo. Pre Dracovo dobro dúfam, že to tak nie je, ale ...“ nedokončil. Stisol pery do tenkej linky a zamyslene sa obzrel na dom za nimi. Bol celkom zachovalý na to, že sa oň celé desaťročia nik nestaral.

„Nevrátíme sa?“ opýtala sa, pretože ju zachvátil čudný pocit. Nie ten, ktorý obvykle mávala v jeho blízkosti, keď sa jej potili dlane a podlamovali kolená.

Noxiss prikývol. „Myslím, že tu sa i tak nedá nič viac zistiť. A to, čo sa nám podarilo vypátrať v tom malom dedinskom archíve, je nám na nič.“ Bolo to suché konštatovanie, ale žiaľ, i pravdivé.

Noxiss si synovca celkom obľúbil. Jeho nevlastného brata mu pripomínal len výzorom, no i ten zdedil po matke. A Narcissa bola krásna žena. To musel uznať. Lenže Dracova povaha našťastie nebola povahou jeho otca. Asi i preto netrvalo dlho, aby ho začal mať rád a považoval ho za svoju rodinu. Jedinú, ktorú ešte s Biancou mali. Doteraz boli sami dvaja a odrazu sa objavil Draco. Bolo to príjemné spestrenie jednotvárneho života, ktorý dovtedy viedli. Okrem toho, jemu vďačil za to, že sa v jeho živote znovu objavila Jocelyn Spiderwicková.

Tak rád by mu pomohol, ale sám nevedel ako. Nechcel však ostať sa len nečinne prizerať tomu, ako sa o to snažia Harry s Hermionou. Lenže čo mal robiť? Premiestnili sa späť na Rokfortské pozemky, ale on sa ešte nechcel vrátiť späť do hradu. Potreboval popremýšľať a chcel sa prejsť.

„Nebude ti prekážať, ak sa pridám?“ opýtala sa Jocelyn a on prikývol. Jej spoločnosť mu vonkoncom neprekážala.

„Trápiš sa pre Draca? Vieš, že nemôžeš za to, čo sa mu stalo,“ povedala po chvíli mlčania. „Nemala som ťa vtedy večer obviňovať. Teraz už viem, že to bola hlúposť.“

„Mám toho chlapca naozaj rád. Z celého srdca si želám, aby sa to napokon dobre skončilo, ale ...“

„Máš obavy, že to tak nebude,“ dokončila namiesto neho a on prikývol s hlbokým povzdychom.

„Neviem, čo by som mohol ešte spraviť. Och, Joc, prečo mám pocit, že sa mi nič nedarí?“

Bol taký bezradný. Jocelyn zaklipkala očami, aby zaplašila slzičky, ktoré sa jej vohnali do očí. Odrazu sama k nemu natiahla ruky a objala ho. „Bude to v poriadku. Spolu niečo vymyslíme, uvidíš,“ šepkala, snažiac sa ho povzbudiť. Noxiss sa jej objatiu nebránil. Naopak, vítal ho. Znamenalo to preňho v tejto chvíli viac, ako si vedela predstaviť.

Nevedela ako dlho leteli, ale obaja si potrebovali spraviť prestávku. Bola taká unavená, že sa bála, aby sa celkom poľahky nezošmykla z jeho chrbta. A vedela, že ani on toho v posledných dňoch veľa nenaspal.

„Draco, musíme pristáť,“ povedala a on prikývol a začal klesať na miesto, ktoré sa mu zdalo z výšky najvhodnejšie. Pod nimi sa rozprestieralo nevelké jazero a lúka. Vyzeralo to ako pokojné miesto a nebolo obývané. Len čo zosadli, Hermiona sa najedla. Bolo jej len ľúto, že sa nemôže nasýtiť i on, no vedela, že tak urobí, len čo sa v noci znova premení. Sedeli v tichu, ani jeden z nich neprehovoril. Hermiona nemohla, pretože nechcela, aby vedel, že je vnútri plná žiaľu a beznádeje a on ... prsto bol taký zahĺbený vo vlastných myšlienkach, že nevnímal okolitý svet. Len čo sa najedla, uložila sa do trávy na deku a netrvalo dlho, kým zaspala.

Draco sa na ňu díval celý čas. Jeho veľké oči sa leskli v žiare zapadajúceho slnka, odrážajúce nesmierny smútok. Teraz už vedel, že čakal priveľa. Ako len mohol byť taký naivný? Pokrútil hlavou a zavrel oči. No nevydržal tak dlho. Zložil si hlavu, stočiac ju k boku a rozhodol sa, že i on si na chvíľu zdriemne, kým sa celkom zvečeri a on sa znova premení. Nikdy to nikomu nepovedal, ale tie premeny boli strašne bolestivé, no našťastie trvali len krátku chvíľku. Zaspával s rozháranými myšlienkami a s pocitom, že je zrejme jeho osudom ostať zvierateľom už navždy.

Hermiona sa prebudila na čľapot vody. Nemusela sa ani pohnúť, aby videla, čo sa deje, pretože spala tvárou otočená k jazeru. Mesiac bol už vysoko a na atramentovo modrom nebi žiarili hviezdy jasnejšie ako diamanty. Videla, že jej ohromný drak stojí na kraji jazera, kde mu voda siahala sotva po kolená. S hlavou vyvrátenou dohora tam nehybne stál, akoby na niečo čakal. A potom sa začal meniť. Stalo sa to odrazu a ju to kúzlo celkom opantalo. Videla, ako jeho obrovské zvieracie telo obklopila zlatistá, trblietavá žiara a jeho tvary sa menili, zaobľovali, zmenšovali, až kým si neuvedomila, že teraz stojí vo vode siahajúcej mu po pás celkom nahý.

Sledovala ako sa ponoril pod hladinu vody. Chvíľu len tak plával, keď sa odrazu otočil jej smerom. Uvedomila si, že sa chystá vyliezť z vody a vedela, že svoj jediný odev, ktorý mal, na svitaní potrhala pri premene. Azda až príliš tuho prižmúrila oči, dohovárajúc si, že slušné dievča by ani len nebolo zvedavé, ale...

Snažila sa tváriť, že stále spí, ale bola príliš... Vzrušená? Zvedavá? Iste, bola zvedavá, čo spraví a vzápätí div nevyskočila od ľaku, keď na ňu dopadla studená kvapky vody z jeho mokrých vlasov.

„Vedel som, že nespíš,“ uškrnul sa spokojne. Akoby mu vôbec nevadilo, že leží na deke vedľa nej celkom nahý. Opieral sa o lakeť a azda priveľmi pozorne sledoval jej tvár. Hermiona ani nedýchala, keď sa k nej sklonil a pobožkal ju.

Draco ticho zastonal, keď sa ich pery spojili. Dlho o tom premýšľal. Túžil po nej a vedel, že táto túžba vychádza z jeho srdca, že to nie len čisto telesná potreba, ktorá si vyžadovala jej blízkosť a potrebu uspokojenia. Nie, túžil po nej, pretože ju miloval. Chcel ju. Tam a teraz. Nie potom a nie inokedy, pretože toto mohla byť ich posledná možná príležitosť. Onedlho sa z neho stane zviera. Vedel to a nemienil ju z toho viniť. Rozhodnutie, ktoré vtedy spravil, urobil sám a stál si za ním. Ale nechcel aby jeho ľudské srdce a telo zomrelo bez toho, aby vedelo, aké to je, byť milovaný.

Ich pery sa nežne maznali. Jazykom láskal jej spodnú peru a keď ju jemne uhryzol a vzápätí sal, zastonala, pootvoriac ústa. Draco prenikol jazykom dnu a ona mu vyšla v ústrety. Keď pocítil jej ruky vo svojich vlasoch a silu s akou si ho pridržala, skoro sa od šťastia rozosmial. Ale nemienil prestať. Jeho srdce i telo si žiadalo len jedno ... ju. Hermionu.

A Hermiona akoby to tušila. Nevedela, kde sa v nej odrazu zrodila taká mocná túžba, ale opätovala jeho bozky rovnako náruživou ako ich od neho dostávala. Slastne zavzdychala, keď jej medzi bozkami šepkal, ako veľmi ju ľúbi, ako ju potrebuje a ako dlho po nej túžil. Bolo to bláznivé, ale verila mu. Odrazu akoby bolo celkom jasné, že oni dvaja k sebe patria a vždy patrili. Každé jeho slovo, každý dotyk i bozk mali svoj význam. Ani nevedela, kedy z nej stiahol svetrík a zobliekol jej tričko. Až keď jej nočný vánok pohladil nahú pokožku, zistila, že ju celkom zbavil oblečenia. Zahanbila sa a on si to všimol. Usmial sa. Mal nádherný úsmev.

„Si nádherná,“ zašepkal zbožne si prezerajúc jej telo od hlavy po päty zaliate mesačným svetlom a jej hanblivosť sa pomaly rozplývala, pod jeho láskyplnými dotykmi a bozkami. Jeho ruky zabľúdili azda všade. Akoby si chcel navždy vryť do pamäti každý záhyb, každú drobnosť na jej tele. A ona mu nič neostávala dlžná. Dracovo telo bolo nádherné. Široké plecia, mocný hrudník s pevným bruchom. Nebol šlachovitý, čo ju príjemne prekvapilo. Bol skôr pružný a ... dokonalý Adonis. Jej Draco. Jeho dotyky ju páľili až mala dojem, že zhorí na popol, ale nikdy predtým nebola šťastnejšia a spokojnejšia. Mala pocit, že to takto malo byť. Nevedela si predstaviť lepšieho, nežnejšieho a opatrnejšieho milenca, akým bol Draco Malfoy. Bral na ňu ohľad, nehľadiac na vlastné potešenie a to ju naplňovalo azda ešte väčšou eufóriou. Ani ju len nenapadlo, že by mala protestovať proti jeho bozkom, či dotykom... Akoby vedela, že v túto noc sa spečatí jej osud a ona navždy bude už len jeho.

Milovali sa, maznali a znova sa milovali. Teraz len ležali jeden druhému v náručí a vychutnávali si vzájomnú blízkosť, keď Hermiona odrazu vzlykla.

„Čo sa deje?“ opýtal sa skrúšene, mysliac si, že jej nejako ublížil.

„Nemôže to takto skončiť!“ hlesla, oprúc sa čelom o jeho hrud' a on si len vzdychol, počúvajúc jej tiché vzlyky.

„Bola to celé len pasca. Potreboval nástupcu. Vedel, že by som sa inak neobťažoval,“ povedal, zaboriac si prsty do jej voňavých vlasov, pohladiac ju. Jeho dlhé, štíhle prsty skĺzli k jej tvári zmáčanej

slzami. Jemne ju chytil za bradu a zdvihol jej tvár k sebe. „Neplač, pretože ja neľutujem a nikdy ani nebudem ľutovať svoje rozhodnutie.“

„S-sľúbila som... tvojej matke, že ti pomôžem,“ vyjachtala. „Ne-nemôžem sľub nedodržať.“

„Kvôli mojej matke?“ opýtal sa a odrazu zvažnel. Koľko krát jej počas milovania povedal, že ju ľúbi, ale ona jeho vyznanie neopätovovala. Mohol teda vyčítať niečo z jej dotykov, či bozkov? Či z jej pohľadov, ktoré boli vrúcne ako tisíce takýchto vyznaní? Možno mohol. No on to i tak chcel radšej počuť z tých sladkých, šľavnatých pier, ktoré vedeli tak nádherne bozkávať.

Hermiona pokrútila hlavou a na chvíľu sklopila zrak. „Nie, nie kvôli nej,“ odvetila plačlivo. „Len kvôli tebe Draco. Nemôže sa to skončiť takto, keď konečne viem, že... že...“

„Čo?“ opýtal sa napäto.

„Keď viem, že ťa i ja ľúbim,“ hlesla a znova sa rozvzlykala.

Draco ju prevalil na chrbát a vzal jej uslzenú tvár do dlaní. Zadíval sa na ňu tými svojimi azúrovými očami, jašterím pohľadom. „Čo si to povedala? Počul som dobre?“ spytoval sa dychtivo a ona prikývla, zopakujúc, čo už vyslovila.

„Ľúbim ťa, Draco Malfoy, ľúbim,“ šepala, keď ju hneď na to umlčal bozkami. Usmieval sa. Bol šťastný. Cítila to, keď jej pomaly a dôkladne zbozkával slané slzy z mokrých líc. Želala si, aby táto noc nikdy neskončila a ona mohla navždy ostať v jeho náručí. Znova ich opantala vášeň a oni sa milovali. Bolo jej jedno, či ju z toho bude bolieť celé telo, či bude malátna, či unavená, túžila po ňom azda viac ako on túžil po nej.

Na svitaní sa ich pery spojili ešte v poslednom bozku a Draco sa znova premenil. Bol čas ísť. Hermiona si v duchu prisahala, že urobí aj nemožné, aby ho zachránila. Inak hrozilo, že zomrie spolu s ním. Vysadla na jeho chrbát, pohodlne sa usadiac medzi krídla a zamierili späť do rezervácie, kde ich už iste čakal netrpezlivo Harry.

14. kapitola - Beznádejný prípad

Harry sedel pred zrubom a díval sa do rezervácie, ktorá sa pred ním rozprestierala. Mal odtiaľ skvelý výhľad, lebo všetko mal ako na dlani. V pravej ruke držal list od Ginny a jeho obočie nad smaragdovými očami bolo zamyslene stiahnuté, vytvárajúc mu pri koreni nosa jemnú vrásku. Ginny mu veľmi chýbala, ale slová, ktoré stáli v závere listu ho nie veľmi potešili.

„P.S.: Ron je na ceste do rezervácie.“ No koho by to už len potešilo, keď... Vzdychol si. Už dlho si lámal hlavu nad tým, na ktorú stranu sa má postaviť. Na stranu žiarlivého kamaráta, ktorý Hermionu miluje ešte i po svojej smrti, a ktorý sa tu túla v podobe ducha, alebo na stranu kamarátky, ktorá očividne prechovávala nejaké sympatie k Dracovi Malfoyovi. Jedno však bolo isté. Bola to nanajväčš komplikovaná situácia. Nech si to preberal z akéhokoľvek uhla pohľadu, vždy tam bol nejaký zádrhel. Vzťah Rona a Hermiony bol v koncoch. To by uznal aj blázon, že vzťah medzi duchom a človekom nemôže fungovať, hoci sa tí dvaja kedysi ľúbili. Hermiona potrebovala to, čo jej Ron nemohol dať. Potrebovala to, čo jej mohol poskytnúť niekto ako bol Draco. Harry celý zdrevenel, keď sa Draco vtedy na konci posledného ročníka vyznal priamo pred ním Hermione zo svojich citov a hneď potom

za ňu hrdinsky obetoval svoj život, čo by nemalo byť v povahe toho slizolinčana. Ale on to naozaj urobil a vďaka tomu sa celá situácia ešte viac skomplikovala a všetko dostalo iný spád. Namiesto toho, aby mali konečne pokoj a robili si plány do budúcnosti, teraz museli pomôcť Dracovi pred kliatbou, aby sa z neho nestalo navždy to, v čo sa premenil.

A ten ich spoločný výlet? Harry pokrútil hlavou. Veľmi pochyboval o tom, že by ich Draco oboch neuniesol. Veď bol priam ako drak obrovský. Ešte si pamätal let na slepom drakovi z hlbín Gringottbanky. Ten bol síce o niečo starší, ale uniesol ich všetkých troch, vrátane Rona. Harry odmietal veriť tomu, že by Draco neuniesol i jeho. Ale keď Hermiona trvala na tom, že pôjde ona, hoci sa bála lietania, cúvol. Nechcel naliehať. Došlo mu, že si možno popri tom všetkom chce konečne vyriešiť vzťah, ktorý medzi sebou majú, a ktorý bol doteraz v rovine zdvorilého dvorenia, vrúcnych pohľadov a nežných dotykov zo strany Draca a nesmelej hanblivosti z Hermioninej strany. Harry dúfal, že to dopadne všetko dobre. Veľmi si prial, aby bola Hermiona konečne šťastná. A keby si jej srdce vybralo Draca, nenamietal by proti tomu. Draco už dokázal, že jeho úmysly sú čestné, a tým vlastne odčinil všetky škody, ktoré v minulosti napáchal. Harry nebol pomstychtivý a vedel odpúšťať. Už dávnejšie začal Draca nazývať aspoň v mysli svojim priateľom. Nevedel, kedy presne prekročil ten mladý svetlovlasy čarodejník pomyselnú hranicu nepriateľstva, ktoré ich delilo, ale stalo sa. Možno to bolo už vtedy, keď ho videl stáť nad Hermioniným telom pod Severnou vežou s prútikom v ruke, namiereným na dementora, ktorý sa z nej vtedy zrodil.

Harry si už asi po stý krát prečítal tú vetu. „Ron je na ceste do rezervácie,“ a znova si sťažka povzdychol. Ako mu len povie, čo sa deje? „Nie!“ hlesol v duchu. „Ja mu nepoviem nič. Nech si to vyriešia medzi sebou. Nebudem sa pliesť do ich vzťahu. Nerobil som to doteraz a začínať nemienim,“ pomyslel si rozhodne a zložil list, strčiac ho do vrečka nohavíc.

Zdvihol hlavu a videl, ako k nemu kráča Charlie Weasley. Jeho ryšavé vlasy sa ohnivo leskli v žiare slnka a modré oči živo iskrili. Avšak nebolo v nich ani známky po veselosti. Vyzeral skôr ustarane.

„Deje sa niečo?“ opýtal sa ho Harry, keď si Charlie k nemu prisadol na drevenú lavičku, zbitú narýchlo z nahrubo otesaných dosák.

„Mali by sa už vrátiť, nie?“ Charlieho oči sa upreli na belasé nebo nad zelenými horami, hľadajúc známeho karmínového draka.

„Hej, mali,“ prikývol Harry a i on pozrel na nebo, no nič tam nezbadal.

„Dúfam, že sa im niečo nestalo,“ prehovoril Charlie nervózne a prehrabol si rukou neposlušné vlasy.

„Nemyslím si to. Veď nevieme ako to je ďaleko,“ podotkol a mladý muž po jeho boku prikývol. „Stále nemôžem uveriť tomu, čo sa stalo.“

„Čo máš na mysli?“ opýtal sa ho Harry pre spresnenie.

„To, že sa obetoval za Hermionu, že sa z neho stal drak a to všetko,“ vysvetlil, naširoko gestikulujúc rukami.

„Ach, aha, občas tomu nemôžem uveriť ani ja,“ hlesol Harry. „Len pevne verím, že niečo zistili. Ja som obišiel na prázdno. Pani šťastena ma obchádza.“

„A ak nemali šťastie ani oni? Čo sa stane potom?“

„Neviem to isto, ale mám dojem, že Draco už navždy ostane drakom bez toho, aby sa mohol premieňať v človeka aspoň v noci, ako to robí teraz.“

„Pre Malfoyovcov to bude poriadny šok, keď stratia svojho jedináčika,“ odvetil skleslo, hoci to znelo i trochu posmešne.

„Prečo to vravíš?“ opýtal sa Harry odrazu priam nevrlo. Vadilo mu, že to Charlie berie takto.

Mladý krotiteľ drakov sa však zháčil a trochu zahanbil nad slovami i nad tónom v hlase, ktorým to vyriekol. „Prepáč, nemyslel som to tak. Je to strašné, ale zrejme svojmu osudu neunikne. Veď neviete ako ďalej.“

„Nie, to nie, ale ešte sme sa nevzdali,“ povedal Harry pevne.

Noxiss sedel vo svojej kancelárii, ale odrazu vyskočil zo stoličky, akoby na nej boli klince. S nepokojom hlboko usadením v duši sa presunul pomalými krokmi k oknu. Jeho dcéra sa za posledné dni veľmi zblížila s Jocelyn, čomu bol nesmierne rád. Mrzelo ho, že ju obvinil z toho, že by bola čo i len schopná vyliať si hnev na jeho dcéru, namiesto naňho. Ospravedlnil sa jej za to, ale ona len nedbalo mávla rukou a odvetila, že sa naňho nehnevá, lebo chápe, že chce Biancu chrániť. S pôžitkom si spomenul na ten bozk, ktorý jej vtedy v hneve uštedril. Celý sa pri ňom rozochvel. Iste, ešte ju miloval. Veď jej to sám priznal, hoci nemal. Celkom sa pred ňou znemožnil. Sám zrejme nikdy nestretol chlapa, ktorý tak otvorene vyznal žene lásku. Ale mohol za to, čo k nej cítil i napriek všetkému, čo sa medzi nimi stalo za tie roky? Nikdy na ňu nezabudol.

Pousmial sa. Na dnešný večer mal veľké plány. Len čo pôjde jeho dcéra spať, on vyláka krásnu a nedostupnú Jocelyn von. Chcel ju zviať. Chcel, aby jej srdce znova patrilo len a len jemu. Tak veľmi po nej túžil, že bol preto rozhodnutý spraviť čokoľvek. Mal v úmysle ju zväzdať pekne pomaly. Tak, aby sa mu sama vrhla do náručia. Najprv dobrá večera v peknej reštaurácii, potom divadlo a napokon malá nočná prechádzka, sporo osvetleným námestím Londýna. Ostávalo mu len dúfať, že ho neodmietne.

Zadumane sa otočil od okna k svojmu pracovnému stolu. Ležal na ňom list od slečny Grangerovej a jeho synovca. Prišiel len pred pár hodinami. Veľmi ho zarmútil a znepokojil.

„Drahý strýko,

naša situácia sa zdá byť celkom beznádejná. Ten výlet, na ktorý sme sa vybrali spolu s Hermionou bol obyčajnou pascou. No chcem, aby si vedel, že sme obaja v poriadku, hoci to tak chvíľu nevyzeralo.

Mal som to tušiť, ale predsa som len dúfal. Moje nádeje zdá sa vyšli na zmar. Hodiny mi neúprosne odmeriavajú čas, ktorého mi už veľa neostáva. Obávam sa, že pokiaľ sa nestane zázrak, neskončí sa to v môj prospech.

Ak by si vedel o niečom, čo nám pomôže, boli by sme Ti vďačný.

S pozdravom, Draco a Hermiona G.“

Noxiss však nevedel ako im pomôcť. On sám predsa zlyhal pri vlastnej manželke hneď na začiatku. Ako teda mal pomôcť jemu? Najprv si myslel, že kúzlo nejako súvisí s výrobou toho zvona, ale mylil sa. Zvon bol len obyčajným zvonom, kusom mŕtveho kovu s čarovnou mocou, nič viac. Dúfal totiž, že ak by zničil ten zvon, zničilo by sa i jeho kúzlo a kliatba, ktorou bol spojený, ale nie. Darmo hútal nad inými možnosťami, keď mu nič rozumné na um neschádzalo. A teraz sa potvrdilo i jeho neblahé tušenie. Bola to pasca, ktorej letel jeho synovec s tým dievčaťom rovno v ústrety. Uvažoval, či Narcissa vie o tom, čo sa stalo Dracovi. Jeho synovec naznačil niečo v tom zmysle, že písal matke, ale nemohol ani len tušiť, či sa jej priznal so svojim údelom. Pre Narcissu by to bol nepochybne veľký šok, rovnako ako i pre Luciusa.

Napokon si s ťažkým srdcom sadol za svoj písací stôl a vybral zo zásuvky čistý pergamen. Namočil hrot brka do kalamára s čiernym atramentom a nechal ho kĺzať po papieri.

„Milý Draco,

obávam sa, že tu i moja pomoc končí a každá rada je márna. Obával som sa, že ten výlet za strojcom hodín by mohla byť pasca, ale i ja som dúfal. Sprvu som bol presvedčený, že kúzlo sa zlomí zničením zvona, ale mylil som sa. Je mi ľúto, že Ti nedokážem pomôcť a budem sa modliť, aby mal Harry viac šťastia ako my ostatní.

Chcel som sa opýtať, či tvoji rodičia vedia o tom, čo sa vlastne stalo. Ak nie, myslím si, že by bolo na čase im to prezradiť. O pár dní Vás navštívim v rezervácii i ja sám. Možno spolu niečo vymyslíme.

P.S.: Mimochodom, dúfam, že Ťa kúzlo nezaviedlo priamo k Strážcovi, inak by Vás mohol prenasledovať, kým by nedosiahol svoj cieľ.

S pozdravom, Noxiss M.“

List nebol dlhší od toho Dracovho. Noxiss ho zapečatil do obálky a vyšiel z hradu mieriac k soviarni. Chcel, aby ho Draco dostal čím skôr. Hlavne preto, že ak ich to kúzlo skutočne zaviedlo ku strážcovi dementorov, musel dostať jeho varovanie.

Keď veľký drak zosadol uprostred rezervácie, bolo už čosi po desiatej hodine večer. Hermiona unavene skĺzla z jeho chrbta a zívla si. Bola na smrť unavená. Svedčili o tom tmavé kruhy pod jej čokoládovými očami a prílišná bledosť v jej tvári.

Drak k nej otočil hlavu a zdalo sa, že zažmurkal. Aspoň Harrymu sa to videlo, keď vyzeral z okna svojho zrubu.

„Poprosím Charlieho, či by som sa nemohla presťahovať do toho posledného zrubu,“ zašveľila červenajúc sa ako pivonka, ale bola pevne rozhodnutá stráviť s ním každú voľnú chvíľu, ktorú si len môžu dopriať. Premýšľala nad tým celou cestou.

„Ak si to želáš,“ podotkol Draco, ale jej rozhodnutie ho veľmi potešilo. Znamenalo to, že Hermiona stojí o jeho spoločnosť. Že sa jej milovanie s ním páčilo a že s ním chce byť napriek všetkému, i napriek nepriazni osudu. „Nebude to Harrymu vadiť?“ opýtal sa opatrne, ale ona sa len pousmiala.

„Som si istá, že to pochopí,“ šepala. „Musím ísť. Ale budem ťa čakať,“ dodala a rukou sa dotkla jeho ňufáka. Draco ju jemne štychol do dlane, obtrúc sa o ňu a bedlivo sledoval jej kroky i Pottera, ktorý sa k nim rútil od svojho zrubu ako tajfún.

„Hermiona!“ vykrikoval a nadšene ju objal. Draco sa pri tom zamračil, ale nechal to tak. Vedel, že sú len priatelia, nemal dôvod žiarliť. Ale i tak mu závidel, že ju môže objať, zatiaľ čo on sa akurát tak môže ísť schladiť do jazera a na chvíľu si odpočinúť v jaskyni, kým sa znova v noci nepremení. Zafunel a pobral sa preč, zatiaľ čo Harry odvádzal Hermionu do zrubu, vypyťujúc sa na podronosti. Draca zlostilo, že je Harry taký neodbitný a nenechá ju najprv si odpočinúť, ale na druhej strane ho chápal. Chcel mu pomôcť.

„Tak čo ste zistili?“ opýtal sa Harry, keď si sadla na lavicu pred zrubom.

„Nič Harry,“ hlesla a až teraz si dovolila konečne prvý raz ukázať skutočné obavy. V očiach sa jej zaligotali slzy a v okamihu jej zmáčali tvár. Telo sa jej nezadržateľne otriasalo návalmi vzlykov a jemu neostávalo iné, len ju objať a dovoliť jej, aby sa vyplakala na jeho ramene.

„B-bola to p-pasca,“ vyjachtala trasúcim sa hlasom. „Už s-som si myslela, ž-že je s nami koniec! Tak veľmi som sa b-bála! Harry! J-ja ne-nechem, aby sa to takto skončilo! Ale ne-neviem mu po-pomôcť!“ hovorila cez slzy a Harrymu to bolo ľúto. Vkladal do ich misie všetky nádeje a tie teraz ležali v prachu pod ich nohami, hlboko zadupané do zeme. Žeby bol Draco naozaj beznádejný prípad? Nechcel a nemohol tomu uveriť. Musí predsa jestvovať nejaké riešenie, len ho musia nájsť!

„Neboj sa, nejako to zvládneme. Už sme zdolali nejedno nebezpečenstvo, pamätáš? Pekne spolu,“ chlácholil ju.

„Mám obavy, ž-že tentoraz to bude c-celkom inak,“ zaševalila, smrkajúc si noc do veľkej bielej vreckovky, ktorú jej podal. Spakruky si otrela slzy z tváre a zhlboka sa nadýchla. Plač ustával, hoci sa jej slzy stále kotúľali z očí. „Ne-nebude ti vadiť, ak požiadam Charlieho o ten posledný zrub?“ opýtala sa stále sa zajakávajúc.

„Samozrejme, že nie, ale prečo?“ zháčil sa a ona sa znova začervenala, tentoraz azda až po koreničky vlasov.

„Harry, ja...“ slová sa jej zasekli v hrdle a od nervozity si hrýzla spodnú peru. „Lúbim ho,“ šepala skoro nečujne a napäto čakala na jeho reakciu.

„A on ťu lúbi teba,“ odvetil pokojne a dokonca sa pousmial, zotierajúc jej posledné slzy z tváre. „Myslím si, že to tak má byť, a že na tom nie je nič zlé.“

„Naozaj?“ opýtala sa s očami upretými na jeho pokojnú tvár.

„Naozaj.“

Hermiona sa mu znova vrhla okolo krku a on začul jej tiché: „Ďakujem. Ani nevieš, ako veľa to pre mňa znamená.“

Bol rád, že ten ich výlet priniesol aspoň niečo pozitívne. Harry dlho nemohol zaspáť. Znova a znova si preberal všetky fakty, všetko, čo vedel a skúšal prísť na nejaké riešenie. Zlostne pri tom civel na zmenšeninu hodín, ktoré neustále tikali so zaradeným spiatočným chodom, odratúvajúc čas Dracovi.

Hnevalo ho to. Nerád sa cítil taký bezradný. Napokon zhasil sviecu a podišiel k oknu vyzrúc ním von, na hviezdnu oblohu. V mesačnom svite zachytil akýsi pohyb. Medzi stromami sa mihla štíhla plavovlasá postava, ktorá ticho vkĺzla do vedľajšieho zrubu. V okne horela svieca ako odkaz, že je vrelo očakávaný. Harry sa pousmial a i on konečne zaľahol. Skôr ako sa však dotkla jeho hlava vankúša, vytreštil oči. Celkom zabudol na to, že jej chcel povedať o Ronovi.

„Dofrasa,“ zahundral nespokojne. „Snáď zajtra ráno nebude ešte neskoro,“ hlesol a so zmätenými myšlienkami predsa len nejako po chvíli zaspal.

15. kapitola - Číry hnev

Lavender Brownová sedela na taburetke pred neveľkým toaletným stolíkom vo svojej izbe a drevenou kefou si prečesávala zlatisté pramene svojich dlhých, mierne kučeravých vlasov. Jej modré oči, ktoré si zamyslene premeriavali vlastný obraz v zrkadle boli smutné a bez života. Keď sa upreli už azda po stí raz v ten večer na fotku upevnenú v drevenom ráme zrkadla, len si sťažka povzdychla. V žilách jej ako hadí jed koloval žieravý pocit žiarlivosti na spolužiačku Hermionu. Nevedela pochopiť, prečo je do nej Ronald Weasley taký blázon ešte i po smrti. Znovu si pripomenula okamihy, keď spolu chodili. Keď boli len on a ona a do očí sa jej kradmo vkradli slzy. Bolo to tak. Vysoký, ryšavý chlapec, s tými najkrajšími očami modrej oblohy bol najväčšou láskou jej života. Najväčšou a jedinou.

Položila kefu na stolík a ako vo sne prešla k veľkej, prázdnej posteli. Šuchla sa po studenú prikrývku a zababušila sa až po bradu, uvažujúc nad knihou, ktorú len nedávno dočítala. Babica, za ktorou bola vedela o duchoch azda prvé i posledné, no ona ju nechcela príliš zdržiavať svojimi zvedavými otázkami, keďže to bola vychýrená čudáčka. Len ju požiadala o malú knižku a rýchlo odišla preč. Ale i tak uvažovala, že by bolo bývalo lepšie, keby sa boli pohovárali a ona by jej mohla pár vecí podrobnejšie vysvetliť. Napríklad ako to, že ak sa rozhodne niekto stať duchom, čo ho zadrží, aby ostal na tomto svete v tejto podobe. O Ronovi svoju teóriu mala, hoci sa jej to vôbec nepáčilo. Všeobecne vládla taká mienka, že ak sa duch človeka neodoberie po smrti svojej ľudskej schránky na druhý svet, buď sa nezmieril s vlastnou smrťou, alebo ho tu držia prisilné city, viažuce ho k niekomu. V Ronovom prípade to bola samozrejme druhá možnosť. Aspoň podľa nej.

Dlho uvažovala nad tým, čo k Ronovi vlastne cíti a či by bola schopná sama si siahnúť na vlastný život, len aby ho spojila s tým svojim. Lenže ako to dosiahnuť, keď on o ňu očividne nestál? Keby to spravila na vlastnú päsť, mohlo by to všetko dopadnúť horšie ako zle a ona by potom stratila i tú poslednú štipku nádeje, akú len mala.

„Do kotla, Ron! Prečo som sa musela zaľúbiť akurát do teba!“ vzlykla nahlas a schovala si uslzenú tvár do vankúša. Vedela, že i táto noc bude rovnako krušná ako tie predošlé, keď ich preplakala, nevediac, čo robiť.

Ako sa vracia, ráno múdrejšie večera. Azda i preto sa rozhodla vziať veci tak trochu do vlastných rúk a v to sychravé sobotňajšie ráno sa odmiestnila k Brlohu. Vedela, že Rona tam nemôže stretnúť, ale napokon, nešla za ním. Keď zaklopala na ošúchané, drevené dvere, otvorila jej Ginny.

„Lavender?“ ozvalo sa prekvapene sotva o rok mladšie dievča.

„Ahoj,“ pozdravila jej pekná blondínka nesmelo. „Chcela by som sa s tebou pohovárať. Mohla by som...?“

Ginny okamžite prikývla pootvoriac dvere do korán, aby ju vpustila a voviedla ju do obývačky. Skúmavo ju pozorovala a skúšala uhádnuť, čo tak asi od nej chce, kým pripravovala čaj a sušienky, aby ju mohla niečím skromným pohostiť. Keď si k nej konečne prisadla, zvedavá viac ako kedykoľvek predtým ju vyzvala, aby sa konečne rozhovorila.

„Ide o tvojho brata, Rona,“ začala nesmelo Lavender, pohrávajúc sa s malou lyžičkou v rukách, lebo len chvíľu predtým si zamiešala svoj rumančekový čaj.

„Ale... on tu nie je,“ odvetila zarazene Ginny, nechápavo na ňu hľadiac.

„Ja to viem, išiel do rezervácie, k drakom.“ Lavender sa pri tých slovách zamračila. „Sama som bola toho iniciátorkou, hoci to teraz ľutujem.“

„Prečo?“ Ginny vôbec nechápala, čo tým chcela povedať a kam vlastne mieri. Bola z nej viac ako len zmätená.

„Vieš, ide o to, že ja Rona stále ľúbim. A potrebujem tvoju pomoc,“ hlesla a zdvihla k nej zrak, ktorým doteraz až príliš pozorne skúmala ošúchanú vzorku na ich tmavohnedom koberci.

Ginny sa oprela v kresle, zahryznúc do kakaovej sušienky. „Moju pomoc? V čom?“

A Lavender si hoci nesmelo a hanblivo otvorila pred ňou vlastnú dušu i city, len aby si ju naklonila na svoju stranu a získala tak aspoň jedného jediného spojenca, ktorý jej mohol pomôcť. A ona verila, že Ginny ako Ronova sestra to dokáže.

Pustý hrad na vysokej skale vyzeral v červenkastých lúčoch zapadajúceho slnka ešte pustejšie ako obyčajne. Tráva okolo neho bola spálená mrazom tam, kde prešla tmavá postava zahalená od hlavy po päty v čiernom plášti, otrhanom pri okrajoch rukáva a spodnom leme na franforce. Jeho myseľ bola celkom pokojná. Zastal na blatistej ceste a kaluž vody, ktorá sa nachádzal priamo pod ním v krátkom okamihu zamrzla. Kryštáliky ľadu postriebriili i kamienky roztrúsené po okrajoch cesty.

Postava pod plášťom narovнала mierne zhrbené plecia a zdvihla hlavu trochu vyššie. Lúč svetla, ktorý ju na malý moment ožiaril sám potemnel, keď sa dotkol slizkej, akoby rozleptanej zelenkavo sivej pokožky bez kontúr pier, s vypúlenými očami, bez rias i obočia, so rozčapeným nosom. Nasal do seba vzduch, akoby vetril. Chvíľu tak zotrval, celkom nehybne a potom sa znova sklonil, zhrbil. Jeho pohľad padol na striebnistú zamrznutú plochu kaluže, v ktorej sa odrážala jeho ohavná podoba kedysi príťažlivej tváre.

„Strážca smutných duší,“ pomyslel si a z hrdla sa mu vydral nešťastný, kvílivý zvuk. „Nájdem ťa!“ zasipel, zahľadiac sa na tmavnúcu oblohu pred sebou. „Neujdeš mi ďaleko. Skôr, či neskôr sa stretieme zas a svojmu osudu neunikneš. Nemáš na výber!“ hovoril zreteľne, ale šepky, skôr sám pre seba. Bol posledný svojho druhu i vďaka tomu, že ten mladý drak rozhýbal a rozozvučal srdce zvona. A on nepochyboval, že to bolo kvôli mladej žene, ktorá stále po jeho boku, keď za ním prišiel. Možno keby jeho city k nej, ktoré z neho priam hmatateľne cítil, a ktoré z neho vyžarovali neboli také silné,

mohlo byť azda po všetkom a on by sa bol odobral na večný a snád' i zaslúžený odpočinok. Namiesto toho bol stále tu a pasoval sa so svojím osudom.

Chybu, ktorú pred rokmi spravil, keď nechtiac zavinil bratovu smrť oľutoval už dávno. Ľutoval ju každý deň a neprestal si to vyčítať. Stačilo sa rozhodnúť inak a jeho život mohol byť celkom iný. Celé roky si vravel, aké je to nespravodlivé, ale čo mohol robiť?

„Jules,“ vyslovil svoje meno potichu a jeho telo zvláštne zavibrovalo, akoby ho tá spomienka bolela viac ako všetko, na čo si ešte dokázal zo svojho ľudského života spomenúť. Jules-Louis, tak sa kedysi volal. Kedysi, keď sa ešte mohol nazývať človekom. Teraz však meno nepotreboval. Patril do temného sveta duchov, kde vládol svojou rukou nad všetkými svojho druhu. Prezývali ho aj Šedý, ale Sivý dementor, ale už ani tým nebol. Tým, že sa zvon rozochvel, jeho plášť sčernel. Možno za to mohol nevýslovný hnev, ktorý cítil voči človeku, ktorý ho rozozvučal. Možno žiaľ za svojimi druhmi. Celkom presne to nevedel, pretože vtedy sa úplne prestal zaoberať vlastnými pocitmi, tými, ktoré ešte ovládal, tie, ktoré dokázal ešte rozoznať. Teraz nerozoznával a necítil nič okrem hnevu, pomsty a túžby po pokoji.

Keď znova vykročil v chladných očiach sa mu zračilo jasné odhodlanie. Skoncuje s tým mladým mužom a on bude musieť prijať svoj životný údel. Či už chce, alebo nie! Nedá mu na výber tak, ako nedal jemu na výber Temný pán, ktorý ho stvoril. Teraz bol rad na ňom ...

Onedlho malo svitať. Draco si vychutnával posledné okamihy v náručí azda tej najkrajšej rusovlásky na svete. Na perách mu pohrával nezbedný úsmev, keď sa sklonil k jej perám a vtisol jej na ne bozk. Hermione sa spomedzi pootvorených pier vydral slasťný vzdych a pritúlila sa k jeho horúcemu telu ešte bližšie. Draco ju spokojne objal a jeho prsty prechádzajúc jej po zamatovej pokožke chrbta sledovali jeho nežnú krivku, zastaviac sa nad okrúhlym zadočkom.

„Musím ísť,“ zašepkal jej do vlasov, keď sa jeho pery obtreli o jej lícnu kosť. Jeho dych ju poštekľil pri uchu a ona nespokojne zamrňala ako mača, ktoré vyrušia uprostred leňošenia.

„Tak skoro?“ hlesla rozospato, klipkajúc očami.

„Pomaly svitá,“ odvetil, upierajúc na ňu svoj vrelý pohľad azúrových očí.

Hermiona ho len pevnejšie objala, zaboriac si tvár do jeho hrude a započúvajúc sa do pravidelných úderov jeho srdca. Bolo to také nespravodlivé, že mohli byť spolu len pár krátkych hodín! Chcelo sa jej vykričať svoju bolesť, hnev i beznádej do celého sveta! Ale nemohla to spraviť. Nemohla naň momentálne ani len uprieť pohľad, aby jej nevyčítal z očí ako sa trápi. A mohla za to všetko len a len ona. Nikdy jej nič nevyčítal a ona vedela, že nikdy ani nebude. Niesol svoj údel statočne a bol pripravený na neodvratný koniec, ako sa zdalo. Lenže ona nie! Tak veľmi túžila po tom, aby sa stal nejaký zázrak! Ani len v tých hlúpych knihách, ktoré hltala celý svoj život nenašla celkom nič! Čo ich teda malo zachrániť?! Bola zúfalejšia ako kedykoľvek predtým, o to viac, že tie stupídne hodiny sa stále čoraz viac blížili oboma ručičkami k dvanástke.

Koľko krát sa preto už naplakala... Ani Harry jej nedokázal pomôcť a utešiť ju. Preto vzal tie hodiny k sebe, aby ich nemala na očiach ako pripomienku svojej nemohúcnosti.

Draco ju naposledy vrúcne pobozkal a vymanil sa z jej objatia. Ako vždy ho pri premene sledovala. Ten pohľad ju fascinoval. Kúzlo premeny bolo jednoducho dokonalé a žiaľ, nedalo sa zlomiť, ani zrušiť. Len čo sa obrovský karmínový drak zniesol späť k jazeru a zaliezol do jaskyne, vrátila sa do zrubu, obozretne sa otočiac. Mala nejasný pocit, aby ich niekto chvíľu pozoroval, ale nezbadala celkom nič. Celá dračia rezervácia bola ponorená v šere a ranej hmle vplyvom sychravého počasia a ako sa zdalo, všetci spali. Ešte i ostatní draci. A preto sa i ona schúlila ešte do vyhriatej postele a dovolila únave, ktorá morila jej telo, aby jej spánok znovu privrel viečka, kým sa celkom nerozvidnie.

Ráno, keď kráčala zo spoločných raňajok s Harrym, bola zamyslená viac ako obyčajne. I pri raňajkách civela neprítomne do prázdna a Harry sa ju márne skúšal rozveseliť. Sám mal mizernú náladu. Bol vyvoleným, ale nedokázal si poradiť s kúzlom, ktoré opantalo Draca Malfoya. Tak aký Vyvolený?! Bol nahneván sám na seba a na svoju nemohúcnosť. O to viac, že ani Hermiona s Dracom sa nevrátili z hradu so žiadnou dobrou správou. Len nedávno priletela akási sova a doniesla Hermione list. Tá ho rýchlo prečítala a pokrútila hlavou.

„Je to všetko márne,“ vzlykla nešťastne oprúc sa hlavou o Harryho plece.

„Kto písal?“ ozval sa Harry zvedavo a ten list mu pripomenul to, že jej ešte stále nepovedal o Ronovom príchode.

„Dracov strýko. Nevie nám pomôcť,“ hlas sa jej zachvel rovnako ako i ruka, v ktorej pevne zvierala kus popísaného pergamenu. „Čo budeme robiť Harry? Ja nechcem, aby ... aby ...“ prestala vravieť, pretože teraz sa jej už chvela i spodná pera.

Harry na to nemohol povedať celkom nič, pretože sám nebol o nič múdrejší.

„Neprežijem to, ak stratím i jeho! Nesmiem to dopustiť! Niečo sa predsa musí dať robiť! Do kotla!“ zahromžila, zatiaľ čo sa jej z očí neprestávali rinúť slzy zúfalstva.

„Ešte máme čas,“ snažil sa jej dodať aspoň štipku nádeje Harry, hoci on sám ju nanešťastie nikde nevidel. „Niečo predsa musí existovať, čo by mu ...“

Hermiona však odmietavo pokrútila hlavou. „Zjavne nie, Harry. Inak by sme na to boli už dávno prišli, či nie? Okrem toho, podľa Noxissa by nás mohol ten Strážca, za ktorým sme šli na ten starý hrad prenasledovať. Čo ak nás tu nájde? Čo ak zmení Draca v niečo horšie, ako už je?“ opýtala sa, smrkajúc si nos do vreckovky, ktorú jej podal.

„Tak potom sa bude musieť najprv postaviť mne!“ odvetil, ale ona znova len pokrútila hlavou.

„Som ti nesmierne vďačná, že stojíš pri mne. Bez teba by som to Harry asi nezvládla,“ zaševalila. „Musím ten list ukázať Dracovi. Dúfam, že mu nebude prekážať, že som ho otvorila prvá, ale bol adresovaný i mne,“ hlesla. „Noxiss sem chce prísť. A pýta sa, či to Draco povedal rodičom. Súhlasím s tým, že by mal. Ved' nevieme, či ... či ...“

„Hermiona, prestaň sa trápiť!“ okríkol ju, hoci to spravil najmiernejšie ako len vedel. Ale ako ju mal upokojiť, keď nemal nič, čím by jej mohol pomôcť? Okrem toho, tá správa o Ronovi tiež nebola v tejto chvíli tiež dobrá ... ale musel jej to konečne povedať.

„Aby som nezabudol,“ šepol, keď sa trochu pozbierala. „Ron je na ceste sem.“

Hermiona naňho vytreštila svoje uplakané hnedé oči farby horkej čokolády a neveriaco sa spýtala: „Prosím?!“

„Je to tak, je na ceste sem. Ginny mi písala,“ vysvetlil. „Hermiona, možno sa mýlim, ale určite to dobre dopadne a my na niečo prídeme! Uvidíš.“

Hoci boli Harryho slová presvedčivé, mýlil sa. Aspoň v jednom. Ron, ktorý bol už pár hodín v rezervácii ich pozoroval so zúženými očami od lesa. Hnev, ktorý v ňom kypel prekročil azda i únosnú mieru a on sa potreboval najprv upokojiť, keď chcel za nimi ísť.

S trpkosťou v srdci si spomenul na obraz, ktorý sa mu bolestivo vryl do pamäti azda navždy. Hermiona ležiaca v náručí Draca Malfoya v jednej posteli, obaja celkom nahí. Nič horšie si už azda ani nedokázal predstaviť. Zradila ho. Jeho kamarátka a láska v jednej osobe ho zradila tým najhorším možným spôsobom, aký len existoval a s človekom, ktorého nenávidel najviac na svete. S odporným, slizkým slizolinčanom, povrchným hlupákom bez srdca. Cítil sa horšie, akoby mu vrazila dýku do chrbta. Ani sám si neuvedomil moment, kedy sa plavne pohol vzduchom a dostal sa k nim. K svojim dvom najlepším priateľom, spoluvinníkom, zradcom. Ako sa totiž zdalo, Harry o všetkom vedel. A očividne to schvaľoval.

„Zdravím vás,“ oslovil ich hlasom chladným a ostrým, neúspešne v sebe potláčajúc hnev.

Hermiona s Harrym sa prekvapene otočili pri zvuku jeho hlasu a on pocítil neskutočné zadostučinenie, keď uvidel v jej očiach strach zmiešaný s pocitom viny, ktorý sa odrážal i v jej tvári. V tej chvíli mu nezišlo na um nič lepšie ako to, že za svoju zradu musia byť potrestaní ...

16. kapitola - Pretváarka

*R*on sa odrazu akoby mávnutím čarovného prútika upokojil. Mohla za to lešť, ktorá mu v tom okamihu zišla na um. Udrie a pomstí sa, ale bude to v tej najneočakávanejšej chvíli a bude to o to horšie a bolestnejšie. Ani sa len nepozastavil a nezhnusil nad tým, čo mu tak zákerne napadlo. Momentálne myslel len na jedno. Na svoju pomstu a na pošpinenú hrdosť a česť.

„Ako ste sa mali?“ opýtal sa i hlasom zmeneným na nepoznanie, hoci neznel tak celkom spokojne a bezstarostne, ako by si bol prial.

„Fajn,“ zahabkali svorne, premeriavajúc si ho od hlavy po päty.

„Kedy si prišiel?“ opýtal sa Harry a usmial sa na svojho priateľa.

„Och, no... len nedávno,“ odvetil a opätoval mu nasilu úsmev, hoci si myslel niečo celkom iné a nevedel sa dočkať chvíle, kedy im ten ich zotrie z tvári.

„Obaja ma považujú za obyčajného hlupáka, keď si myslia, že ma prekabátia, alebo čo?“ uvažoval znechutene v duchu a vytešoval sa z pripravovanej pomsty.

„Ako ste na tom s pátraním?“ vyzvedal priateľsky.

„Zle, veľmi zle,“ prezradila mu Hermiona, stále sa červenajúc.

„To ma mrzí,“ povedal, hoci to vôbec nemyslel úprimne a zamračil sa. „Myslel som, že to bude ľahké, ale zdá sa, že nie je. Pri tvojej šikovnosti Harry a s tvojimi vedomosťami Hermiona,“ hlesol, akoby im náročky vyhadzoval na oči ich prednosti, ktoré im boli v danej chvíli celkom na nič.

„Aj my sme si to mysleli,“ priznal Harry rozpačito, uvažujúc, ako to celé jeho kamarát myslel.

„Je v rozpakoch,“ uvažoval Ron, zazerajúc naňho. „Snáď si myslel, že na tú frašku neprídem? A on ich ešte kryje! A to si vraví priateľ?!“ Jeho myšlienkové pochody sa stále točili iba okolo jedného. Okolo pocitu krivdy a zrady, ktorú v tej chvíli cítil a nemohol prestať na to myslieť. Ich zrada bola preňho bolestivejšia ako čokoľvek iné.

„Ron?“ ozvalo sa už zďaleka a všetci otočili hlavu za Charlieho hlasom. Ron sa od nich vzdialil a podišiel k svojmu bratovi. A zatiaľ, čo sa oni rozprávali, Harry i Hermiona sa potichu dohadovali.

„Mala by si mu povedať, že teraz chodíš s Dracom,“ šepkal jej Harry do ucha. „Ak sa to dozvie od niekoho iného, neviem, ako to zoberie. Nikdy ho nemal rád. A neodpustil mu ani potom, čo ti zachránil život. Dvakrát,“ pripomenul jej dôrazne.

„Viem, a mrzí ma to o to viac,“ vyjachtala. Oči mala lesklé, ale ostali suché. Spomenula si na všetku tú lásku, ktorú niekedy cítila k Ronovi, a ktorú teraz preniesla na Draca. Zdalo sa jej, že ho miluje väčšmi ako milovala Rona a preto výčitky, ktoré ju zahrnuli boli o to horšie. Naozaj bolo vari možné, aby milovala niekoho viac, hoci si myslela, že to jej ťažko skúšané srdce len ťažko znova dokáže?

Ron sa k nim vrátil a Hermiona ho požiadala, či by sa s ňou nešiel prejsť. Všimla si, že jej milovaný drak vyšiel zo svojho úkrytu v jaskyni, no neopustil ho úplne. Chvíľu ich skúmavo pozoroval, a keď videl, že sa nič nedeje, zaliezol späť.

„Čo sa deje, Hermiona?“

Hermiona sa neustále červenala v tvári a keby vedel, že je to kvôli nemu a nie kvôli tomu kreténovi, bol by to považoval za rozkošné. Ale ona pohľadom jednoducho zabiehala k jaskyni, odkiaľ i on videl na malú chvíľu vykuknúť červeného draka. Musel uznať, že Malfoy vyzeral v tomto „prestrojení“ ozaj hrozivo.

„Som rada, že si tu,“ povedala pre začiatok a bola to skutočne pravda. Možno by svoje slová volila opatrnejšie, keby vedela, na čo sa jej priateľ chystá.

Ron sa len pousmial. Ani za máčny mak nemohol veriť, že to myslí úprimne a ani nechcel. Ako mohol, keď mal pred očami obraz z dnešného skorého rána? Keby bol vedel, čo ho tu čaká, nikdy by nebol poslúchol radu Lavender Brownovej. Ale obraz Hermiony v Dracovom objatí ... bolo to príliš čerstvé a príliš bolestné. Vari sa mu chcela priznať s týmto? Že jeho miesto v srdci, ktoré mu roky patrilo teraz zaberá niekto iný? Jeho výraz tváre stuhol, keď tvrdohlavo zaťal zuby.

„Musím ti niečo povedať,“ vyjachtala a on si nemohol nevšimnúť odhodlanie v jej očiach, keď naňho pozrela. Vedel, že sa tomu nebude dať vyhnúť a on ju takto stratí raz a navždy.

„Á-áno?“ ozval sa zajakavo, otočiac sa jej radšej chrbtom.

„Ron? Môžeš sa prosím otočiť, keď sa s tebou zhováram? Nechcem sa rozprávať s tvojim chrbtom,“ poprosila, ale on akoby skamenel a nereagoval. Až keď začula ako si povzdychol a pomaly sa otočil, pozrúc na ňu akýmsi tvrdým pohľadom, telom jej prešla čudná triaška. Podvedome si uvedomila, že to bol strach, ktorý v tej chvíli pocítila.

„Tak, hovor,“ vyzval ju a i jeho hlas bol ako ostrie britvy. Ron sledoval ako otvorila ústa a znova ich zavrela. Až potom konečne prehovorila a jej hlas znel slabo a neisto ako šum lístia v povetrí.

„Mal by si vedieť, že ja a ...“ Hermiona sa zasekla a otočila sa za zvukom, ktorý sa jej ozval za chrbtom. Znelo to ako zvuk, keď sa niekto premiestňuje. A naozaj. Neďaleko od nich sa objavil sám Noxiss Malfory.

„Pán Malfory?!“ vyvalila naňho prekvapene oči a zahabkala. „Nečakali sme vás tak skoro,“ vysvetlila a celkom zabudla na Ronovu prítomnosť i na svoje rozhodnutie konečne mu prezradiť tajomstvo, ktoré ju ťažilo.

Noxiss sa poobzeral okolo seba. Pred sebou mal obrovské hory so zasneženými vrcholkami a musel si pripomenúť, že Rumunsko je ozaj úchvatná krajina. Veď odtiaľ pochádzala aj legenda o Transylvánii a jej temnom grófovi Draculovi. Z jeho úvah ho vyrušil melodický, ženský hlas, ktorý poznal veľmi dobre. Otočil sa o stoosemdesiat stupňov a pozrel priamo do tváre peknej rusovlásky.

„Slečna Grangerová, tak rád vás vidím,“ pozdravil ju a venoval skúmový pohľad i Ronovi. „Pán Weasley.“

Ron odzdravil, ale Noxiss si všimol, že ten mladý duch sa netvári príliš priateľsky a uvažoval, či si to Hermiona všimla tiež.

„Čakali sme vás, ale nie tak skoro,“ vysvetlila. „Prišli ste predpokladám za Dracom.“

„No, keďže je z neho teraz drak, skôr za Harrym. Niečo ma napadlo a dúfal som, že vám môžem aspoň nejako pomôcť,“ prezradil. „Môžete ma k nemu zaviesť?“

„Samozrejme,“ povedala a všetko, čo venovala Ronovi bol letmý, ospravedlňujúci pohľad.

„Na čo ste teda prišli?“ vyzvedala, keď viedla vysokého, tmavovlasého muža za svojim kamarátom. Uvedomila si, že i teraz po toľkom čase je pre ňu ťažké uveriť, že tento chlap má spoločnú krv s Luciusom Malfoyom.

„Prezradím vám to, ale chcem počkať, kým sa k nám nepridá i pán Potter. Dúfam, že vám to neprekáža, neberte to ako urážku, len ...“

„Nie, je to v poriadku. Prepáčte mi moju zvedavosť, alebo skôr horlivosť? Ide o to, že sme bezradní a vy ste nám vliali do srdc novú nádej, nech je to čokoľvek, čo vás osvietilo, snád' to pomôže,“ ospravedlnila sa a líca jej jemne zružoveli. Pripomenula si, že by si mala dávať občas pozor na tú svoju prehnanú zvedavosť. „Harryho zrub je tam vzadu, pod lesom,“ povedala a vystrela ruku, ukazujúc mu, kam majú namierené.

Keď k nemu podišli, zaklopala a zavolala na Harryho. Vôbec si nevšimla, že Ron ich celý čas nasledoval, poslušne ako baránok, ale o to s väčšou nevôľou, ktorú len ťažko skrýval. Len chcel vedieť, čo vymyslia a dúfal, že sa im nepodarí vyhútať nič, čo by tomu blondávemu hlupákovi pomohlo.

„Pán Malfoy,“ pozdravil ho srdečne Harry a stisol mu podávanú ruku. „Očakávali sme vás. Hermiona mi prezradila, že máte možno nejaký nápad, čo sa týka Draca. Je to pravda?“

„No, niečo ma napadlo, ale neviem, či to bude také prevratné, aby mu to pomohlo, či zachránilo život. Nesmieme však hádzať flintu do žita, tak sa to vraví, nie?“ opýtal sa, podajúc Harrymu svoj hnedý cestovný plášť, sadajúc si za hrubo opracovaný drevený stôl.

„Dáte si niečo?“ opýtal sa Harry skôr ako si sadol, a keď Noxiss prikývol a požiadal ho o šálku dobrého čaju, postavil do kotlíka nad oheň dosť vody, aby bolo aj preňho a Hermionu. O malú chvíľu došiel do zrubu i Charlie Weasley a zoznámil sa s ďalším hosťom, pričom nezabudol podotknúť, že tu začína byť rušno ako na vlakovej stanici v deň začiatku školy. On si prisadol k nim, zatiaľ čo Ron sa uvelebil v kresle v kúte zrubu, zvedavo ich počúvajúc a pozorujúc.

„Tak? Horíme zvedavosťou, pán Malfoy. V poslednom čase sa tu dejú čudné veci a je načase dať všetko do poriadku,“ nadhodil Charlie, odchlipnúc si zo svojho čaju.

„Ako som vravel, teda písal vám Hermiona,“ opravil sa chytrý, „veľmi som dúfal, že to stretnutie s výrobcom hodín nebude pasca, ale opak bol pravdou. Sklamalo ma to azda ešte viac ako vás, lebo Draca som si za ten čas obľúbil a nemôžem sa zmieriť s tým záverom, že mu nie sme schopní nejakú pomôcť.“

„Takže viete, ako sa všetci cítíme,“ priznal skleslo Harry.

„Samozrejme. Ale vráťme sa k Julesovi, alebo teda tomu Strážcovi. Už si zrejme vybral svoju obeť. Draco sa o to vlastne zaslúžil sám, keď spustil zvon a letel priamo za ním, aby mu pomohol, čo sa nestalo. Mali ste veľké šťastie, že ho nepremenil už vtedy,“ povedal, pozerúc sa ľútostivo na Hermionu.

Hermiona sa pri tých spomienkach striasla a Ron zlostne prižmúril oči. „Už mohlo byť po všetkom?! To snáď nie je pravda, že z toho vyviazol!“ pomyslel si, vôbec neberúc do úvahy fakt, že Hermiona, ktorú tak miloval, bola vtedy s ním.

„Je pravda, že by ich mohol sledovať až sem?“ opýtal sa zamračene Charlie, ktorému sa tá predstava očividne nepozdávala.

„Obávam sa, že áno,“ podotkol. „Pravdepodobnosť toho je veľmi vysoká.“

„Ale ako ho nájde? Nevie, kde predsa sú,“ nechápal Charlie.

„Zrejme tak, ako našiel Draco jeho, alebo sa mýlim?“ opýtal sa Harry a Noxiss iba prikývol.

„Presne tak Harry. A preto ma napadlo, že ak sa nám nepodarilo zničiť ten zvon – a povedzme si pravdu, nikdy som ani neveril, že by to bolo práve v tomto – mohli by sme sa pokúsiť zničiť práve jeho! Samotného strážcu!“

Harry sa zamračil. „Veď nepoznáme žiadne kúzlo na jeho zničenie. Jediné, čo mohlo dementorov zničiť bol zvuk toho zvona. A stále mi nejde do hlavy, prečo nezahynul pri tom i on.“

„Možno preto, že ho nejaké kúzlo chráni,“ vmiešala sa do rozhovoru i Hermiona, ktorá doteraz len ticho počúvala.

„Možno je to tak,“ prikývol Noxiss. „A i keď nejestvuje nijaké kúzlo, ktoré by bolo známe na zničenie dementora, nejaké stále môžeme vymyslieť. Tak to predsa funguje od nepamäti.“

Jeho nadšenie prinieslo viac, ako len dúfali. Nápad, ktorý sa uňho zrodil bol síce tak povediac - pritiahnutý za vlasy, ale nikomu ani len nenapadlo, že by to bolo nemožné. Stačilo len veriť a dúfať, že sa to podarí. A i keby Draca ten Strážca nevyhľadal, Harry bol rozhodnutý spraviť tak sám, len čo vymyslia potrebné kúzlo, aby predišiel zbytočným komplikáciám. Aj tak boli ľuďom v rezervácii už teraz zaviazaný. Nechcel im pridávať ďalšie starosti tým, že by sem dovolil prísť tomu Strážcovi. Telo mu zavibrovalo zvláštnym napätím a radostným očakávaním, ktoré mu v žilách rozprúdilo búrlivejšie vlastnú krv. Ľutoval, že mu samému nenapadlo zapodievať sa zničením Strážcu, ale bol rád, že to zišlo na um aspoň Noxissovi. Jeho nadšenie pre synovcovu záchranu vlialo všetkým do srdc novú nádej. Dokonca i Charliemu, ktorý sa priznal, že by mal rád vo svojej zbierke takého úžasného a jedinečného draka.

Draco sa premenil i túto noc ako každú inú, ale dnes za Hermionou nešiel. Nemohol, keď tu bol ten ryšavec Weasley. Namiesto toho sa rýchlo obliekol a sadol si na breh jazera, civiac na jeho pokojnú, lesklú hladinu, v ktorej sa odrážalo samo atramentovo čierne nebo posiate hviezdami okolo striebriстого mesiaca. A hoci bol trochu sklamaný, že mu stále nedokázala povedať o ich vzťahu, potešil sa, keď začul jej kroky.

Keď si k nemu prisadla, objal ju okolo pliec, vtisnúc jej na pery vrúcny, no krátky bozk.

„Nehneváš sa na mňa, však?“ opýtala sa zahanbene, skloniac hlavu a zahľadiac sa na ich prepletené prsty rúk.

„Ako by som mohol, blázonko,“ zašepkal jej do vlasov, nadýchnuv sa jej omamnej vône.

„Chcela som to spraviť, ale vtedy sa objavil tvoj strýko a ...“

„Viem, je to v poriadku. Spravíš to inokedy. Vari na tom záleží, keď sme spolu? Okrem toho, veď je to len duch,“ zašomral.

„Áno, ale je to môj priateľ. Nezaslúži si, aby som sa k nemu takto zachovala.“

„Hermionka, netráp sa,“ šepol nežne, pohladiac ju hánkami prstov po tvári. „Radšej mi povedz, na čo Nox prišiel, dobre?“

Hermiona mu v krátkosti rozpovedala, čo sa udialo od Noxissovho príchodu a nezabudla mu spomenúť, že Strážca im je zrejme v päťách, rovnako ako i to, aký nápad dostal jeho strýko. Draco to nechcel nijako komentovať, ale nezdalo sa mu to ako priveľmi dobrý plán. No povedal si, že radšej nejaký ako žiadny a trochu ho to upokojilo. I keď za všetok pokoj, ktorý sa v ňom rozhostil mohla

práve tá drobná, štíhla osôbka sediaca vedľa neho, opierajúca sa mu hlávkou o rameno. Mohol byť vari šťastnejší, ako už bol, s vedomím, že opätuje jeho lásku? Pousmial sa a spokojne si vzdychol.

Keď Hermione oťaželi viečka únavou napriek predsavzatiu vytrvať v bdelosti až do svitania, Draco ju opatrne vzal do náručia, aby ju náhodou nezobudil a odniesol ju späť do zrubu. Uložil ju do postele a ľutoval, že dnes v noci sa musí vrátiť do svojej pustej jaskyne. Ale kým Ron Weasley nevie o nich pravdu, bolo to tak lepšie. Venoval jej posledný bozk na čelo, poriadne ju prikryl a vytratil sa do noci. Netušil, že sa naňho upiera nenávistný pohľad bývalého Hermioninho priateľa, ktorý sa nevedel dočkať dňa, kedy sa mu pomstí za to, že zákerne zviedol jeho priateľku.

17. kapitola - Prezradené

Chromné dračie telo ležalo schúlené v jaskyni, ktorá sa mu občas zdala byť pritesná. Hľadel smutným pohľadom svojich modrých jašterích očí von, obdivujúc majestátnosť tunajšej prírody. Letný mesiac august sa chýlil pomaly ku koncu a na vrcholky hôr mali už svoje biele snehové klobúčiky. Uvažoval nad tým, či by si tam nemohol zaletieť. Hoci aj dnes.

„A veru idem,“ pomyslel si a vyliezol z jaskyne, keď zachytil Hermionin spýtavý pohľad. Vyceril na ňu svoje biele tesáky v akomsi dračom úsmeve a prihovoril sa jej.

„Idem si trochu zalietieť. Ak ma zbavíte tej kliatby, inú možnosť už mať nebudem,“ povedal naoko spokojne, keď k nemu podišla, hoci tušil, že to nedopadne celkom tak, ako by si bol želal.

„Dávaj na seba pozor, dobre?“ požiadala ho prosebne a rukou sa nežne dotkla jeho ňufáka. Potom odstúpila, keď drak rozťahol blanovité krídla a ona mala na chvíľu pocit, že sa nad ňou rozprestiera obrovský červený stan. Chvíľu sa za ním dívala, kým sa obrovský drak na modrom nebi nezmenil na malú bodku, keď vystúpil čo najvyššie a potom sa vrátila k Harrymu, sediacemu pred zrubom spolu s Noxissom.

„Mýlim sa, alebo je to len môj dojem, že slečne Grangerovej na mojom synovcovi záleží?“ opýtal sa pošepky Noxiss a Harry prikývol.

„Nemýlite sa. Nechcem, aby bola nešťastná. Neviem, čo sa s ňou stane, keď stratí i jeho. Bojím sa, že by to nemusela uniesť. Zdá sa mi, že puto, ktoré ju spája s Dracom je silnejšie a pevnejšie.“

„Tak to aby sme začali pracovať na tom kúzle, či nie?“ zahundral Noxiss pod nos a vrátil sa späť do zrubu nasledovaný Harrym.

Svetlo, ktoré rozlievalo jas po celej miestnosti ožarovalo nahrubo pozbíjaný nábytok, starú vyšúchanú podlahu a množstvo pergamenov a kníh, ktoré boli porozkladané po stole. Keď k nim dorazila i Hermiona, už boli zabratý do rozhovoru o jednotlivých kúzlach, ich moci a účinkoch.

„Dúfam, že veľmi nemeškám,“ pozdravila ich neveselým úsmevom, ktorý jej v poslednej dobe bolo na tvári vídať častejšie, ako by si bol Harry prial.

„Ani nie, vlastne sme len začali,“ ubezpečil ju Harry.

„Dobre, myslím, že by sme mohli hľadať niečo, čo trochu súvisí s kúzlom Patronus. Je dobré, že máme v rukách aspoň niečo, od čoho sa môžeme odraziť.“

„Iste, ale Patronus je predsa len chrániace kúzlo a tak by som navrhovala, aby sme uvažovali nad niečím, čo by mohlo súvisieť s neodpušiteľnou kliatbou Avada,“ šepala, čakajúc ako sa zatvária, pretože predsa len išlo o jednu z neodpušiteľných kliatob. A to, že sa vykoná na temnej bytosti akou je dementor nevyučuje ani nezmiernuje jej smrtiaci účinok.

Noxiss sa zamračil, uvažujúc nad jej slovami, zatiaľ čo Harry na ňu hľadával so záujmom.

„Myslím, že by to nebolo celkom na škodu, ale skôr by som uvažoval nad kúzlom, ktoré nie je neodpušiteľná kliatba. Počuli ste už o kúzle Ocsulo morte?“ opýtal sa ich, no obaja pokrútili hlavami.

„Je to kúzlo, alebo teda skôr kliatba, ktorá pomaly vymizla z povedomia čarodejníkov, lebo ju nahradili novšie a lepšie kúzla. Je to kliatba odvodená od známeho bozku dementora. Ako ste iste pochopili, ide o bozk smrti. Preto ten názov. Zatiaľ čo dementor vás pri svojom bozku zbaví duše a tak vás zabije, táto kliatba má podobný účinok. Vypudí dušu z tela a zabíja človeka. Je mierená priamo na srdce a preto je jej účinok nezvratný.“

„To je zaujímavé,“ šepala zaujato Hermiona, podopierajúca si rukou bradu. Samozrejme vedela o vzniku kúzel všetko, čo sa dalo vyčítať z kníh, ale ako sa ukázalo, ani zďaleka to nebolo obsiahnuté v celkovom množstve a hĺbke vedomostí.

Celý deň strávili nad knihami a vymýšľaním kúzel, ktoré by im mohli pomôcť, ale keď sa schýlilo k večeru, mali v rukách len jedinú, ktorá bolo ako tak prijateľné a to nestačilo. A nemali ho ešte ani len vyskúšané. Do postelí si líhali neskoro v noci a pokojný spánok nie a nie prísť. Všetci mali pred očami hodiny a ich ručičky, pomaly, no isto blížiac sa do svojho cieľa.

Draco ostal v horách celý zvyšok dňa. Našiel si pekné miesto v skalách, kde zložil svoje mohutné telo a pozoroval svet okolo seba. Bolo tu tak krásne. Drsná rumunská príroda ho vábila svojim nevšedným čarom, ale i tak by bol dal všetko za to, aby mohol byť u nich doma, v Anglicku. Srdce ho čoraz viac ťahalo domov a jeho myšlienky patrili rodičom častejšie ako kedykoľvek predtým. I hnev, ktorý ešte kedysi pociťoval voči otcovmu správaniu sa kamsi vytratil. Lucius pred nimi uznal, že bolo veľkou chybou vydať sa v šľapajách lorda Voldemorta, a že kvôli tomu napáchal viac škody ako úžitku, zvlášť preto, že to, čo robil, nepovažoval za zlé, ak sa to týkalo dobrej veci. Uznal, že sa mýlil a chcel sa polepšiť, čo bolo pre jeho syna viac, ako mohol od svojho prísneho, tvrdohlavého otca očakávať.

Spomenul si i na matku, ktorá sa oňho vždy priam úzkostlivo obávala a dozerala naň s takou obrovskou láskou, že sa to priam nedalo zniesť. Jej modré oči a plavé vlasy s jemnou bledou pokožkou a materinským objatím vystriedali nežné, mandľové oči a kučeravé vlasy s milujúcim objatím, iným, než bolo to materinské. Pred očami sa mu vynorila tvár Hermiony a on nemohol nič viac, len si ticho povzdychnúť. Kedysi si myslel, že jeho budúcnosť je dopredu naplánovaná a on bude kráčať v otcových stopách, no teraz ... Teraz bolo všetko inak.

Hermiona naňho včera znova naliehala, aby napísal rodičom a priznal im celú pravdu. Vedel, prečo nalieha. Bála sa, že i Noxissov nápad bude len výkrikom do prázdna a on sa zmení v to, čo by chcel najmenej zo všetkého. Mal len dve možnosti. Buď ostane navždy zvieraťom, vo svojej terajšej podobe, alebo ho nájde ten Strážca a premení ho na svoju podobu, len aby on mohol konečne nájsť svoj pokoj. Nebolo to spravodlivé. Vôbec. Ved' obetoval svoj život, celkom bežišne a z lásky a dostal

krutú ranu osudu namiesto toho, aby bol ovenčený nejakým úspechom a odmenou. Keď sa tak nad tým zamyslel, musel uznať, že svoju odmenu napokon dostal. Mal Hermionu, získal si jej srdce a to bolo viac ako kedy len mohol očakávať. Bola jeho a navždy mu bude patriť, bez ohľadu na to, že pred tým milovala toho ryšavca.

Sklonil hlavu a zadíval sa na svoje mohutné laby. Pazúrom zadumane škrabkal po tmavosivej skale, na ktorej sa vytvárali jemné ryhy. Dlhو uvažoval nad tým, či by nebolo múdre, keby po sebe na tomto svete niečo zanechal. Niečo, čo by dokazovalo, že nežil nadarmo a že vôbec žil. No nebolo by to nádherné, keby Hermiona nosila pod srdcom ich dieťa? Chlapčeka ... alebo radšej dievčatko. Bolo by rovnako múdre a krásne ako ona a možno šikovné ako on. Malo by jemné plavé, alebo gaštanové vlásky a na perách jej smiech ... Drakovi sa v hrudi ozvalo tiché, no smutné zavrnenie, keď si skladal hlavu na predné laby.

„Nie,“ pomyslel si zúfalo, „to by som jej nemohol spraviť.“ Vedel, že mu niet pomoci. Kdesi v hĺbke srdca to cítil. Keď sa rozhodol zachrániť Hermionu, vydal sa tak na cestu, z ktorej nebolo návratu. Už to pochopil, nech sa oni ... tam dole ... snažili akokoľvek. A hoci im nechcel brať ilúzie, nechcel im pripomínať neodvratné. A už vôbec nie, keď tu bol i Ron Weasley. Znova by si mohol robiť na Hermionu nárok a to by Draco neuniesol. Nebol jej predsa ničím. Ako duch ju nemohol ani len objať, či pobožkať. Jeho prítomnosť vyvolávala len chlad a nepríjemné mrazenie na pokožke, zatiaľ čo on jej mohol dať viac ako Ron. A aj jej dal. Dal jej svoje srdce, všetku svoju lásku, ktorú k nej cítil, svoju nehu i vášeň a bol by jej dal omnoho viac, keby ... „Keby som nemal túto dračiu podobu,“ vyslovil v svojich myšlienkach trpko, zahľadiac sa do tábora, ktorý vyzeral odtiaľ zhora len ako tmavá machuľa. Akurát, čo sa odtiaľ ozýval občasný dračí rev.

Draco svoje myšlienky na to, že by mohol mať s Hermionou dieťa napokon rázne zavrhol, usúdiac, že to tak pre ňu bude lepšie. Po jeho ... smrti – nech už bude v akejkoľvek forme – či v podobe zvierata, či dementora bez duše – bude pre ňu oveľa lepšie, keď bude môcť začať s čistým štítom. Bez akýchkoľvek záväzkov. Z mohutného hrdla sa mu znova vydalo tiché vrnenie. Vedel, že dnes musí napísať rodičom pravdu. Bolo to neodkladné. Už zajtra, možno skôr príde jeho koniec a on by ešte naposledy videl svoju matku a rozlúčil sa s ňou. Potreboval sa s ňou pozhovárať. Naposledy ju objať. Napokon sa zdvihol z chladnej, ľadom pokrytej zeme a vzlietol do vzduchu, vracajúc sa späť do rezervácie. Mal strácať drahocenný čas, ktorý mohol stráviť s Hermionou len preto, že bol Weasley v rezervácii? Nie! Bol predsa dušou slizolinčan a odkedy oni brali ohľady na tupcov z chrabromilu? Uškrnul sa pri predstave sladkej Hermiony, ktorá mu najprv urobí mravnú prednášku, ale vedel, že tak, či onak ... napokon skončí v jeho náručí, aj v posteli. Weasley, alebo nie! Bola jeho a bude! Pri troche šťastia sa mu ten ryšavec bude vyhýbať tak, ako to robil doteraz.

Narcissa si uhladila pomyselný záhyb na tmavomodrom plášti a pevnejšie chytila kabelku v bledých, studených prstoch. Nikdy nemala rada toto miesto, veď prečo by aj? Azkaban naháňal kedysi hrôzu všetkým už len preto, že ho strážili nevyspytateľní dementori. Lenže jej manžel tu bol zatvorený už viac ako pol druhu roka a jej neostávalo nič iné, len ho navštevovať. Predsa ho len milovala a prežili spolu celý život, ako sa hovorí, v dobrom i zlom. Nebola by sa mu schopná otočiť chrbtom po tých rokoch, navyše, keď ho stále milovala. Okrem toho, nešla len na zdvorilostnú návštevu. V jej kabelke bezpečne odpočíval list od ich syna, ktorý dostala dnes ráno a znepokojil ju viac ako ten predošlý.

Strážnik ju odviezol do miestnosti, kde väzni prijímali návštevy a ona si napäto sadla na stoličku. Keď sa však otvorili dvere na opačnej strane a objavil sa v nich jej plavovlasý manžel, vyskočila od radosti, že ho vidí a merajúc miestnosť rýchlymi, svižnými krokmi mu padla do náručia.

„Narcissa, Cissy, čo sa deje?“ opýtal sa jej nežne, vtisnúc jej bozk na chvejúce sa pery, odvádžajúc ju späť k stolu a nie práve najpohodlnejšej stoličke.

„Och, Lucius, keby si len vedel, keby si tušil,“ zavzlykala, zavesila sa mu okolo krku, zložiac si svoju zlatistú hlavu na jeho pevné plece, zatiaľ čo on ju s nepokojom rodiacim sa v duši skúšal utíšiť.

„Toto,“ hlesla zajakavo, vyberajúc z kabelky list, spolu s vreckovkou, „prečítaj si a pochopíš,“ nabádala ho a jemu nebolo treba dvakrát hovoriť.

„*Moji drahý rodičia,*

konečne som sa odhodlal priznať Vám popravde všetko, čo sa stalo odo dňa, keď som sa rozhodol zachrániť život milovanému dievčaťu. Nehovorí sa mi to ľahko a som si vedomý toho, že Vás moje slová zrania, no inak to nejde. Verte, že keby som mal inú možnosť, spravím pre to čokoľvek.

Keď som sa rozhodol sňať bremeno kliatby z pliec Hermiony Grangerovej, uvalil som ho tak povediac sám na seba. Tým, že som rozozvučal zvon, ktorý mal zahubiť dementorov, premenil som sa na niečo, čo by som v živote nečakal. Stal sa zo mňa drak. Skutočný a naozajstný drak. Avšak stále sa môžem na pár hodín v noci vrátiť do svojej ľudskej podoby.

Mama, otec, pre všetko čo je Vám sväté, neželám si, aby ste vinili Harryho, Noxissa či Hermionu, alebo kohokoľvek za to, čo sa mi stalo, či stane. Všetci sa veľmi snažia, aby mi pomohli zbaviť sa prekliatia a ja pre nich môžem urobiť len jedno. Požiadat Vás, aby ste sa im nesnažili nijako pomstiť, alebo inak ublížiť, ak sa im to neporadí. Viem, že Potter nie je žiadny nafúkanec a vidím v jeho očiach bolesť z toho, že je bezmocný proti kliatbe, ktorá ma má vo svojej moci. Rovnako to trápi i Hermionu. Mama, len Ty vieš, ako to dievča ľúbim. Je celý môj život o to viac, že moju lásku opätuje. Vo svojich posledných chvíľach, kedy ešte môžem myslieť a cítiť ako človek môžem povedať s čistým srdcom, že som ten najšťastnejší muž na svete a to len vďaka nej.

Niečo mi však k tomu úplnému šťastiu chýba. Mama, rád by som Ťa ešte naposledy objal a pobožkal na rozlúčku, ale nechcem Ťa trápiť a preto budem radšej žiť s vedomým, že si ma zapamätáš takého, aký som bol.

Otec, svoj koniec, nech už bude akýkoľvek prijmem ako pravý Malfoy. Aspoň vo svojich posledných chvíľach budem takým, po akom synovi si vždy túžil. Budem tak odvážne ako len viem, čeliť svojmu osudu a nezľaknem sa ničoho. Budem pravý Malfoy a naplujem nebezpečenstvu do tváre (pomyselne).

Oboch Vás veľmi ľúbim a budem z celého srdca dúfať, že mi splníte moje želanie.

S láskou,

Váš syn Draco.“

Lucius nemohol uveriť vlastným očiam. Kým sa dostal na koniec listu, oči mal vlhké od sĺz a bol rovnako bledý ako jeho manželka, ktorej plecia sa otriasali tlmennými vzlykmi. Sťažka dosadla na

najbližšiu stoličku, keď sa mu podlomili kolená. Odrazu si pripadal tak staro ... tak bezmocne ako nikdy predtým.

„Takže mu niet pomoci?“ opýtal sa, hľadiac na svoju manželku skleným pohľadom. Narcissa sa ešte srdcervúcejšie rozvzlykala a on si ju privinul do náručia. Slzy mu stekali do jej zlatých vlasov a pred očami sa mu mihali obrázky jeho syna. Chvíľa, keď sa naučil chodiť, keď mu narástli prvé zúbky, keď prvý raz puklo zrkadlo v jednom zo salónov kde sa hral, keď sa nahneval na ich domáceho škriatka. To všetko bola minulosť, ktorá sa už nikdy nevráti a oni prídu o to jediné, čo bolo v ich životoch najcennejšie. O svojho syna. Tak rád by mu povedal, že on je pravý Malfoy, vždy bol a vždy bude. Tak rád by mu povedal, aký je naňho hrdý! On sa to však z jeho úst nikdy nedozvie, pretože zatiaľ čo je jeho syn niekde v tramtárii, on sedí zavretý v Azkabane, pre vlastnú povýšeneckosť, hlúposť, pochabosť a nadutú pýchu! Napokon ho stihol ten najhorší možný trest. Nesmieť sa rozlúčiť so svojim synom.

Keď sa Narcissa od neho konečne odtiahla, mala v tvári akýsi bojový výraz, čo ho trochu prekvapilo.

„Pôjdem za ním,“ povedala mu. Aj tak to plánovala od chvíle, keď jej včera večer prišiel detektív prezradiť, že vypátral miesto, kde sa jej syn nachádza. Prekvapilo ju, že označil rumunskú dračiu rezerváciu za miesto jeho pobytu a neverila mu, no dnes ráno všetko dostalo svoj zmysel.

„V poriadku,“ prisvedčil, nemajúc ju v úmysle ani len prehovárať, hoci sa ich syn vyjadril v liste celkom presne, že si neželá, aby ho matka videla.

„Som rada, že nemáš námietky,“ ozvala sa previnilo, hľadiac na list pokrivaný v jeho rukách.

„Isteže nie. Nieкто mu predsa musí povedať, že sme naňho veľmi hrdý a jeho želanie splníme, nech nás hociako tvrdo poznačí.“

Narcissa sa usmiala cez slzy. Presne to chcela i ona. Povedať svojmu synovi naposledy, že ho ľúbi, a že navždy ostane v ich srdciach ako ich milovaný a jediný syn.

18. kapitola - Voľba srdca

Jocelyn Spiderwicková sedela nad novým rozvrhom hodín, ktoré dostali všetci profesori hneď po raňajkách, na porade v jej kancelárii. S ľútosťou a trochu hnevivo im oznámila, že pani Alyssia Bearová spolu s manželom sa rozhodli na poslednú chvíľu školu opustiť. Jocelyn na ňu prekvapene vyvalila oči, habkajúc ako školáčka.

„Prosím?!“ ozvala sa ako jediná z profesorského zboru, očividne vôbec neinformovaná.

„Je to skutočne tak. Len včera som od nich obdržala správu, kde mi to ráčili oznámiť!“ zavrčala Minerva. „Týždeň pred začiatkom školského roka! Neslýchané!“

„Ale ... ako?“ habkala, keď odrazu zmĺkla, zovrúc ústa do pevnej, tenkej linky. Až teraz si uvedomila, čo Minerva vlastne povedala. „Pani Bearová? Oni sa vzali? Kedy?!“

Všetci pri zasadačom stole na ňu upreli ľútoslivé pohľady a ona sa pod ich váhou začervenala. No od hanby, že na ňu vlastná sestra akosi zabudla, že ju vyškrtla zo svojho života. Dokonca jej neprezradila

celkom nič ani v listoch, ktoré jej písala. Vlastne, posledný list jej prišiel ešte niekedy koncom júla. Zamračila sa a zovrela ruky v pästi. Cítila sa ako nejaká chudera. Merlin, ako len ten pocit neznášala.

„Nič to, myslím si, že profesora Beara by mohol pokojne nahradiť i nový profesor Malfovy, ktorý je momentálne služobne v Rumunsku. Isto vám nemusím pripomínať problém, ktorý tam spolu s Potterom a slečnou Grangerovou riešia, a že sa týka mladého pána Malfoya. Pokiaľ však viem, situácia sa nevyvíja podľa očakávaní,“ dodala miernejšie a dokonca sa zdalo, že i posmutnela.

Jocelyn sa znova, tentoraz už podľa pravidiel slušnosti prihlásila o slovo a riaditeľka ju vyzvala. „Myslím, že by som mohla prebrať sestrine hodiny, aspoň dovtedy, kým za ňu nenájdete náhradu.“

Minerva ten návrh chvíľu zvažovala a potom prikývla. „Iste. Aj tak som hodlala jej hodiny priradiť do rozvrhu niektorému z vás,“ povedala a rozhladla sa po obsadených stoličkách okolo zasadacieho stola. V riaditeľni to zašumelo ako v úli, ale nikto sa neozval na protest. Všetci boli zdanlivo spokojní, že hodiny boli napokon priradené Jocelyn.

Keď sa v to popoludnie skláňala nad preplneným rozvrhom, uvažovala, ako to všetko zvládne. Mala ho nabitý na prasknutie. Okrem toho, tohto roku mali zapísaných až sedemdesiat prvákov, čo bolo viac ako po iné roky. Omnoho viac. Z myšlienok ju vyrušila Bianca, ktorá vtrhla do jej kancelárie bez zaklopania a mávala jej pred nosom listom, ktorý zvierala v ruke.

„Je od ocka, píše nám,“ povedala a podala ho Jocelyn, aby jej ho mohla nahlas prečítať. Bianca sa usadila k nohám Jocelyn, oprúc sa o jej kolená a započúvala sa do jej príjemného hlasu.

„Moje drahé dievčatá,

kiež by som mohol byť teraz s vami. Situácia s Dracom je veľmi vážna a vyžaduje si moju plnú sústredenosť i všetok čas, preto vám píšem teraz, v hlbokej noci. Obávam sa toho najhoršieho. Som si takmer istý, že Strážca, za ktorým sa vydal kvôli pomoci ich prenasleduje a onedlho sa objaví. A my stále nevieme, ako zrušiť kúzlo, ktoré Draca ovláda.

Myslite na mňa a modlite sa, aby všetko dobre dopadlo. Obom vám posielam vrúcne bozky. Ani neviete, ako veľmi mi chýbate.

Noxiss.“

Jocelyn sa zachvela. Myslí na ňu a chýba mu. Vedela, že tie slová boli adresované i jeho dcére, ale pocítila pri nich zvláštny prívál tepla, ktorý sa jej rozlial do celého tela. Och, Merlin, veď aj on jej chýbal. A ako!

„Myslíš si, že môj bratranec zomrie?“ opýtala sa Bianca a Jocelyn uzrela v jej očiach slzy.

„Och, moja,“ hlesla, kláknúc si k nej na zem a objímuc ju. „Musíme veriť, že tvojmu ockovi, alebo možno Harrymu sa podarí odkliať ho.“

„Veď stále nevedia ako,“ zašemetila.

„Určite na niečo prídu, len musíme dúfať.“ Jocelyn by rada verila vlastným slovám, ale mala dojem, že Noxiss jej povedal v liste viac ako mal. Zrejme Dracovi nebolo naozaj pomoci.

Po večeri, keď uložila Biancu do postele a ona sedela nad listom, lebo chcela odpísať Noxovi a dodať mu aspoň slovné povzbudenie, začula tiché klopanie na dvere a tak si prehodila cez plecia župan a náhlivo vyšla zo spálne do kabinetu. Keď otvorila dvere, oči jej iskrili hnevom.

„Ako si mohla!“ zvolala polohlasne, nechtiac zobudiť Biancu. Sestra si však nevšímala jej hnev a vrhla sa jej do náručia.

„Joc, som taká šťastná!“ ševelila radostne. „Ani si to nevieš predstaviť. Prepáč, že som ťa nepozvala na svadbu, ale bolo to také náhle rozhodnutie ... z minúty na minútu!“ chrlila na ňu prívál informácií ako najnovšie vydanie Denného proroka. Keď sa za jej chrptom objavil i Trevor, i jeho obdarovala zlostným pohľadom a otočila sa na päte, dúfajúc, že keď im pribuchne dvere priamo pred nosom, pochopia ako ju sklamali a ranili. Nestalo sa to však, pretože Alyssia strčila pohotovo nohu medzi dvere a ťahala dovnútra jej kabinetu i svojho manžela. Aspoň on sa cítil previnilo.

„Mohla si mi aspoň napísať!“ zlostila sa, keď sebou žuchla do kresla. Ani ich len neponúkla čajom, či čajovým pečivom.

„Odpusť mi sestrička, nemohla som,“ ševelila jej sestra, objímajúc ju okolo pliec, kľáčiac pri jej kresle.

„Naozaj ma mrzí, že sme vás z toho vynechali, Jocelyn, ale bol to taký náhly popud. Neľutujem to však ani najmenej. Viem, že som našiel to, čo som dlho hľadal. Lásku svojho života,“ priznal a keď uprel svoj planúci zrak na jej sestru, vedela, že Alyssia je naozaj v dobrých rukách. Tento muž sa o ňu postará ako si zaslúži. Bude kráľovnou jeho srdca po všetky dni ich života.

„Čo máte v pláne teraz?“ opýtala sa, zmierená so situáciou. Aj tak sa to nedalo vrátiť a plakať nad rozliatym mliekom už nehodlala.

„Kúpime si malý dom v Londýne a rozhodli sme sa prenajať si malý krámk v Šikmej uličke. Budeme podnikáť.“

„Podnikať? S čím pre Merlina?“

„So starožitnosťami. Vieš, niečo podobné ako je ten obchod v Zašitej uličke, no s tým rozdielom, že u nás nepôjde o žiadne veci spojené s čiernou mágiou.“

Jocelyn si vydýchla. Už sa zľakla toho najhoršieho. Napokon, musela obom popriať veľa šťastia a sľúbiť, že len čo sa zabývajú, príde ich navštíviť.

Keď odišli, podišla k oknu a rozhrnula tmavomodrý záves. Nikdy by si nebola pomyslela, že jej sestra bude taká spontánna. Vždy bola skôr rozvážna a všetko si dopredu premyslela. A teraz toto. Je z nej vydatá žena, dala výpoveď a chcela si zariadiť život celkom inak. Iste, bolo to praktické. Hlavne preto, že na škole učili samí slobodní samotári. A ona k nim patrila. No možno už len dočasne. Uvedomila si totiž, že nechce viac brániť Noxissovi, aby jej znova mohol dvoriť. Rozhodla sa, že mu dá šancu, veď aj tak patrilo jej srdce už roky jemu. A napokon, nemohla by si želať lepšiu dcéru akou bola Bianca. I jej vďačila za to, že bolestné spomienky na minulosť sa vytratil do nenávratna a v jej duši sa konečne rozhostil dlho očakávaný pokoj. S úsmevom na tvári si znova sadla za svoj pracovný stôl, vzala do rúk brko a dopísala list Noxissovi.

Ďaleko od Rokfortu a problémov profesorov riešila svoju voľbu i Lavender Brownová. Rozhovor s Ginny Weasleyovou jej trochu pomohol, ale ani Ronova sestra nemohla zabezpečiť, aby Ronove city znova prešli na ňu. To jednoducho nebolo v moci nikoho, iba samotného Rona. Ale svoje rozhodnutie bojovať oňho sa týmto len spečatilo, keď jej Ginny povedala o tom, že Hermionino srdce už nepatrí Ronovi. Pre Lavender to bolo ako keby jej niekto hodil záchranné koleso v rozbúrených vodách vlastných citov. Ginny jej dala nádej. Dala jej viac, ako si mohla predstaviť. Ostávalo jej len jediné.

„Naozaj to chceš urobiť?“ opýtala sa jej neveriacky Ginny, keď sedeli obe v pohodlných kreslách Lavenderinho malého bytu rozprestierajúceho sa nad knižnicou.

„Áno,“ vydýchla krehká blondínka a uprela na ňu svoje priezračné modré oči. „Nikdy som o ničom nebola presvedčená viac ako o tomto. Robím to kvôli nemu. Ginny, nikdy som Rona neprestala milovať a dokážem vám i jemu, že môžem spraviť šťastným. A keď to nejde inak, som preň schopná obetovať vlastný život.“

Ginny prikývla. Bola rada, že existuje niekto ako Lavender Brownová, ktorej záleží na jej bratovi ešte i teraz. Hermionu chápala a za nič na svete by ju nebola odsúdila za jej city, či konanie. Jej vzťah s Ronom predsa skončil vo chvíli, keď Ron naposledy vydýchol. Zdalo sa však, že on bol jediný, kto to stále nepochopil. A ak mal byť šťastný, tam možno práve po boku tejto Lavender, ktorá bola preňho schopná urobiť takmer i nemožné.

„Postup poznáš, však?“ uistovala sa Lavender na tom, na čom sa dohodli.

„Hej. Vyriekneš kúzelnú formulku a tvoja duša sa oddelí od tela. Zomrieš a ...“ hlas sa jej zasekol v hrdle. Odrazu sa jej to nezdalo také ľahké, okrem toho ... mala zomrieť.

Lavender sa k nej nahla, chytiac ju za ruku a jemne jej ju s úsmevom stisla. „Zomriem. Aj tak som už mŕtva, Ginny. Lúbim ho tak veľmi, že pre mňa život bez neho nemá žiadnu cenu.“

„Dobre, ale pomyslela si na to, že by ťa ... mohol odmietnuť?“ opýtala sa jej súcitne, ale neodvážila sa jej pozrieť do očí.

„Myslela. Ak sa tak náhodou stane, ešte stále sa môžem vrátiť napríklad na Rokfort a robiť spoločnosť Ufňukanej Myrte,“ uškrnula sa, ale Ginny do smiechu nebolo. „Ginny, je to moje rozhodnutie. Netráp sa. Nech to dopadne ako chce. Ty musíš zariadiť jediné. Presvedčiť sa, či som ozaj mŕtva a zariadiť mi pohreb. Mimochodom, aby som nezabudla. Napísala som závet,“ riekla, prejdúc k nízkemu sekretáru. Otvorila najvrchnejšiu zásuvku a vybrala odtiaľ stočený pergamen, podávajúc jej ho. „Všetko som odkázala miestnemu sirotincu. Neostala mi iná rodina.“

Ginny prikývla. „V poriadku. Máš moje slovo, že sa o všetko postarám. Bude to tak ako si praješ a ... Lavender?“ ozvala sa so slzami v očiach.

„Áno?“

„Ron by si nemohol priať lepšie a obetavejšie dievča, ako si ty. Keď ťa odmietne, budem ho považovať až do svojej smrti za najväčšieho hlupáka pod slnkom!“ Objala ju okolo pliec a počula, ako si Lavender potichu vzdychla.

„Ďakujem, Ginny. Ja však musím dúfať, že ma neodmietne,“ šepla a odtiahla sa od nej. „Začneme?“

Ginny prikývla, pevne zvierajúc pergamen v rukách a sledovala Lavender, ktorá si sadla do svojho kresla s prúťikom v ruke. Jej prsty sa okolo neho zovreli pevnejšie, keď si jeho konček namierila na hrud' a potichu vyriekla:

„Sia anima separarsi di corpo il nome di amore.“

Nech Ron robil čokoľvek, možné i nemožné, nemohol vyhnúť zo svojho srdca hnev, ktorý pociťoval voči Dracovi Malfoyovi. A vlastne ani nechcel. Túžil po pomste a bol by dal hoci čo za to, aby videl Malfoya na kolenách. Stál pri okne chatrče, v ktorej len pred malým okamihom zmizol plavovlasý mladík a odolával pokušeniu nazrieť dnu. Veľmi dobre vedel, čo by tam mohol uzrieť a desil sa toho. Napokon len bolestne zastonal a oprel si hlavu o drevenú stenu zrubu, padnúc na kolená.

„To nemôže byť pravda, nie, nemôže,“ opakoval si dookola, „on a ona? To sa mi len sníva!“ Skôr ako by ho bolo zradilo vlastné odhodlanie predsa len nazrieť oknom dnu, do chatrče, rozbehol sa do lesa. Bežal, kým sa nezastavil na úpäť strmého brala a nehľadel udýchane do priepasti čiernej ako kolomaž. Padol na kolená a vyvrátil tvár dohora. Smútok sa v ňom miešal s bolesťou ako zle pripravovaný elixír, ktorý čakal na vhodnú chvíľu, aby mohol vybuchnúť. Dnes znova naliehal na Hermionu, aby s ním odišla preč a nechala Malfoya napospas jeho osudu.

„Sám si vybral, tak nech si užije svoj koniec!“ zúrilo.

„Čo to hovoríš?“ opýtala sa, otočiac sa k nemu zhrozene. „Ron, však to nemyslíš vážne?“

„Ale myslím! Nech skape! Merlin, ako ho len nenávidím!“ dušoval sa. „Aj tak nie je vo vašich silách pomôcť mu, inak by ste to už spravili, či nie?“

„Prestaň, Ron!“ okríkla ho, ale nepočúval ju.

„Ani ma nenapadne!“ zvýšil hlas a s hnevom skrivenou tvárou sa k nej priblížil. No keď videl strach v jej nežnej tvári, upokojil sa a snažil sa zo všetkých síl, aby jeho hlas znel celkom pokojne a normálne. „Hermiona, my patríme k sebe. Odjakživa to tak bolo. Vari to nevieš? Vari ku mne už nič necítiš? Lúbim ťa a žiadam ťa, aby si šla so mnou. Keď si sa podujala na túto „výpravu“ prisahala si mi, že k nemu nič necítiš. Alebo sa to zmenilo?“ opýtal sa opovržlivo a fľochol po nej pohľadom, ktorý znova prezrádzal ukrývaný hnev.

Hermiona cítila zbesilé búšenie svojho srdca a tep, ktorý jej priam bolestivo pulzoval v spánkoch. Teraz bola tá najvhodnejšia chvíľa a ona to vedela. „Ron, pár vecí sa odvtedy zmenilo. Nemôžem s tebou odísť! Musím pomôcť Dracovi, lebo som mu to dlžná. A neopustím ho, lebo ho milujem.“

Ron si len posmešne odfrkol.

„Je to tak Ron, milujem ho a neodídem. Si môj priateľ a mal by si to pochopiť,“ riekla skoro šepky.

„Mýliš sa, nikdy nepochopím ako si mohla byť taká hlúpa a spriahnuť sa s tým slizkým hadom! Ľutujem, že som sa vtedy postavil do cesty tej kliatbe! Ľutujem, že nezasiahla teba! Počuješ? Ľutujem to! A ešte niečo ti poviem! Vedel som, že sa s ním ťaháš od prvej chvíle, ako som sem prišiel! Bolo mi

to jasné, keď som ho videl vychádzať z tvojho zrubu. A vy ste si mysleli, že sprostý Ron na to nepríde? Prerátali ste sa!“

Ron sa otočil a keby mohol, Hermiona verila, že by si bol poriadne odplul na zem pred ňu, akoby bola obyčajná špina ... Na čelo jej vyrazil studený pot a ona sa bezmocne zachvela od chladu, ktorý ju ovanul, keď okolo nej prešiel. Oči mala zaliate slzami a klesla na zem, keď jej nohy vypovedali poslušnosť. Nikdy v živote ju nikto tak neurazil, nikdy jej nikto tak veľmi neublížil. A ona ho kedysi milovala? Merlin, snáď to nebola ani pravda ... Tak srdcervúco sa rozvzlykala, že vyplašila vtáčatá z neďalekého kra. Keď pocítila závan vetra a tlmené dupnutie, vedela, že pri nej pristál jej drak. Jemne ju štychol nosom do boku a ju ovial jeho teplý dych. Schúlila sa mu pri boku a plakala, kým pri ňom unavená nezaspala. Netušila, že len čo sa Draco premenil, vzal ju opatrne do náručia a odniesol do jej zrubu, uložiť na posteľ a prikryť. Sám si k nej neľahol. Namiesto toho ostal bdiť nad jej pokojným spánkom, osúšajúc jej slzy z líc, hladkajúc ju po vlasoch, šepkajúc jej nežné slová lásky a želajúc si, aby nad ňou mohol bdiť celý svoj život. To jediné by preňho malo zmysel. Len ona a jej šťastie.

19. kapitola - Riporto morte!

*H*ermiona chodila nasledujúci deň ako bez duše. Stále ju trápila tá strašná hádka s Ronom a najhoršie na tom bolo to, že všetko, čo jej povedal, myslel vážne. Bola rada, že pri tom nebol Draco, a že nepočul nič z toho, z čoho ju Ron obvinil. Nechcela, aby sa musel trápiť ešte i preto. Keď na ňu v noci jemne naliehal aby mu to prezradila, odvetila, že to prejde, ale nebola si istá vlastnými slovami. Potrebovala sa poprechádzať a prečistiť si hlavu od všetkých nepekných myšlienok. Harry videl, že niečo nie je v poriadku, ale on zrejme tušil o čo ide. Naznačil jej, že sa Ron pohádal i s ním a zdôraznil jej, že jej konanie považuje za viac ako správne a odhodlane dodal, že je na jej strane. Bola mu za to vďačná. Nemohla si želať lepšieho priateľa, akým pre ňu bol práve on.

Netušila ako ďaleko zašla, ale rezervácia sa jej stratila z dohľadu a ju obklopoval hustý les. Kráčala po prašnej ceste, ktorá cezeň viedla a premýšľala, čo sa s ňou stane, keď všetko dopadne zle a Draca nezachránia. Nechcela si to pripustiť, ani sa s tou myšlienkou zmieriť. Srdce sa jej pri tej myšlienke bolestne zatrepotalo a celé telo jej ustrnulo. Ruky, ktoré mala schované vo vreckách svojej tmavofialovej bundy zovrela v päst. Boli studené ako kus ľadu.

Myšlienky sa jej upli na jedinú letnú noc, ktorú si jasne nevedela vybaviť. Všetko, či si z nej dokázala zapamätať boli jednotlivé zložky vôní, obklopujúce človeka, ktorý jej vtedy pomohol. Ešte i teraz ich mohla cítiť tak dobre, akoby ju stále držal bezvládnú vo svojom náručí s istotou a rozvahou. Zmes vôní citrusov a drevín, pižma a bergamonu. Bola to jedinečná kombinácia, patriaca rovnako jedinečnému majiteľovi. Dracovi Malfoyovi. Nemohla však pochopiť, prečo tak váhal so svojim priznaním, ale napokon ho prinútila povedať pravdu a to nemusela použiť ani Veritaserum. Stačil jediný vrúcny bozk a mohla si s ním robiť, čo len chcela. Bol by jej v tej chvíli doniesol i modré z neba. Pousmiala sa a zahryzla si do spodnej pery, ktorá sa jej roztriasla a znova hrozilo, že prepukne v plač. Prečo len bola taká bezmocná? Prečo nenašla odpoveď na jeho kliatbu v knihách, ktoré tak hltala celý život? Prečo, keď jeho záchrana bola pre ňu taká dôležitá?

„Musíš byť silná, Hermiona, vždy si bola,“ dohovárala si, ale nie veľmi to pomáhalo. Hlavne preto nie, že svoju budúcnosť videla len v čiernych farbách. Ak jej tentoraz nepukne srdce od žiaľu a osud ju navždy rozlúči s Dracom, bola pevne rozhodnutá odcestovať za svojimi rodičmi do Austrálie. Možno

tam, v zemi protinožcov a klokanov zabudne na všetky útrapy, ktoré jej život postavil do cesty. Alebo sa celkom zblázni od žiaľu.

Strhla sa, keď v lese zahúkala sova a neďaleko spoza stromov k nej doľahol zvuk, ktorý pripomínal prasknutie suchej, spadnutej halúzky na zemi. Zamračene sa pozrela na zem pod nohy, ktorá pomaly zamrzala a námraza sa šírila priamo k nej priam závratnou rýchlosťou. Zahabkala a cúvla pár krokov späť, uvažujúc, čo sa deje, keď sa jej pocity ešte viac zhoršili. Neznáma sila v nej vyvolala najhoršie spomienky, jej najhoršie zážitky a ona s bolestným výkrikom padla na kolená, prsty zaboriac do trávy spálenej mrazivou inováťou. Prižmúrenými očami sa zdesene obzerala po okolí, hľadajúc príčinu svojho stavu, hoci jej to myseľ už našepkávala. Pokúsila sa vstať, načahujúc sa za prútičkom zastrčenom v zadnom vrecku nohavíc, no len čo sa otočila, ostala stáť tvárou v tvár temnej postave. Nestačila ani vykriknúť, ani použiť prútičok na svoju obranu, keď sa jej tvor v tmavom, otrhanom plášti dotkol a ona klesla na zem ako podťatá.

Draco bol zúfalý. Hermionu stále nenašli. Od jeho premeny ubehla necelá minúta, kým sa stihol obliecť a vyrazil z jaskyne k Harrymu a ostatným, ktorí po nej pátrali už vyše troch hodín.

„Draco!“ zvolal Harry, len čo k nim pribehol. „Ešte stále ju hľadáme,“ povedal a uprel svoj pohľad znova do mapy, ktorú dostal od Charlieho. Zbežne mu ukázal časti, ktoré už prehľadali a potom ukázal prstom na tie, ktoré im ostali. „Tu sme ešte neboli.“

„Ale tým smerom predsa neodišla,“ namietal. „Dočerta, kam mohla ísť? Prosil som ju, nech sa nezatúla príďaleko! Nechce sa mi veriť, že by bola taká ľahkovážna. To sa na ňu vôbec nepodobá,“ zašomral a zahľadel sa na nevelikú skupinu mladých ľudí, ktorí v rezervácii pracovali. Práve vychádzali z lesa na západnej strane a podľa toho, ako sa tvárili usudzoval, že ani oni nemali šťastie.

„Nič, akoby sa pod ňou zľahla zem,“ povedal Charlie a rovnako ako na ostatných bolo i na ňom vidieť známky únavy.

„Len nestrácaj hlavu Draco, nájdeme ju,“ snažil sa ho upokojiť strýko, ale veľmi sa mu nedarilo. O nič viac ako Harrymu.

Dracovi sa stiahol žalúdok a celé vnútro sa mu zachvelo. V tom zbadal Rona, ktorý nerobil nič, len pochodoval po okraji lesa. Rozbehol sa k nemu a veľmi ľutoval, že ho nemôže zmlátiť ako žito.

„Čo si jej povedal?!“ okríkol ho, pritiahnuc na seba pozornosť všetkých zhromaždených. „Prečo by inak utekala?! Čo si jej povedal?!“ kričal naňho ako zmyslov zbavený, túžiac zo seba dostať ten strach a obavy, ktoré cítil pre Hermionu a hnev, ktorý pociťoval k nemu.

Charlie pristúpil k obom bližšie o pár krokov a Harry ho zamračene nasledoval.

„Nič!“ odvetil mu rovnako zlostne Ron. „Čo by som mal?!“

„Neklam Weasley! Do trolla s tebou! Ak sa jej niečo stane, tak ...“ Draco zatínal zuby rovnako mocne ako zatínal ruky v pästi.

„Ron? Ty si mi vravel, že ste sa hádali,“ zamiešal sa do ich hádky Harry a bolo vidno, že i on je poriadne nahnevaný.

„No samozrejme! Za všetko môžem ja, čo?!“ vybliakol na nich urazene.

„Toto nie je zábavné Ron,“ napomenul ho bratsky Charlie. „Nech sa medzi vami stalo čokoľvek, mal by si nám povedať všetko, čo ...“ Hlas sa mu zadrhol v hrdle, keď uvidel to, čo ostatní.

Všetky stromy i kry na južnej strane, ešte zelené a pekne košaté odrazu zamrzli.

„Do dračej kiahne, čo to má byť?“ ozval sa niektorí z krotiteľov, ktorí spolu s nimi hľadali stratené dievča.

„Merlin! Strážca,“ počul Draco povedať Noxissa a všetci sa dívali smerom, odkiaľ sa k nim šíril chlad a hrôza. Pár z nich vyčarovalo svojich patronusov, zatiaľ čo Charlie, Estrel, Harry i Noxiss sa postavili ako ochranný val pred Draca. Charlie ľutoval, že tu nie je aj ich predák, ktorý odišiel na nejakú schôdzu do Albánska, lebo bol rovnako húževnatý a skúsený a mohol im pomôcť i on.

Draco však nebol žiaden zbabelec a chcel sa s vlastným prútikom vtlačiť medzi nich, no celkom zdrevenel, keď s hrôzou zistil, že sa tej príšere hompáľa v rukách Hermionino bezvládne telo. Ron, ktorý sa tomu celému len prizeral stojac kdesi opodiaľ, vydal akýsi pridusený zvuk, no nikto mu nevenoval pozornosť.

„A čo teraz?“ zašomrala Estrel a s obavami pozrela na svojho priateľa.

Odpovedal však Noxiss. „Zrejme budeme musieť vyjednávať. Ak sa to vôbec bude dať.“

Všetci prikývli, nespúšťajúc zrak z postavy, ktorá sa k nim blížila svojim kĺzavým pohybom. „Hľadali ste ju?“ opýtal sa ich svojim hrdelným hlasom, z ktorého im naskakovala husia koža.

Estrel sa zachvela ruka, v ktorej držala prútik, ale vzchopila sa a snažila sa zo všetkých síl odolať tlaku prítomnosti dementora, ktorý mal na ňu zdá sa rovnaký účinok ako kedysi na Harryho.

„Vydaj nám to dievča,“ požiadal ho pokojným hlasom Noxiss, ale dementor sa len zasmial, akoby bol čiernovlasý muž povedal nejaký dobrý vtip.

„Len ak mi na oplátku vydáte toho, po ktorého som sem prišiel,“ odvetil, keď sa prestal smiať a dlhým, kostnatým prstom ukázal na Draca.

„Tak dobre!“ ozvalo sa im spoza chrbtov a vzápätí si Draco rozrazil cestu medzi ich telami, postaviac sa tomu temnému monštru zoči, voči. „Tu som! To si chcel, či nie?“

Všetci ohromene civeli na mladého, plavovlasého muža, ktorý sa vrhol pred nich s rozpaženými rukami, akoby naznačoval svojmu protivníkovi, že je proti nemu bezbranný, hoci stále zvieral svoj prútik v ruke.

Ron to všetko napäto pozoroval a až pri pohľade na Hermionu v dementorových rukách sa otriasol a čosi sa v ňom pohlo. Možno sa k nemu konečne vrátilo zatúlané svedomie a možno to bol len šok z toho, že Hermiona sa znova ocitla v smrteľnom nebezpečenstve. Stačil dementorov nepatrný pohyb, stačilo, aby sklonil hlavu a pobozkal ju. Zomrela by skôr, ako by ostatní stihli čokoľvek urobiť.

„Čo som to spravil,“ zašepkal zhrozene a pohľadom sa zastavil na postave Draca Malfoya, ktorý sa dementorovi postavil tvárou, nehľadiac na vlastnú bezpečnosť, hoci mu hrozila smrť. Uvedomil si, že tento mladík pre ňu urobil oveľa viac ako kedy stihol pre ňu spraviť on. Ron sa chytil za hlavu, keď si spomenul na to, že jej vykričal ako ľutuje, že ju vtedy zachránil.

„Merlin! Čo som to za človeka! Horší ako Salazar Slizolin!“ nadával si, premýšľajúc, či im predsa len nemôže nejako pomôcť. Nikdy by si neodpustil, keby sa Hermione niečo prihodilo. Nikdy by viac nenašiel pokoj duše, keby sa musel dívať na to, ako zomiera. Nikdy! Azda i preto ho viedli kroky priamo k Dracovi, ktorý stál na svojom mieste pevne, akoby bol vytesaný zo skaly. Ani len naňho nepozrel, no Ron vedel, že ho bude počuť. Sledoval ako dementor zložil Hermionino bezvládne telo na zem pod svoje nohy, týčiac sa nad ňou ako jej mohyla. Mohol pomôcť a už vedel aj ako. Teraz naňho nemohli útočiť, mohli sa len brániť z obavy, aby kúzla nezasiahli Hermionu. Keby ju však od neho dostal ...

„Pokús sa ho zabaviť,“ pošepol mu, „môžem vám pomôcť. Dostanem ju z jeho dosahu, len ho zabav. Dôveruj mi.“

Draco po ňom fľochol pohľadom a nepatrne prikývol. Nemal ani len potuchy, prečo to Ron robí, ale nemal inú možnosť. Tak zúfalo túžil zachrániť Hermionu a prijal by akýkoľvek návrh. Aj od samotného Slizolina, ak by to bolo možné.

„Takže sa vzdávaš celkom dobrovoľne?“ ozval sa dementor a prekročiac telo dievčaťa podišiel o pár krokov bližšie, hoci i tak ich delila dosť veľká vzdialenosť.

Draco neodpovedal a i všetci za jeho chrtom boli ticho. Napätie, ktoré sa tu rozhostilo, hustejšie ako táto nočná tma sa dalo priam krájať. Nespúšťajúc oči z dementora, poslúchol Weasleyho radu a snažil sa ho zabaviť.

„Prečo si si vybral práve mňa a nie niekoho iného?“

Dementor naklonil hlavu na bok, akoby zvažoval svoju odpoveď. „Nikto doteraz v sebe nemal takú silu ako máš ty.“

Draca jeho odpoveď prekvapila, ale nezaskočila. I keď dosť pochyboval o tom, že by bol silnejší ako Potter, ktorý vo svojom živote dvakrát prežil útok Temného pána a prežil ho. Nepoznal silnejšieho čarodejníka, akým bol Harry.

„Nemyslím si, že je to pravda. Podľa mňa sa mylíš,“ oponoval mu, hľadiac priamo do tmavej kukly plášťa, kde sa mala schovávať dementorova tvár.

„Nemýlim. Cítim každý úder tvojho srdca, každý jeho záchvev. Sme v podstate rovnaký, nevidíš to?“ Svojim hnilobným prstom ukázal na Hermionino telo, akoby chcel naznačiť, že vie o jeho spore s Ronom. „Čakal som dlho na tento deň a nedám si ho vziať. Niet kúzla, ktoré by ťa zachránilo. Skôr ako sa dnes rozbrieždi, budem slobodný a ty ... ty zaujmeš moje miesto.“

Draco kútikom oka zachytil za rozvzatým dementorovým plášťom akýsi pohyb, ale nechcel na nich pútať pozornosť, aby sa všetko nepokazilo.

Ron s vypätím všetkých síl, ktoré v sebe pozbieral zodvihol Hermionu do náručia a cestou, ktorou sa k nej dostal znova unikol spod dementorovho dosahu. Jej tvár bola kriedovobiela a rovnako ako i oblečenie studená, pokrytá striebornou inováťou. Ale dýchala a to bolo hlavné. Hoci sa jej telo otriasalo nielen chladom, ale i bolestnými spomienkami, ktoré v nej vyvolávala dementorova prítomnosť.

Už raz to dokázal. Vtedy, keď prišiel do dračej rezervácie a nachytil Draca s Hermionou. Bolo to pred pár dňami, keď sa tak rozzúril a kopol do spráchniveného kmeňa stromu, ktorý sa pod váhou jeho nohy rozletel na kúsky, roztrúsiac sa po mäkkej pôde lesa pokrytej ihličím a machom. Nevedel presne, čo to spôsobilo, ale domnieval sa, že to bol jeho hnev, čo zhmotnil jeho energiu. Ak to teda dokázal vtedy a s hnevom, možno to mohol dokázať aj pri inej príležitosti. Veľmi ľutoval, že to neskúsil ešte raz, no bolo to vyčerpávajúce a on sa cítil po tom taký slabý. Ale teraz, s Hermionou v náručí, unikajúc dementorovi, dostal odpoveď na svoju otázku. Len čo sa s ňou vzdialil do bezpečia, prihrnuli sa k nej traja mladíci z rezervácie, dohovárajúci sa rodným jazykom, snažiac sa ju prebrať a ošetriť. Ron ich bedlivo sledoval, nerozumejúci im ani slovo, teraz už celkom priesvitný, tak, že ho ledva bolo vidieť. Stratil priveľa energie, ale bol by blázon, keby mu to prekážalo. Hlavné bolo, že Hermiona bola v bezpečí.

Draco si potichu vydýchol a uprel na dementora hnevlivý pohľad. „Ako si môžeš čo i len myslieť, že sme rovnakí?“ Z hrdla sa mu vydralo tiché zavrčanie, keď spoza neho vystúpil Harry a vrhol ako prvý na dementora kliatbu.

„Expelliarmus!“ zvolal, ale nestalo sa celkom nič. Kúzlo dementorovým telom iba neškodne prešlo, jemne ho štuchnúc do rebier – ak nejaké mal.

„Draco, ustúp!“ zavelil Noxiss, postaviac sa pred neho a vypálil na dementora i on kúzlo. Charlie sa k nim pridal spolu s Estrel, ale zdalo sa, že nič z toho naňho neplatilo.

Rozčúlený dementor zvolal hromovým hlasom: „Všetko je márne, neunikneš mi!“ Bojová línia, vytvorená na Dracovu ochranu ho nesmierne popudila, pretože to nečakal. Iste, možno patronusov, ktorí splašene pobehovali okolo ľudí pred ním, ale nič viac.

Nikto z nich si nevšimol drobnú ženskú postavu, ktorá sa z čista – jasna objavila v rezervácii a so zdesením v tvári hľadela na čarodejníkov v zápale boja. Matne rozoznala Harryho hlas i hlas svojho švagra, no teraz ju zaujímalo jediné, jej syn. Stuhla, keď zbadala vo svetle horiacich fakiel blysnúť sa plavovlasú hlavu jej syna a cítila, ako jej na malú chvíľu nohy celkom zdreveneli. Azúrový zrak jej padol na pár mladých mužov opodiaľ, ktorý sa skláňali nad nejakým nehybným telom, snažiac sa pomôcť.

Kovové okovy ľadového strachu, ktoré jej zovreli hrudník prenikli až do morku jej kostí. Vyjavene sa pozrela na temnú postavu blížiacu sa k skupine bojujúcich čarodejníkov, ktorý na ňu márne útočili svojimi kúzľami. Zdalo sa, že nič nemôže zastaviť to monštrum. A jej syn, jej jediný syn bol uprostred toho všetkého a ako sa zdalo z toho, čo stihla zachytiť z rozhovoru, ten temný diabol chcel práve jeho. I srdce jej na chvíľu akoby celkom zastalo. Prišla sa sem rozlúčiť so synom, ale toto rozhodne nečakala.

* * *

„Nezdá sa, že by tie bežné kúzla naňho účinkovali,“ ozval sa Harry nešťastne, smerujúc svoje slová Noxissovi. Obom sa na čele perlil pot. „Stupefy!“ zahučal Harry, ale jeho kúzlo vyvolalo u dementora len pobavenie.

„Skúste to, čo ste vymysleli!“ zvolala Estrel, stále stojaca po Charlieho boku, páliaca kúzla do dementora ako do prešívanej deky, s rovnakým nijakým účinkom.

Dementora tá hra už prestávala baviť a hoci mu ich kúzla nijako nemohli poškodiť, potreboval sa ich zbaviť, aby sa dostal k svojmu cieľu, ktorý proti nemu rovnako neúčinne bojoval. Natiahol pred seba ruku a kúzla sa od neho akoby odrazili, zasiahnuc tých, ktorý ich vypálili. Estrel vykrikla a padla opodiaľ na zamrznutú, tvrdú zem, čo ju obrátené kúzlo zasiahlo priamo do prs. Charlie ju okamžite nasledoval, dopadnúc pár metrov ďalej. Štvornožky sa pozberajúc zo zeme sa prišuchtal až k nej, aby zistil, či je v poriadku. Estrel pomaly vstávala zo zeme, no cítila sa, akoby ju prešiel parný vlak.

Harry, Draco a Noxiss bojovali ďalej. „Vyskúšaj to!“ prikázal Noxiss Harrymu a on neváhal ani chvíľu.

„Riporto morte!“ zvolal, vypáliac na dementora ich poslednú možnú zbraň. Kúzlo, ktoré ho malo poslať do večnosti a odovzdať smrti. Na chvíľu ustrnuli, keď videli, ako dementora zasiahlo a on sa s kvílením skrčil, akoby jeho slizké telo zachvátili silné kŕče. Zdalo sa však, že po chvíli to predýchal, prekvapený sám, že nejaké kúzlo naozaj bolo účinné aspoň trochu. I preto sa rozhodol ukončiť toto nezmyselné divadlo a nasledujúce kúzlo, ktoré Noxiss vypálil znova otočil proti nim. Zasiahol Harryho i Noxissa a Draco tam ostal stáť celkom sám.

„Vzdaj sa, na mňa nič neplatí!“ zasipel.

„Nikdy!“ zavrčal Draco a vrhol proti nemu rovnaké kúzlo ako Harry, no hoci to dementora znova ochromilo, vzbĺkol v ňom hnev a vydal zo seba uši drásajúci krik. Taký odporný, že si Draco musel zakryť uši, lebo mal dojem, akoby ho párali za živa.

Nevšimol si, že dementor sa priblížil už na dosah a položil mu svoje mazľavé ruky na plecia. Až vtedy pochopil, že je koniec, keď ho ovanul jeho hnilobný, priam mŕtvolný zápach. Vrhol posledný pohľad smerom, kde sa Hermione práve preberala z mrákot a pozrel sa odhodlane netvorovi do tmavej kapucne.

„Ukonči to rýchlo!“ zvolal, odhodiac svoj prúťik na zem, k svojim nohám. Bolo to jeho posledné želanie.

Všetci zdesene zastali akoby zastal čas a s nevýslovnou hrôzou v očiach zívali na dementora, ktorý sa skláňal k Dracovej bledej tvári. Nocou sa ozval žalostný výkrik, ktorý sa vydral z hrdla Narcissy Malfoyovej.

Hermiona so slzami v očiach nechápavo sledovala, čo sa deje. Jej sužované srdce sa však odmietalo vzdať a myseľ jej vnukla posledný nápad. V okamihu vyskočila na rovné nohy zvierajúc prúťik v ruke a zvolala: „Expecto Patronum Maxima!“

Strieborný lúč svetla ožiaril okolité priestranstvo, keď preklenul za pár stotín sekúnd vzdialenosť k dementorovi, ktorý vo svojich pazúroch zvieral Dracovo štíhle telo. Nikto z nich si nevšimol, že v

rovnakom čase sa Dracov vlastný prútik vzniesol do vzduchu a namieril priamo naňho, nie na dementora, vo chvíli, keď Hermiona vypustila vlastné kúzlo. Dracove telo v dementorových rukách sa otriaslo a vytrhlo ho z jeho zovretia, vznesúc sa pár stôp nad zem. Draco bolestne vykrikol, keď sa z jeho telesnej schránky dral von jeho vlastný patronus. Ohromný, strieborný drak si zastal medzi svojho pána a jeho prenasledovateľa, hlasno zreval a roztrhol krídla. Toto dementora vyľakalo a cúvol o krok späť. Nikdy predtým čosi také nevidel. A nie len on. Vrhol na chlapca trpký pohľad. Ležal na zemi ťažko oddychujúc s privretými viečkami len na tri kroky od neho, aby ho mohol znova zajať a dokončiť svoje dielo. Niečo sa však stalo a on... zistil...

„Nie! Nie! Nié!“ zvolal, hľadiac na malú, rozbitú vecičku, ktorú držal chlapec s jazvou v tvare blesku v ruke.

20. kapitola - Signum Draconis

(Dračia pečať)

*M*inerva McGonagallová vošla do svojej kancelárie a sivé vlasy mala okolo tváre mierne strapaté od vetra, ktorý vonku vanul. Na tvári jej však sedel zádumčivý úsmev. Vyzerala vlastne veľmi spokojne na rozdiel od dvoch mužov, ktorý nervózne pochodovali vo svojich obrazoch.

„Kde ste boli tak dlho?“ opýtal sa jej nevrlo Severus Snape a prišpendlil ju k vlastnej stoličke rozhnevaným pohľadom svojich gagátových očí.

„Len pokojne, Severus, všetko sa dozviete už o malú chvíľu,“ odvetila a o malú chvíľu sa v riaditeľni objavil rokfortský škriatok so šálkami pariaceho sa čaju. Mal na ňu upokojujúce účinky.

„Čakáš niekoho?“ opýtal sa jej prezieravo Dumbledore, keďže mu neunikli ďalšie dva šálky, ktoré škriatok položil oproti nej.

Usmiala sa, keď sa ozvalo zaklopanie na dvere a na jej vyzvanie vstúpili dnu Noxiss Malfoy s Harrym Potterom.

„Rada vás vidím,“ pozdravila ich a vrhla skúmový pohľad k Harrymu. „Máte to, pán Potter?“ opýtala sa a mladík prikývol. Sadli si, keď im pokynula a zvedavo obrátili pohľady k nespokojným, šomrajúcim portrétom.

„Dozvieme sa konečne ako to všetko dopadlo?“ zavrčal Severus Snape a ostatní mu dali za pravdu. Dokonca i Albus, ktorý horel od netrpezlivosti rovnako ako on.

„Harry?“ ozval sa pobavene Noxiss a nechal ho, nech vyrozpráva, čo sa za posledných pár týždňov udialo.

Netrebalo mu dvakrát hovoriť a on vychrlil celkom podrobne udalosti od kedy opustili ako siedmami múry Rokfortu a Draca pohltila na ministerstve kliatba, keď rozozvučal zvon.

„Takže je Draco celkom v poriadku?“ opýtal sa napäto Severus a Harry s úsmevom na tvári prikývol.

„Snáď áno. Ak ho jeho matka neuškrtní za to, že sa vrhol tvárou v tvár nebezpečenstvu.“

Albus sa spokojne usmial. „Kto by si to bol pomyslel, že chlapec zo slizolina preukáže odvahu chrabromilčana.“

„Veru,“ pritakala zamyslene Minerva. „Takže to kúzlo, ktoré ste vymysleli naňho neplatilo. Ale čo potom ho vlastne zabilo?“

„No, nevieme to celkom iste,“ podotkol Noxiss. „V tom momente sa stalo príliš veľa vecí naraz. Hermiona vypálila kúzlo, Dracov prútik vyvolal z jeho tela späť patronusa, ktorý ho celý čas chránil z vnútra a ...“

„A rozbili sa tie hodiny,“ dokončil Harry a vytiahol z vrecka polámanú, zmenšenú konštrukciu drevených, stojatých hodín. Hodín, ktorú kedysi pred rokmi vyrobili dvaja bratia.

Minerva si ich zamračene zobrala do ruky a pozrela si ich celkom zblízka. Ručičky zastali na ciferníku o päť dvanásť.

„Niečo mi však našepkáva, že všetko bolo veľmi jednoduché, keby sme tie hodiny rozbili hneď na začiatku,“ zdôraznil Harry.

„Prečo si to myslíte, Potter?“ opýtal sa s očividným záujmom Snape, ktorý si hodiny rovnako pozorne prezeral.

„Och, to je zasa Hermionina teória, ale myslím si, že je správna. Viedlo ju k tomu utvrdenie v tom, čo im vtedy ten Strážca na hrade povedal. Ani si to neuvedomili, no pomohol im.“

„A čo im teda také prevratné povedal?“ čudovala sa Minerva, pustiac hodiny z rúk.

„Celkom presne viem, čo im vtedy povedal. Kúzlo sa nedá premôcť, vari ste to nevedeli? Nemôžete ho premôcť, kým nezastavíte čas a to nejde. Lenže išlo to, napokon.“

„Tak predsa,“ zamrmlala Minerva. „Dáva to zmysel.“

„Samozrejme.“

„A čo sa s ním stalo? S tým Strážcom, myslím,“ vyzvedal Severus ďalej.

„Hermionino kúzlo ho zrazilo na kolená a Dracov patronus – podotýkam, že som nič také jakživ nevidel – zahryzol sa mu do tela. V tej chvíli, pripomenulo mi to moment, keď som v druhom ročníku zabodol baziliškov zub nasiaknutý jedom do jeho denníka,“ poznamenal Harry zamyslene, aby čo najvernejšie opísal celú situáciu, „akoby ho prestúpil akýsi lúč, ktorý ho spálil ako tú Riddlovu spomienku vtedy, v Tajomnej komnate. Mal som pocit deja – vú.“

„Zaujímavé,“ zašomral Albus, cmúľajúc citrónový drops a hladkajúc si svoju dlhú, sivú bradu.

„Takže je mŕtvy i posledný dementor?“ Minerva tomu nemohla uveriť. Ako? Veď tu s nimi boli odjakživa, hoci ako temné bytosti vyvolávajúce des a strach. Ale vždy sa proti nim dalo brániť. A teraz mal svet existovať bez nich?

„Nemyslím si, že Strážca bol posledným dementorom,“ prehovoril znova Albus. „Onedlho sa nejaký znova ukáže. Vieme predsa, ako sa rodia a tiež nám je všetkým jasné, že smútok a žiaľ zo sveta tak

skoro nevymizne. Musíme sa len snažiť, aby sme naše dni prežili čo najlepšie, s pokojom a šťastím v srdci.“

Všetci prikývli a ešte dlho do noci sa zhovárali, kým sa napokon unavení nerozpáchli do svojich domovov. Teda aspoň Harry, kým Noxiss to mal do postele len pár krokov. Zvalil sa do nej celkom unavený a vyčerpaný, ale s pokojným svedomím, že je všetko v poriadku a i on trochu prispel do dejín čarodejníckeho sveta, keď pomohol zvrátiť neodvratné.

Portréty v riaditeľni i naďalej diskutovali a vzrušene preberali novinky, ktoré sa pred malou chvíľou dozvedeli.

„Hm, je to priam neuveriteľné,“ poznamenal Albus a otočil sa k svojmu priateľovi.

„Veru. Kto by si to bol pomyslel,“ priznal Severus, sadnúc si do svojho kresla a pohodlne sa v ňom oprúc. „Potter a Malfoy ako priatelia. Tuším sa svet stavia na hlavu.“

Albus sa dobromyseľne zasmial. Vedel, že Severus to nemyslel zle.

„Kto vie, čo teraz Draco robí. Myslíte, že je konečne šťastný?“ opýtal sa zádumčivo a prial si, aby to bolo tak.

„Každý je strojom svojho šťastia,“ povedal Albus, zahniezdiac sa na svojom kresle, hľadajúc si najvhodnejšiu polohu, aby sa i on zložil k pokojnému spánku.

Severus uprel posledný, dlhý pohľad na rozbité hodiny, stále stojace na riaditeľskom stole. „Stačilo tak málo,“ pomyslel si a pokrútil hlavou. „No kto by to bol tušil.“

Draco kráčal po ulici so zamysleným úsmevom na tvári. Šerilo sa a deň čoraz viac tmavol. Nemohol uveriť tomu, že je nažive a v poriadku. Bol znova človekom. Bol taký šťastný, že by bol rád zahrnul šťastím celý svet. No najviac zo všetkého túžil tým svojim ničím neskaleným šťastím zahrnúť len jednu, jedinou osôbku. Kráčajúc po Prasličkovej ulici hľadal známy dom. A len čo ho konečne zazrel, jeho krok sa ešte viac zrýchlil. Po tom, čo si ho matka priam odtiahla domov po tom hroznom zážitku, nemohol proti tomu namietať. Len čo sa s nimi stihol rozlúčiť a náležite im všetkým podakovať, odmiestnili sa priamo do Malfoy Manor. Ale teraz bol tu a nevedel sa dočkať chvíle, kedy ju objíme. Onedlho už klopal na dvere a napäto čakal, kým sa neotvorili.

Len čo sa tak stalo, prekročil prah dverí a zovrel v náručí dievča, ktorému venoval celé svoje srdce. „Tak veľmi si mi chýbala,“ šepol, keď sa ich pery oddelili po krátkom, no vrúcnom bozku.

„Aj ty mne,“ šepla, pritúliac sa k nemu, no vzápätí sa zarazila a ustúpila od neho, červenajúc sa ako malé dievčatko. „Mám návštevu,“ vysvetlila a viedla ho do obývačky.

Draco zarazene ostal stáť vo dverách, hľadiac na Rona Weasleyho. Ešte stále mu nevedel odpustiť pár vecí, no aspoň ho na mieste nepreklíňal už len kvôli tomu, že im pomohol. Čo bol sám o sebe akýsi podivný zázrak.

Ron vstal z kresla a pozrel mu priamo do očí. „Som rád, že si prišiel. Ušetril si mi cestu,“ povedal, no Draco nereagoval a tak pokračoval. Bolo preňho nesmierne ťažké vysloviť, čo mal na srdci. „Chcem ... chcem sa ti ospravedlniť.“

Dracovo obočie vyletelo hore a utvorilo nad jeho okom pekný, plavý oblúk.

„Správal som sa ako idiot. Je mi to veľmi ľúto. Mrzí ma, že som ti neveril, a že som skôr nepochopil, že ja nemôžem dať Hermione to, čo ty. Som rád, že ju niekto miluje tak úprimne, že pre ňu neváha položiť vlastný život a nevyčíta jej to, ako ...“ Keby Ron mohol, prepadol by sa od hanby pod zem. Nanešťastie sa to nestalo.

Draco konečne pochopil, prečo vtedy utiekla. Alebo teda zašla príďaleko a dostala sa tak do rúk dementora. Znova.

„Ty si o tom vari pochyboval?“ ozval sa konečne, premeriavajúc si ho varovným pohľadom, aby sa ho nesnažil oklamať.

„A nemal som? Veď si Malfoy! A slizolinčan!“ vyprskol Ron pobavene a i Draco sa usmial, objímuc Hermionu okolo pása a pritiahnuc ju k sebe.

„Som,“ šepol a pozrel jej do nežných hnedých očí, ktoré z neho nespustila ani na chvíľku.

„Dúfam, že mi to raz dokážete odpustiť,“ zašepkal Ron, viediac, že zrejme ruší. „Prajem si len jedno. Aby ste boli šťastní.“

A myslel to úprimne. Vedel, že jeho miesto je a bude už len na Rokforte a hodlal sa tam vrátiť. No najprv sa chcel rozlúčiť s matkou a otcom, tiež s Ginny. A možno ... možno by nebolo na škodu pozrieť sa, ako sa darí Lavender. Doma ho však čakalo prekvapenie, o ktoré sa postaralo práve toto dievča.

Keď ho jeho rodina nechala stáť uprostred malej kuchyne samotného s Lavender Brownovou, ktorá bola tiež duchom, onemel a od prekvapenia otvoril ústa.

„Lav?“

„Ron... ja...“

„Čo sa ti stalo?“ habkal, natiahnuc ruku k jej tvári. Prekvapene zistil, že sa jej môže dotýkať. Dokonca cítil teplo, keď sa začervenala. Ľutoval, že to akurát nie je vidieť.

„Urobila som to kvôli tebe. Nemohla som bez teba žiť. Stále ťa ľúbim a keď ma odmietneš ...“ nedokončila, pretože ohúrený Ron si ju s nadšeným výkrikom pritiahol do náručia, točiac sa s ňou po celom nevelkom priestore ich kuchyne. Zdalo sa, že kúsok zo šťastia, ktoré žiarilo z Hermiony a Draca sa prilepilo i naňho. Myšlienka na to, že i jeho má niekto tak rád, že bol schopný sa preňho obetovať ho naplnila dokonalým pokojom a on vedel, že Lavender je tá pravá, ktorá mu pomôže zabudnúť na všetko zlé.

„Čo budete teraz robiť?“ opýtala sa ich cez slzy Ronova matka.

„Vrátíme sa na Rokfort. Myslím, že je priam nutné obnoviť rady duchov mladšou generáciou,“ uškrnul sa a Lavender sa spokojne usmiala. „Pôjdeš so mnou?“ opýtal sa jej a ona nadšene prikývla.

„S tebou kamkoľvek,“ šepala, keď ju chytil za ruku a vykročili spolu do tmavej noci.

Harry stále vedľa Ginny a tváril sa nadmieru spokojne. „Myslím, že má Ron pravdu. Je potrebné premiešať tú starú krv novou.“

Ginny sa pri jeho metafore zaškerila, ale otočila sa, aby mohla naposledy zamávať svojmu bratovi. Zdalo sa, že všetko malo svoj šťastný koniec.

V dome na Prasličkovej ulici vládol čulý ruch. Vonku snežilo a vianočná atmosféra napĺňala radostným očakávaním nielen tento dom, ale i všetkých zhromaždených v ňom.

Keď sa pri dverách ozval zvonček, Hermiona vstala z kresla, ale manžel ju zatlačil jemne späť. „Len sed, ja idem,“ povedal nežne, pohľadiac ju po vypuklom brušku.

Len čo otvoril, ozval sa nadšený výkrik sprevádzaný tlmeným šomraním. Zatiaľ čo ho veselá matka objala, vystískala a vybozkávala, jeho otec stál stále vo dverách a oprašoval zo seba zvyšky snehu, ktorý sa nestihol roztopiť.

„Mama, otec, Veselé Vianoce,“ poprial im, zatiaľ, čo Lucius naňho pozrel a nenápadne žmurkol. „Mala snáď už more vaječného koňaku,“ priznal a Draco sa ani nenamáhal potlačiť veselý smiech. „Som rád, že si konečne vonku, a dúfam, že sa znovu nedostaneš do problémov,“ napomenul ho opatrne, ale Lucius sa uškrnul.

„Jedine, ak ma dnes do nich nedostane tvoja rozjarená matka.“

Keď spoza dverí vykukla malá, plavovlasá, kučeravá hlávka, Lucius si kľakol na jedno koleno, aby si mohol dieťa prezrieť. Oči sa mu zaleskli slzami, ale nedal to na sebe poznať. Jeho prvorodený vnuk prebehol na svojich malých nôžkach k otcovi a chytil sa jeho ruky.

„Scorpius, toto je tvoj starý otec,“ povedal Draco a otočil sa, keď mu na plece jemne dopadla ruka jeho manželky.

„Vitajte Lucius,“ pozdravila ho Hermiona vo chvíli, keď sa ich syn osmelil a podišiel k starému otcovi bližšie. Lucius ho vzal opatrne do náručia a pritisol si pery na jeho buclaté líčko. Pozrel sa na svoju nevestu a syna a odrazu si nevedel predstaviť chvíľu, ktorá by bola dokonalejšia. Zvlášť preto, že za ich chrbtami sa vynoril i Noxiss a celá jeho rodina. Vedel, že tieto sviatky sa už žiadnym iným rovnať nemôžu. No... možno azda tým budúcim...

V ten večer dal Lucius synovi tradičný dar. Pečatný prsteň s hlavou draka a so slovami: „Aby si nikdy nezabudol, čo ťa zmenilo.“ Presne taký obrazec mal však Draco otlačený na chrbte, na pravej lopatke. Znamenie, ktoré ho malo viesť správnou cestou celý jeho život.

Koniec